P. A. NORSTEDT & SÖNERS UNGDOMSBÖCKER

34

DJUNGELBOKEN

AF

RUDYARD KIPLING

II

Pris inb. 2,75.

P. A. NORSTEDT & SÖNERS UNGDOMSBÖCKER N:r 34.

DJUNGELBOKEN

AF

RUDYARD KIPLING

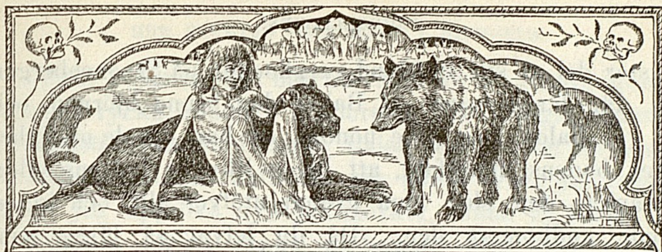
BEMYNDIGAD ÖFVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN

ANDRA DELEN

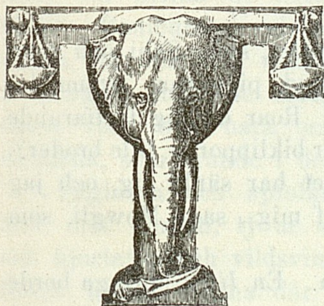
STOCKHOLM
P. A. NORSTEDT & SÖNERS FÖRLAG

STOCKHOLM 1896
KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

Hur fruktan fick makt i djungeln.

Floden sjunkit, gölen sinat ut,
och emellan oss allt groll är slut.
Heta käkar, knotigt magra länder
trängas invid flodens torra stränder.
Vattenbristens fruktan gripit alla,
och för den båd hat och mordlust falla.
Invid modern kalfven skåda kan
glupska vargen nu så spak som han.
Och den stolta hjort helt liknöjd ser
rofdjurstand, som slog hans fader ner.
Floden sjunkit, gölen sinat ut,
och emellan oss allt groll är slut,
tills från skyn där uppe strömmar ned
regnet, som upphäfver *vattnets fred.*

Tvifvelsutan är djungelns lag den utan all jämförelse äldsta lag i världen. Den har förutsatt nästan alla de fall, som kunna inträffa i djungeln, alla de tillfälligheter, som dess folk kunna råka ut för, så att den nu är så fullkomlig, som tid och häfd kunna göra den. Om du har läst de föregående berättelserna om Mowgli, minnes du nog, att han tillbragte

en stor del af sitt lif bland vargflocken på Seeoneebergen och där lärde lagen af Baloo, den bruna björnen, och det var Baloo, som sade honom, då han visade otålighet öfver budens mångfald, att lagen liknade Indiens vilda vinranka: den slog sina grenar utöfver allt, och ingen kunde undkomma den. »Då du lefvat så länge som jag, lille broder, skall du inse, att det åtminstone finnes *en* lag, som hela djungeln lyder, och den insikten är just icke så rolig», sade Baloo.

Detta tal lät Mowgli gå in genom ena örat och ut genom det andra, ty en gosse, som tillbringar sitt lif med att äta och sofva, bekymrar sig just icke om någonting, förrän det kommer honom inpå lifvet. Men så hände det ett år, att Baloos ord gingo i uppfyllelse och Mowgli fick se hela djungeln böja sig under samma lagbud.

Början härtill inträdde, då vinterregnen nästan alldeles uteblefvo och Sahi, piggsvinet, träffade Mowgli i en bambulund och för honom omtalade, att de vilda jamsrötterna höllo på att torka bort. Nu är det allmänt bekant, att Sahi är ovanligt kinkig, då det gäller val af föda, och icke smakar annat än det, som är allra läckrast och mognast. Mowgli skrattade därför åt honom och sade: »Hvad gör det mig?»

»Icke mycket *för närvarande*», sade Sahi och rasslade på ett obehagligt sätt med piggarna, »framdeles blir det måhända annorlunda. Roar du dig fortfarande med att dyka i bergsjön nedanför biklipporna, lille broder?»

»Nej, det retsamma vattnet har sänkt sig, och jag vill inte gärna bryta nacken af mig», sade Mowgli, som ansåg sig så klok som sju.

»Ser du, det var *din* skada. En *liten* springa borde dock insläppa *litet* visdom.»

Sahi böjde hastigt ned hufvudet för att hindra Mowgli från att rycka honom i nosborstet, och Mowgli berättade för Baloo hvad Sahi sagt. Baloo såg mycket allvarsam ut och mumlade, halft för sig själf: »Vore jag ensam, skulle jag uppsöka nya jaktmarker, innan de öfriga här i djungeln börjat tänka på saken. Och dock — jakt bland främlingar slutar med slagsmål, och så kunde de skada människobarnet. Vi få väl vänta och se, hur *mohwaträdet* blommar.»

Den våren blommade icke det af Baloo så högt älskade mohwaträdet. De gulhvita, vaxartade blommorna dödades af hettan under knoppningen, innan de sett dagen, och endast några illaluktande kronblad föllo ned, då han, stående på bakbenen, ruskade trädet. Tum för tum smög sig sedan den omåttliga hettan in i djungelns innersta djup, färgande allt gult, brunt och till sist svart. De yppiga växterna på ravinernas väggar förbrändes och förvandlades till trassliga, ståltrådsliknande refvor och hoprullade fiberklumpar med klibbig smörja uti. Gölarna torkade ut och hårdnade till, och invid deras kanter syntes, som gjutna i järn, märken efter de sista, lätta fottrampen; de saftiga slingerväxterna föllo ned från de träd, vid hvilka de haft sitt fäste, och dogo vid deras fötter. Bamburören vissnade och prasslade mot hvarandra, då den heta vinden satte dem i rörelse; långt in i djungeln flagnade mossan och föll af klipporna, tills dessa voro lika bara och lika heta som de blå rullstenarna, som brände i flodbädden.

Fåglarna och apfolket begåfvo sig redan tidigt på året mot norden, ty de visste hvad som komma skulle, och hjortarna och vildsvinen togo sin tillflykt till de öde fälten kring byarna där de stundom dogo inför ögonen på människor, som voro alltför utmattade för att orka döda dem. Kil, gladan, stannade kvar och blef fet, ty det

vankades mycket af det hon lefver af, och afton efter afton meddelade hon djuren, som voro för svaga att uppsöka nya jaktmarker, den nyheten, att solen höll på att döda djungeln på en omkrets af tre dagars fågelväg åt alla håll.

Mowgli, som aldrig vetat, hvad verklig hunger vill säga, måste nu nöja sig med torr honung, tre år gammal och utskrapad ur gamla kakor, funna i någon klippskrefva, där de öfvergifvits af bina, honung, svart som slånbär och mjölig af torka. Han jagade också efter mask, som borrat sig in under trädens bark, och frånröfvade getingarna deras afföda. Allt skogens villebråd såg ut, som om det bestått af endast skinn och ben, och det hände Bagheera, att han måste döda tre gånger på en natt utan att bli mätt ändå. Bristen på vatten var likväl det svåraste, ty ehuru djungelns folk icke dricka ofta, måste de dock dricka mycket på en gång.

Och hettan höll i och uppsög all fuktighet, så att slutligen Waingungas hufvudflöde var den enda ström, som förde något vatten mellan sina förtorkade stränder; och då Hathi, den vilda elefanten, som blir hundra år gammal och därutöfver, såg en lång, skarp, blå klipprygg uppsticka midt i flodbädden, visste han, att detta var Fredsklippan, och så höjde han sin snabel och utropade vattenfreden, såsom hans fader gjort det för femtio år sedan. Hjortarna, vildsvinen och bufflarna stämde in med hesa röster, och Kil, gladan, flög i vida kretsar och skrek ut nyheten.

Enligt djungelns lag är det belagdt med dödsstraff att döda vid vattningsställena, så snart vattenfreden blifvit förkunnad. Skälet härtill är, att det är viktigare att dricka än att äta. Hvarje djungelns son reder sig någorlunda, äfven om det är ondt om villebråd; men vatten är det förnämsta, och då sådant endast står att få på

ett ställe, afstannar all jakt, under det djuren uppsöka denna plats för att släcka törsten. Under vanliga förhållanden, då det var god tillgång på vatten, var det med fara för lifvet de gingo till Waingunga eller för öfrigt till hvilket annat ställe som helst för att dricka, och denna fara hade äfven sin andel i de nattliga företagens tjuskraft. Att smyga sig ned, så varligt att icke ett blad sattes i rörelse, att vada till knäna på grunden, medan flodens brus öfverröstade allt annat, att dricka med blicken spanande åt sidan och hvarje muskel färdig för ett vildt hopp i händelse af dödsfara, att rulla sig i sanden på flodbrädden och sedan med våt mule och släckt törst återvända till den beundrande hjorden, se det var någonting, som högeligen roade alla blankhornade unga bockar, just för att de visste, att när som helst kunde Bagheera eller Shere Khan hoppa fram och kasta sig öfver dem. Men nu var det slut med den lifsfarliga leken, och, utsvultna och trötta, närmade sig djungelns folk den sinande floden — tigrar, björnar, hjortar, bufflar och vildsvin om hvarandra —, drucko af det grumliga vattnet och dröjde i dess närhet, alltför matta att begifva sig därifrån.

Hjortarna och vildsvinen hade trampat omkring hela dagen, letande efter någonting bättre att äta än torr bark och vissna löf. Bufflarna hade icke funnit några träsk att svalka sig i, icke heller några gröna fält att stjäla på. Ormarna hade lämnat djungeln och kommit ned till floden i hopp att förfriska sig med någon vilsekommen groda. De ringlade sig om fuktiga stenar och hade icke en tanke på att anfalla, äfven om de rubbades af ett rotande svintryne. Flodsköldpaddorna hade för länge sedan blifvit dödade af Bagheera, den skickligaste af alla jägare, och fiskarna hade begraft sig i den spruckna gyttjan. Endast Fredsklippan stack upp öfver grunden

som en lång orm, och de trötta små vågkrusningarna hväste, då de torkade mot dess heta sida.

Hit var det Mowgli hvarje natt kom för svalkans och sällskapets skull. De hungrigaste af hans fiender skulle knappast brytt sig om gossen nu. Hans bara hud kom honom att synas magrare och eländigare än alla de andra. Hans hår hade blekts af solen, så att det var blackigt; hans refben stodo ut som stommen af en korg, och knölarna på knän och armbågar, som tillkommit af att han stundom gått på alla fyra, gåfvo hans aftärda lemmar utseendet af flätad bast. Men ögat under den tofviga pannluggen var klart och lugnt, ty Bagheera, som var hans rådgifvare under denna bekymmersamma tid, hade sagt honom, att han skulle röra sig sakta, jaga långsamt och aldrig på några villkor blifva ond.

»Tiderna äro onda», sade en glödhet afton svarta pantern, »men allting har en öfvergång, om blott krafterna stå bi. Är din mage full, människobarn?»

»Jag har nog fyllnad i magen men ingen nytta däraf. Säg mig, Bagheera, tror du, att regnet glömt bort oss och aldrig kommer hit mer?»

»Visst icke. Vi skola ännu en gång se mohwaträdet blomma och de unga hjortkalfvarna feta af nybetadt gräs. Kom, så begifva vi oss till Fredsklippan; där få vi höra de senaste nyheterna. Upp på min rygg, lille broder!»

»Nu är icke tiden att bära bördor. Än kan jag stå på benen, men — vi äro just icke några gödda oxar, du och jag.»

Bagheera böjde hufvudet, öfverfor med blicken sin ruggiga sida och hviskade: »I går kväll dödade jag en stut under oket, och jag är nu en sådan krake, att jag knappast tror, att jag vågat angripa honom, om han gått lös. *Ooo!*»

Mowgli skrattade. »Ja, nu äro vi ena väldiga jägare. Jag är tapper nog att äta mask», och så färdades de båda tillsammans genom den rasslande underskogen ned till flodstranden och de taggiga skär, som från densamma utlupo i alla riktningar.

»Vattnet kan icke lefva länge», sade Baloo och slöt sig till dem. »Se dit öfver! Där gå stigar, som likna de vägar människor göra.»

På den motsatta strandens jämna slätt hade det styfva gräset dött som det stod och under förtorkningen bibehållit sin form. Hjortarnas och vildsvinens spår, som alla gingo åt floden, hade randat den färglösa slätten med dammiga rännor, löpande genom det tio fot höga gräset, och, tidigt som det var, syntes på alla dessa vägar en massa djur, ifriga att komma först till vattnet. Hindarna och hjortarna hostade, då det snuslika dammet slog dem i halsen.

Uppåt floden, just där det trögt flytande vattnet krökte om Fredsklippan, stod, som vattenfredens väktare, Hathi, den vilda elefanten, och hans tre söner, magra och grå i månljuset, vaggande af och an, ständigt vaggande. Något längre ned syntes hjortarnas förtrupp, nedanför denna svinen och de vilda buffeloxarna. På motsatta stranden, där de höga träden gingo ned till vattenbrynet, var den plats, som var afsedd för köttätarna — tigern, vargen, pantern, björnen och de öfriga.

»Vi lyda i sanning samma lag», sade Bagheera, i det han vadade ned i vattnet och blickade öfver till de långa rader af raspande horn och stirrande ögon, hvarest hjortarna och svinen trängde och knuffade hvarandra. »God jakt, I alla, som ären af samma blod som jag», tillade han, i det han raklång sträckte ut sig med ena sidan ofvan vattnet, och mumlade sedan för sig själf: »Stode icke lagen emellan, så kunde jakten blifva *mycket* god.»

Hjortarnas spända hörsel uppfångade den sista meningen, och en rädd hviskning gick genom leden. »Fred! Kom ihåg, att det är fred!»

»Sakta, sakta!» klunkade Hathi, den vilda elefanten. »Stilleståndet räcker än, Bagheera. Det är icke nu tillbörligt att tala om jakt.»

»Det vet väl jag bäst af alla», svarade Bagheera och rullade sina gula ögon, i det han kastade blicken uppåt floden. »Jag har blifvit sköldpaddätare och grodfiskare. *Ngaayah!* Jag önskar jag kunde få någon mat ur trädens grenar.»

»Ja, det önska vi visst det», bräkte en ung hjortkalf, som kommit till världen samma vår och icke tyckte det var trefligt alls. Trots det elände, som hemsökte djungelns folk, kunde själfva Hathi icke låta bli att skratta; Mowgli, som låg i det varma vattnet, stödd på armbågarna, skrattade högt och sparkade, så att det yrde om fötterna.

»Väl taladt, lilla hornknopp», sade Bagheera. »Då stilleståndet upphör, skall jag minnas dina ord, och de skola vittna till din fördel», och han såg skarpt genom mörkret för att kunna känna igen hjortkalfven en annan gång.

Så småningom blef talet lifligare vid alla vattningsplatserna. De stönande, knuffande vildsvinen yrkade på bättre utrymme, bufflarna bölade smått för sig själfva, då de raglade fram öfver sandgrunden, och hjortarna förtäljde bedröfliga historier om huru de på ömma fötter vandrat vida omkring att söka föda. Allt emellanåt ställde de en och annan fråga till köttätarna på andra stranden, men tidningarna voro onda, och den heta, tjutande vinden drog fram genom djungeln mellan klippor och brakande grenar och förde kvistar och damm ned i vattnet.

»Äfven människorna lida; de falla ned och dö invid plogarna», sade en ung *sambhur*. »Jag gick förbi tre

mellan solnedgången och natten. De lågo stilla och deras oxar med dem. Äfven vi skola ligga stilla inom kort.»

»Floden har sjunkit sedan förra natten», sade Baloo. »O, Hathi, har du väl någonsin sett maken till torka?»

»Det går öfver, det går öfver», sade Hathi och sprutade vatten öfver sidor och rygg.

»Vi ha någon här, som icke länge kan uthärda», sade Baloo; och han såg på gossen, som han älskade.

»Jag?» sade Mowgli förnärmad och satte sig upp i vattnet. »Inte har jag någon tjock päls att skyla mig med, men — men om man droge skinnet af Baloo...»

Hathi fann förslaget ytterst komiskt, och Baloo sade med stränghet:

»Pojkvalp, är det passande att tala på det sättet till en lagens förkunnare? *Aldrig* har jag varit utan päls.»

»Jag menade icke så illa, kära Baloo, men ser du, jag tycker du liknar en kokosnöt i sitt skal, då jag liknar bara kärnan. Det där tjocka skalet, ser du...»

Mowgli satt med benen i kors och demonstrerade efter sin vana med pekfingret, då Bagheera sträckte ut sin mjuka tass och kastade honom baklänges ned i vattnet.

»Det blir allt värre och värre», sade svarta pantern, då pojken frustande reste sig upp igen. »Först vill du draga huden af Baloo, och så liknar du honom vid en kokosnöt. Akta dig, att han icke gör, som den mogna kokosnöten plägar göra.»

»Hvad gör den då?» frågade Mowgli utan att tänka sig för, ty han visste nog annars, att det är en af de äldsta gåtorna i djungeln.

»Krossar ditt hufvud», sade Bagheera lugnt och doppade ned honom ännu en gång.

»Det är icke rätt att göra din lärare till föremål för ditt skämt», sade björnen, sedan Mowgli fått sin tredje doppning.

»Icke rätt? Nej, det håller jag med om. Den där nakne ungen springer fram och tillbaka, drifver med dem, som en gång varit goda jägare och roar sig med att draga dem i morrhåren.» Detta sades af Shere Khan, halta tigern, som kom nedlinkande i vattnet. Han väntade litet för att njuta af det intryck, han gjorde på hjortarna midt emot, sedan sänkte han sitt fyrkantiga hufvud med det tjocka veckiga skinnet och började lapa: »Djungeln tycks ha blifvit en tummelplats för nakna ungar. Se på mig, människobarn!»

Mowgli såg på honom — stirrade så oförskämdt han kunde, och efter ett ögonblick vände Shere Khan helt besvärad bort blicken. »Människobarn hit och människobarn dit», morrade han och fortsatte att dricka. »Ungen är hvarken människa eller barn, annars skulle han blifvit rädd. Nästa år är det väl jag, som får bedja honom om tillstånd att dricka. *Aurgh!*»

»Det är icke omöjligt», sade Bagheera och såg honom stadigt i ögonen. »Det är icke omöjligt . . . Tvi, Shere Khan! Hvad är det för nytt otyg du fört hit?»

Halta tigern hade doppat haka och käk i vattnet, och mörka, oljaktiga strimmor flöto nu utför floden.

»Människojakt», sade Shere Khan kallt. »Jag dödade för en timme sedan.»

Han fortsatte helt belåten att spinna och morra för sig själf . . .

Djurens hela linie började röra sig och vackla; en hviskning uppstod och växte till ett anskri: »Människa, människa! Han har dödat en människa!» Därefter sågo de alla på Hathi, den vilda elefanten, men han tycktes ingenting höra. Hathi företar aldrig någonting förrän i rätta stunden, och det är en af orsakerna till att han lefver så länge.

»Att på en tid som denna döda en människa! Fanns

då intet annat villebråd att tillgå?» sade Bagheera med förakt och gick med släpande steg upp ur det nedsölade vattnet, under gåendet skakande hvarje tass på kattmaner. »Jag dödade för ro skull — icke för att stilla min hunger.» Åter började den förfärade hviskningen, och Hathis vaksamma lilla öga spände sig i Shere Khan. »För ro skull, och nu kom jag hit för att dricka och göra mig ren igen. Är det någon, som förbjuder mig det?»

Bagheeras rygg började bukta sig som bamburöret för stormvinden, men Hathi lyfte på snabeln och talade lugnt.

»Skedde dödandet för ro skull?» frågade han, och när Hathi frågar, är det bäst att svara strax.

»Alldeles. Det var min rätt och min natt. Du vet, hur det förhåller sig med den saken, o, Hathi!» Shere Khan talade nästan artigt.

»Ja, jag vet det», svarade Hathi. Efter en kort tystnad återtog han: »Har du släckt din törst?»

»Ja, för i natt.»

»Gå då! Flodens vatten är att dricka, icke att nedsöla. Ingen annan än halta tigern hade det fallit in att skryta med sin rätt vid en tid som denna, då vi alla lida gemensamt, människan så väl som djungelns folk. Ren eller oren, gå till din kula, Shere Khan!»

De sista orden ljödo som om de blifvit framstötta genom silfvertrumpeter, och Hathis söner togo ett halft steg framåt, ehuru det var alldeles öfverflödigt. Shere Khan smög sig bort utan att våga morra, ty han, så väl som alla andra, visste, att, när allt kommer omkring, är det likväl Hathi, som är djungelns herre.

»Hvad är det för en rätt, Shere Khan talar om?» hviskade Mowgli åt Bagheera. »Att döda människor är väl *alltid* skamligt. Det säger ju lagen. Och dock säger Hathi . . .»

»Fråga honom. Jag vet det icke, lille broder. Med eller utan rätt hade jag nog gifvit den halta slaktaren en läxa, om icke Hathi talat. Att komma till Fredsklippan, strax sedan man dödat en människa, och till på köpet skryta därmed, är värdigt en schakal. Dessutom nedsmutsade han det goda vattnet.»

Mowgli dröjde ett par minuter för att samla mod, ty det finns ingen, som alldeles oförberedd vågar tilltala Hathi, och därpå ropade han: »Hvilken är Shere Khans rätt, o, Hathi?» Långs båda stränderna upprepades hans ord, ty alla djungelns folk äro ytterst nyfikna, och de hade nyss bevittnat någonting, som ingen med undantag af Baloo, hvilken såg mycket tankfull ut, tycktes förstå.

»Det är en gammal historia», sade Hathi, »en historia, som är äldre än djungeln. Hållen tyst utefter stränderna, så skall jag förtälja denna historia.»

Det uppstod ett ögonblicks trängsel och skuffningar bland vildsvinen och buffeloxarna; sedan mumlade hjordarnas anförare efter hvarandra: »Vi vänta!» och Hathi gick framåt, tills vattnet stod honom till knäna i en göl vid Fredsklippan. Visserligen var han mager och skrynklig, och hans betar voro gula, men han såg dock ut för att vara det alla erkände honom för: djungelns herre.

»Barn», sade han, »I veten, att af allt frukten I intet så mycket som människan.»

Ett mummel af erkännande hördes.

»Den här historien tycks röra dig, lille broder», sade Bagheera till Mowgli.

»Mig? Jag tillhör flocken — jag är en jägare af det fria folket», svarade Mowgli. »Hvad har väl jag att skaffa med människor?»

»Och I veten icke, hvarför I frukten människan», fortsatte Hathi. »Nu vill jag berätta eder det. I djungelns begynnelse, och när det var, vet ingen, vandrade

vi, som djungeln tillhöra, sida vid sida, utan fruktan för hvarandra. I de dagarna fanns ingen torka; blad, blommor och frukt växte samtidigt på träden, och vi smakade intet annat än blad, blommor och gräs, frukt och bark.»

»Jag prisar mig lycklig, att jag icke lefde i de dagarna», sade Bagheera. »Bark duger icke till annat än att hvässa klorna mot.»

»Och djungelns herre var då Tha, den förnämsta af elefanterna. Han drog med sin snabel upp djungeln ur vattnet, och då han ristade fåror i marken med sina betar, gingo strömmar fram, och då han stampade med foten, uppstodo dammar med friskt vatten, och då han blåste med snabeln — så här —, då föllo träden. Så blef djungeln till genom Tha, och så har historien blifvit mig berättad.»

»Den har icke förlorat på att upprepas», hviskade Bagheera, och Mowgli satte handen för munnen och skrattade.

»I de dagarna fanns det ingen säd, inga meloner, ingen peppar och inga sockerrör, ej heller några små hyddor, sådana som I alla sett. Djungelns folk visste då intet om människan utan lefde tillsammans i djungeln som ett helt folk. Men efter någon tid började de tvista om födan, fastän det fanns fullt upp med bete för alla. De voro lata. Hvar och en ville helst beta, där han låg, som det händer med oss ännu i dag, då vårregnen äro ymniga. Tha, den förnämsta af elefanterna, var upptagen med att ordna nya djungler och leda floderna i deras bäddar. Han kunde icke vara med öfverallt, därför satte han den förnämsta af tigrarna till herre och domare i djungeln, och till honom skulle djungelns folk vädja, då tvister dem emellan uppstodo. I de dagarna åt den förnämsta af tigrarna frukt och gräs som

alla de andra. Han var lika stor som jag, och han var mycket vacker — hans färg liknade blomman på den gula slingerväxten. Det fanns ingen fläck eller strimma på hans hud i dessa lyckliga dagar, då djungeln var ny. Alla djungelns folk trädde inför honom utan fruktan, och hans ord var djungelns lag. Kom ihåg, att de många folken då voro ett. En afton uppstod likväl en tvist mellan tvenne bockar — en betestvist, sådan som nu utkämpas med hufvudet och framfötterna —, och det påstås, att då dessa två talade inför den förnämsta af tigrarna, som låg där bland blommorna, råkade en bock stöta till honom med hornen, hvarvid den förnämsta af tigrarna glömde, att han var djungelns herre och domare, störtade sig öfver bocken och knäckte hans nacke.

Före den natten hade ännu ingen af oss dött, och då den förnämsta af tigrarna såg hvad han gjort, blef han förvirrad af blodlukten och sprang bort till träsken i norr. Vi, djungelns barn, började då, sedan vi blifvit utan domare, slåss med hvarandra. Tha hörde larmet och kom tillbaka; några sade ett, andra ett annat, men han såg den döda bocken ligga bland blommorna och frågade, hvem som dödat den. Vi, djungelns barn, ville icke tala om det, ty blodlukten hade förvirrat äfven oss, som den gör det än i dag. Vi sprungo rundt omkring och hoppade och skreko, skakande på våra hufvud. Tha utfärdade därför en befallning till de träd, hvilkas grenar hängde lågt ned, och till djungelns släpande klängväxter att märka bockens dödare, på det han skulle känna igen honom. Och Tha sade: »Hvem skall nu blifva djungelfolkens herre?» Upp sprang då den gråa apan, som vistas bland grenarna, och sade: »Jag vill nu blifva djungelns herre.» Då log Tha och sade: »Vare det så» och gick bort, högeligen vred.

Barn, I kännen den gråa apan. Hon är densamma nu, som hon var då. Först tog hon sig viktiga miner, men så började hon klösa och skutta upp och ned, och då Tha kom tillbaka, fick han se den gråa apan, som hängde med hufvudet nedåt på en gren, okvädande dem, som stodo nedanför trädet. Och de betalade med samma mynt. Och så fanns det ingen lag i djungeln, endast dåraktigt prat och meningslösa ord.

Då sammankallade Tha oss alla och sade: »Den första af edra herrar har fört in döden i djungeln, den andra skammen. Nu kan det vara på tiden, att lagen gör sig gällande, en lag som ingen dristar bryta. I skolen nu lära känna fruktan, och när I funnit honom, som injagar den, så följer det öfriga af sig självt.» Då utbrusto vi, som djungeln tillhörde: »Hvad är fruktan?» Och Tha sade: »Söken, tills I finnen.» Sedan vandrade vi fram och tillbaka genom djungeln och sökte fruktan, och inom kort kommo bufflarna —»

»Buuh!» sade Mysa, bufflarnas anförare, från sandgrundet.

»Ja, Mysa, det var bufflarna. De kommo och talade om, att de i en grotta i djungeln sett honom, som injagar fruktan, och att han var utan hår och gick på bakbenen. Vi följde då hjorden, tills vi kommo till grottan, och vid dess ingång stod den fruktansvärde, och han var, som bufflarna sagt, hårlös och gick på bakbenen. Då han fick se oss, ropade han åt oss, och hans stämma uppfyllde oss med den fruktan, vi ännu hysa, och vi sprungo bort, trampande på och vildt rusande emot hvarandra, emedan vi voro gripna af skräck. Den natten, så har det blifvit mig sagdt, lade sig icke djungelns folk att hvila på samma ställe, som de ditintills haft för sed, utan hvarje familj drog bort för sig —

vildsvin med vildsvin, hjort med hjort, horn vid horn, klöf vid klöf, like vid like, och darrande hvilade så alla i djungeln.

Endast en, den förnämsta af tigrarna, var icke med oss, ty han höll sig ännu undan bland träsken i norr, och då ryktet nådde honom om den varelse, vi sett i grottan, sade han: »Till honom skall jag gå och knäcka hans rygg.» Och så sprang han hela natten, tills han kom fram till grottan, men träden och klängväxterna på hans väg påminde sig Thas befallning, sänkte grenarna och märkte honom under loppet, tecknande hans rygg och hans länd, hans panna och hans käke. Hvarhelst de vidrörde honom, uppstod ett märke och en strimma på den gula huden. *Och dessa strimmor bära hans barn ännu i dag.* Då han kom fram till grottan, räckte den hårlöse ut sin hand och tillropade honom: »Du är den strimmiga, som smyger fram om natten!» och den förnämsta af tigrarna greps af rädsla för den hårlöse och sprang tjutande tillbaka till kärren.»

Mowgli småskrattade, då han hörde detta. Han låg med hakan i vattnet.

»Så högt tjöt han, att Tha hörde det och sade: »Hvadan denna sorg?» Och den förnämsta af tigrarna lyfte upp sin nos mot den nyskapade skyn, som är så gammal nu, och sade: »Gif mig tillbaka min makt, o, Tha! Jag har blifvit till skam för hela djungeln, och jag har sprungit bort af fruktan för den hårlöse, som smädade mig.» »Och hvarför smädade han dig?» frågade Tha. »För att jag är nedsölad af träskens gyttja», sade den förnämsta af tigrarna. »Bada dig då och rulla dig i det våta gräset. Om det är gyttja, går det bort då», sade Tha. Och den förnämsta af tigrarna badade och rullade sig sedan i gräset, tills djungeln dansade omkring för hans ögon, men icke den minsta rand på hans hud för-

ändrades, och Tha, som betraktade honom, log däråt. Då sade den förnämsta af tigrarna: »Hvad har jag gjort, att detta skulle komma öfver mig?» Tha svarade: »Du har dödat bocken och släppt in döden i djungeln, och döden har haft fruktan i spåren, så att djungelns folk nu äro rädda för hvarandra, så som du är rädd för den hårlöse.» Den förnämsta af tigrarna sade: »Mig komma de aldrig att frukta, ty jag har ju känt dem från begynnelsen.» Tha sade: »Gå, och pröfva själf!» Och den förnämsta af tigrarna sprang af och an genom djungeln och ropade högt till hjort och vildsvin, *sambhur* och piggsvin och till djungelns alla folk; men alla sprungo de undan för honom, som varit deras domare, emedan de fruktade honom.

Då kom den förnämsta af tigrarna tillbaka med brusten stolthet. Han stötte hufvudet mot marken och ref upp jorden med fötterna, i det han sade: »Kom ihåg, att jag en gång varit djungelns herre! Glöm mig icke, o, Tha! Laga så, att mina barn få veta, att jag en gång varit fri för blygsel och fruktan!» Och Tha sade: »Se detta vill jag göra, emedan du och jag voro tillsammans, då djungeln blef gjord. En natt hvarje år må det vara som det var, innan du dödade bocken — jag menar för dig och dina barn. Om du på den natten möter den hårlöse — och hans namn är människa —, så skall du icke vara rädd för honom, men han skall vara rädd för dig och de dina, liksom om I voren djungelns domare och alltings herrar. Visa honom barmhärtighet på denna hans fruktans natt; ty du har själf känt hvad fruktan är.»

Då svarade den förnämsta af tigrarna: »Jag är nöjd.» Men då han nästa gång drack och fick se de svarta ränderna på sin hud och tänkte på det namn, den hårlöse gifvit honom, blef han vred. Ett helt år lefde han i träsken, i afvaktan på att Tha skulle hålla sitt löfte. Och

en natt, då månens schakal (aftonstjärnan) höjde sig öfver djungeln, kände han, att hans natt nu var kommen, och han gick till grottan för att uppsöka den hårlöse. Då inträffade hvad Tha utlofvat: den hårlöse föll till marken vid hans åsyn, och den förnämsta af tigrarna slog honom och krossade hans rygg, ty han trodde, att det blott fanns *en* sådan varelse i djungeln och att han, med detsamma han dödat denne, ock hade dödat fruktan. Då han så nosade på sitt rof, hörde han Tha, som kom från skogarna i norr, och rösten af den förnämsta bland elefanter ljöd som den röst vi höra nu —»

Åskans dån genljöd mellan de torra, på växtlighet utblottade kullarna, men det bådade intet regn; kornblixtarna flammade längs bergsryggarna, och Hathi fortsatte:

»Så ljöd den röst han hörde, och den talade så: »Är detta den barmhärtighet du öfvar?» Den förnämsta af tigrarna slickade sig om läpparna och sade: »Hvad mer! Jag har dödat fruktan.» Och Tha sade: »O, du blinde dåre! Du har lossat dödens fjättrar, och han skall följa dig i spåren, tills du själf dör. Du har lärt människan att döda.»

Den förnämsta af tigrarna, som styft höll på sin rätt att döda, sade: »Det är med denna, som det var med bocken. Nu finns icke fruktan mer. Nu skall jag åter döma djungelns folk.»

Och Tha sade: »Aldrig mer skola djungelns folk komma till dig. De skola aldrig korsa din stig, ej heller sofva i din närhet, ej heller följa dig, dit du går, ej heller beta vid din kula. Fruktan ensam skall följa dig, och med osynlig hand skall hon slå och betvinga dig. Hon skall komma jorden att öppna sig inför dina fötter och slingerväxten att snärja sig kring din hals, hon skall låta trädstammarna växa samman omkring dig, högre

än att du skulle kunna fria dig med ett hopp, och slutligen skall han, som injagar fruktan, taga din hud att svepa in sina ungar i, då det är kallt. Du har icke skonat honom, han skall icke heller skona dig.»

Den förnämsta af tigrarna var mycket djärf, ty hans starkhets natt räckte ännu, och han sade: »Hvad Tha har lofvat, det har han lofvat. Icke ämnar han fråntaga mig min natt?» Tha svarade: »Din natt, denna enda, är din, men du får umgälla din grymhet. Du har lärt människan att döda, och människan är icke sen att taga lärdom.»

Den förnämsta af tigrarna sade: »Jag trampar den hårlöse under mina fötter, och jag har krossat hans rygg. Må djungeln veta, att jag dödat fruktan!»

Då log Tha och sade: »Du har dödat en af de många, och själf skall du förkunna det för djungeln, ty nu är din natt slut.»

Och så blef det åter dag, och ur grottan framträdde ännu en hårlös, och han såg den döde på sin stig och den förnämsta af tigrarna stående öfver sitt rof. Då tog han en uddhvass käpp —»

»Nu för tiden kasta de någonting, som biter», sade Sahi, som rasslande kom utför strandbanken. Sahi spisades nämligen med begärlighet af gonderna, som kallade honom *Ho-Igoo;* han kände följaktligen till deras små otäcka yxor, hvilka likt jungfrusländor kommo susande fram genom kjusorna.

»Det var en uddhvass käpp, af det slag, de sätta i bottnen på fallgropar», sade Hathi. »Han tog den och riktade den mot den förnämsta af tigrarna, i hvars sida den djupt inträngde. Så gingo Thas ord i fullbordan, ty den förnämsta af tigrarna rusade tjutande fram genom djungeln, tills han blef af med käppen, och så fick djungeln veta, att den hårlöse kan slå på långt håll, och de

fruktade honom än mer än tillförne. Så gick det till, då den förnämsta af tigrarna lärde människan att döda — och hur mycket ondt därigenom uppstått, veta vi litet hvar. Nu döda de oss med snaror, fallgropar och dolda fällor, flygande käppar och stingande flugor, som framkomma ur hvit rök (Hathi menade bössor), och med den röda blomman, som tvingar oss att fly utåt slätten. En natt på året fruktar dock den hårlöse för tigern i öfverensstämmelse med Thas löfte, och aldrig har tigern gifvit honom anledning att minska denna rädsla. Hvar helst tigern finner honom, dödar han honom, ty han minnes, hur han kom den förnämsta af tigrarna att blygas. Året om för öfrigt går fruktan natt och dag fram genom djungeln.

»*Ahi!* Aoo!» sade hjortarna vid minnet af sorgliga erfarenheter.

»Endast då, såsom nu är fallet, *en* stor fruktan får öfvertaget, kunna djungelns folk åsidosätta fruktans mindre syskon och, som nu, samlas på ett ställe.»

»Var det endast *en* natt, människan fruktade tigern?» frågade Mowgli.

»Endast *en* natt», sade Hathi.

»Men jag — vi — hela djungeln vet, att Shere Khan dödar människor två eller tre gånger under hvarje månhvarf.»

»Sant. Men då angriper han bakifrån och med bortvändt hufvud, ty han är uppfylld af fruktan. Om människorna såge på honom, skulle han springa sin väg. Då hans natt är inne, går han modigt raka vägen till byn, vandrar fram mellan husraderna, sticker in hufvudet genom dörrarna, människorna falla på sina ansikten till marken, och han dödar — dödar *en* den natten.»

»Åhå», sade Mowgli för sig själf och vände sig om i vattnet. »Nu begriper jag, hvarför Shere Khan bad

mig se på sig. Det hade han dock icke något godt af, ty han kunde icke hålla ögonen stilla och — ja, nog är det riktigt visst, att icke jag föll ned för hans fötter. Men jag är ju icke någon riktig människa; jag tillhör det fria folket.»

»Hm-um!» sade Bagheera långt ned i sin pälsklädda hals. »Vet tigern, när hans natt kommer?»

»Aldrig förrän han märker, att månens schakal är synlig öfver aftondimman. Stundom inträffar detta under den torra sommaren, stundom under regntiden, och då får tigern denna sin enda natt. Det var den förnämstas af tigrarna fel, att det så skulle bli, annars hade ingen af oss behöft känna fruktan.»

Hjortarna stönade sorgset, och Bagheeras läppar drogo sig till ett elakt smil. »Känna människorna till den här — historien?» frågade han.

»Ingen har känt den utom tigrarna och vi, elefanter — Thas barn. Nu hafven I alla, här församlade, hört den, och jag har talat.»

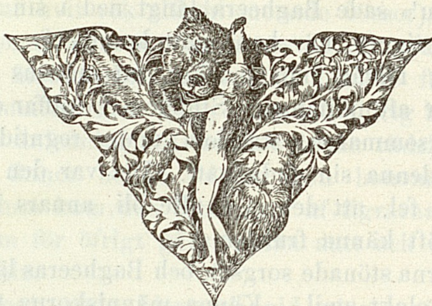
Hathi doppade sin snabel i vattnet, till tecken att han icke vidare önskade säga någonting.

»Men, hur kom det till», sade Mowgli, i det han vände sig till Baloo, »att den förnämsta af tigrarna icke höll i med att äta gräs och löf? Han knäckte bockens nacke, men han åt icke upp honom. Hur kom han att äta det varma köttet?»

»Träden och växterna märkte hans hud, lille broder, och de gjorde honom så där randig och fläckig, som han är än i dag. Därför ville han aldrig mer äta deras frukt, men han tog sin skada igen på hjortarna och de öfriga gräsätarna.»

»Då hade ju också du reda på historien! Ä, du! Hvarför har du icke förr berättat den för mig?»

»Emedan djungeln är uppfylld med sådana historier, och om jag började berätta, skulle det aldrig taga något slut. Låt bli mitt öra, lille broder!»

Purun Bhagats underverk.

Den natt, vi kände farans hot,
vi sökte att vår vän förmå
till flykt, men först han höll emot. —
Vi ana det vi ej förstå.

Då sedan bergets grundval brast
och regnet dränkte dal och skog,
vi, småfolk, frälste vännen, fast
han sen för alltid från oss drog.

Nu sörja vi. Vår fröjd blef kort;
den vän vi räddat är ej mer,
och oss hans bröder jaga bort.
Ve oss, vår saknad ingen ser!

Apornas sorgekväde.

Till premierminister i en af de till hälften oberoende stater, som ligga i nordvästra delen af Indien, hade en man blifvit utnämnd. Han var en bramin af så hög kast, att han icke mycket brydde sig om att sysselsätta sig med kastväsendet. Hans fader hade innehaft ett viktigt ämbete bland det brokiga patrask, som bildade ett gammaldags hinduiskt hof. Men redan tidigt kom Purun Dass till insikt om att sakernas gamla

tillstånd ej längre var hållbart och att, om någon ville framåt, måste han stå väl hos engelsmännen och försöka taga efter hvad engelsmännen höllo för rätt och godt. På samma gång måste en ämbetsman af infödingarne söka bibehålla sin herres ynnest. Detta var ett kinkigt spel, men den stillsamme, tystlåtne unge braminen, som haft fördelen af en god engelsk uppfostran vid ett universitet i Bombay, skötte sina kort väl och steg i graderna, tills han blef premierminister i landet, d. v. s. innehade mer verklig makt än hans herre, maharajan.

Då den gamle kungen, som såg snedt på engelsmännen, deras järnvägar och telegrafer, slutligen dog, stod Purun Dass högt i gunsten hos hans efterträdare, som till lärare haft en engelsman. Tillsammans med sin nye herre, hvilken senare alltid fick uppbära äran af företagen, inrättade nu Purun småskolor för flickor, byggde vägar, öppnade kliniker, medikamentsförråd och utställningar af landtbruksredskap samt afgaf årligen en officiell berättelse om »Statens moraliska och materiella framsteg», så att utrikesdepartementet och indiska styrelsen voro alldeles förtjusta. Högst få indiska stater tillgodogöra sig utan förbehåll engelska bruk och förbättringar, ty de vilja icke tro hvad Purun Dass visade, att han trodde, nämligen att hvad som är nyttigt för engelsmän är dubbelt så nyttigt för asiater. Premierministern blef vän och förtrogen med vice-konungar och guvernörer, generalguvernörer och läkare, missionärer och sportidkande engelska officerare, som kommo för att idka jakt i statens djurgårdar, för att icke tala om hela skaror af turister, som under den kalla årstiden färdades genom Indien i alla riktningar och lärde folk, hur allting borde beställas. Sina lediga stunder använde han till att stifta stipendier, afsedda att uppmuntra studiet af medicin och fabriksverksamhet på strängt engelska grun-

der, samt att skrifva korrespondensartiklar till *Banbrytaren*, den största dagliga tidningen i Indien, och däri utlägga sin höge herres afsikter och syften.

Slutligen for han öfver till England på besök och måste vid återkomsten erlägga oerhörda summor till prästerna, ty till och med en bramin af så hög kast som Purun Dass miste sin kast genom att öfverfara det svarta hafvet. I London träffade han och talade vid alla, som det var någonting bevändt med — män, hvilkas namn gå öfver världen — och såg vida mer, än han talade. Han blef vald till hedersledamot af lärda samfund, han höll tal och afhandlade sociala hinduiska reformer med damer i eleganta baltoiletter, tills hela London ropade: »Denne är den mest intagande man vi ätit middag med i mannaminne!»

Då han återvände till Indien, steg härligheten öfver alla gränser, ty vice-konungen i egen person aflade ett besök hos maharajan och tilldelade denne storkorset af Indiens Stjärna, och det glänste af diamanter, granna band och emalj; vid samma tillfälle utnämndes Purun Dass under kanonernas dån till riddare och kommendör af Indiska Rikets orden, så att nu skrefs hans titel: Sir Purun Dass, K. C. I. E. (Knight Commander Indian Empire).

Vid den middag, som samma afton ägde rum i det stora vice-konungsliga tältet, reste sig Purun Dass, med ordenskraschan och kedja på bröstet, och höll, till besvarande af skålen för maharajan, ett tal, som af få engelsmän kunnat öfverträffas.

Då staden följande månad återvändt till sitt solstekta lugn, gjorde han någonting, som ingen engelsman skulle tänkt sig möjligheten af att göra, ty med afseende på allt hvad denna världen tillhör så godt som dog han. Den briljanterade kraschanen återlämnades till indiska re-

geringen, åt en ny premierminister anförtroddes rikets angelägenheter, och omflyttningar ägde rum och intriger utspelades inom ämbetsmannakåren. Prästerna visste hvad som händt, och folket gissade det, men Indien är det enda ställe i världen, där man kan göra, som man behagar, utan att bli tillfrågad om skälet, och det faktum, att Dewan Sir Purun Dass, K. C. I. E., frånträdt sin plats, sitt palats och sin makt, gripit till tiggarskålen och iklädt sig den ockrafärgade dräkt, som bäres af en sunnyasi eller helig man, ansågs icke för någonting så utomordentligt. Den gamla lagens råd hade han följt och i tjugu år varit yngling, i tjugu år kämpe — ehuru han aldrig i sitt lif burit något vapen — och i tjugu år husbonde. Han hade med insikt och förstånd brukat sin rikedom och sin makt och icke vägrat mottaga ärebetygelser, då de kommo i hans väg; han hade skådat människor och städer när och fjärran, och människor och städer hade hemburit honom sin hyllning. Nu lät han allt detta fara, liksom då en man kastar af sig den kappa, han icke längre behöfver.

Då han gick ut genom stadsporten, bärande en med mässingskrycka försedd käpp och en antilophud under armen, en polerad, brun tiggarskål i handen, barfotad, ensam och med mot marken riktad blick, saluterades från bastionerna till ära för hans lycklige efterträdare. Purun Dass nickade. Det var nu slut med allt sådant för honom, och det gjorde honom lika litet harm eller fröjd som en nattens bleknande dröm. Han var nu en sunnyasi — en hemlös, vandrande tiggare, som af andra måste utbedja sig det dagliga brödet; och så länge det finnes ett brödstycke att bryta, behöfver hvarken präst eller tiggare svälta i Indien. Aldrig i sitt lif hade han smakat kött och högst sällan fisk. En fempundssedel hade räckt till att betäcka hans personliga årsutgift för

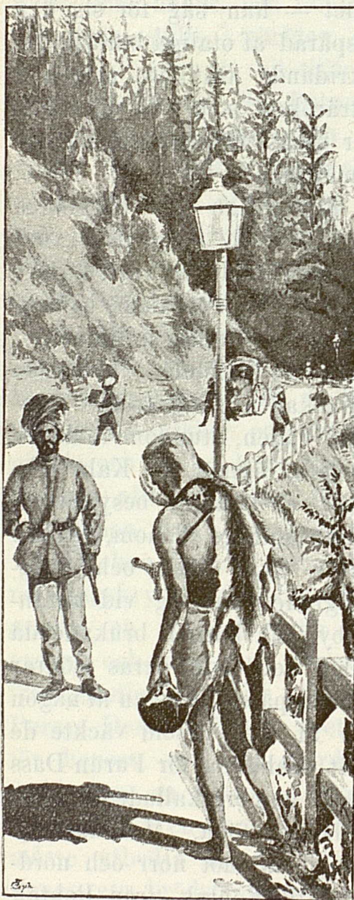
föda under alla de år, han varit oinskränkt herre öfver många millioner i reda penningar. Till och med då han besåg Londons alla märkvärdigheter, hägrade för honom en dröm om frid och stillhet — han såg för sig den långa, hvita, indiska vägen, spårad af otaliga bara fötter, den oafbrutna, långsamt skridande trafiken, och han tyckte sig känna den fräna träröken, som i skymningen ringlade upp från de platser under fikonträden, där de vägfarande intogo sina aftonmåltider.

Då tiden var inne att förverkliga den drömmen, vidtog premierministern de mått och steg, som voro lämpliga därför, och efter tre dagar hade det varit lättare att få rätt på en abborre i den Atlantiska oceanens bäcken än på Purun Dass bland Indiens myllrande millioner.

Om kvällen utbredde han antilophuden, hvarhelst han befann sig, då han öfverraskades af mörkret — stundom i ett sunnyasikloster invid vägen, stundom invid en på lerpelare hvilande helgedom, ägnad åt Kala Pir, hvarest jogerna, som utgöra en annan besynnerlig afdelning af heliga män, då mottogo honom, såsom de mottaga dem, hvilka veta hvad kast och rangskillnad gå för; stundom lägrade han sig vid utkanten af någon liten hinduisk by, och barnen brukade då smyga sig ut till honom med den föda, deras mödrar beredt; stundom slog han sig ned på sluttningen af någon mager betesmark, där lågan af hans riseld väckte de tröga kamelerna. Det var allt enahanda för Purun Dass — eller Purun Bhagat, som han numera kallade sig. Allt var honom enahanda, jord, folk och föda. Men utan att han visste det själf, drogs han dock mot norr och nordost; söderifrån vandrade han till Rohtak, från Rohtak till Kurnool, från Kurnool till det förödda Samanah och sedan uppåt floden längs Guggers torra bädd, som får vatten, endast då det regnar på höjderna.

Slutligen fick han en dag syn på Himalayas linie i fjärran.

Då log Purun Bhagat, ty han påminde sig, att hans moder var af radjputisk braminsläkt från kuluhållet — en kvinna från bergsbygden, som alltid saknade snön — och att den minsta droppe sådant blod i ådrorna alltid drar sin ägare tillbaka till den ursprungliga hemtrakten.

»Där uppe», sade Purun Bhagat och gick rakt fram emot Sewaliks sluttning, hvarest kaktusplantorna resa sig som sjuarmade ljusstakar, »där uppe skall jag slå mig till ro och inhämta kunskap», och Himalayas kyliga vind hven honom kring öronen, då han beträdde den väg, som leder till Simla.

Då han sist färdats den vägen fram, hade det skett med ståt, under braskande kavallerieskort, för att aflägga besök hos den artigaste bland vice-konungar, och han och denne hade väl en timmes tid samtalat om gemensamma vänner i London och om hvad det lägre folket i Indien verkligen tänkte om saker och ting. Men denna gång aflade icke

Purun Bhagat några besök utan stod lutad mot Promenadens räcke, beundrande den härliga utsikten öfver den fyrtio mil vida slätt, som utbreder sig där nedanför, tills en mohammedansk polis af infödingarne tillsade honom, att han hindrade trafiken. Purun Bhagat böjde sig vördnadsfullt för lagen, emedan han kände dess värde och nu sökte en lag för sig själf. Han gick alltså vidare och sof den natten i en tom hydda i Chota Simla, där det ser ut, som om man kommit till världens yttersta utkant, men ännu var han endast vid sin resas början. Han följde vägen Himalaya—Tibet, denna lilla tio fot breda stig, som delvis är sprängd i det fasta berget, delvis utlagd med timmerstockar öfver tusen fot djupa svalg, som dyker ned i varma, fuktiga, instängda dalar och klättrar upp öfver trädlösa, gräsbevuxna bergsklackar, där solen bränner som genom solglas, som kröker in i drypande, mörka skogar, hvarest ormbunkar kläda stammarna från topp till rot och fasanen ropar till sin maka. Och han mötte tibetanska herdar, åtföljda af sina hundar och fårhjordar, hvarje får bärande en liten säck borax på ryggen; vidare mötte han vandrande timmerhuggare och i mantlar och dukar höljda buddaistiska präster, som kommo på pilgrimsfärd till Indien, sändebud från små aflägsna bergsstater, okvädande sina ringtecknade och skäckiga små hästar, och stundom ett ryttartåg, eskorterande en raja, som ämnade aflägga något besök. Det hände också, att han på hela långa dagen icke såg någon annan än en svart björn, som brummade och gräfde nedanför vägen i dalen. Under resans början ljöd honom ännu i öronen larmet från den värld han lämnat, liksom tunnelns larm ljuder några ögonblick, sedan tåget gått ut ur den. Men sedan han fått Mutteeanee-passet bakom sig, var allt detta förbi, och Purun Bhagat var ensam med sig själf och gick

vägen fram, undrande och tänkande, med ögonen sänkta mot jorden och tankarna höjda ofvan skyn.

En afton öfversteg han det högsta pass, han dittills påträffat — han hade klättrat i två dagar och kom ut på ett bälte af snötoppar, som omslöt hela horisonten — berg från femton till tjugu tusen fot höga, som tycktes ligga hvarandra så nära, att man kunde nå dem med en kastad sten, men som i verkligheten lågo femtio till sextio mil bort. Passet kröntes af tät, mörk skog, bestående af deodar, valnöt, vildkörsbär, vildoliv och vildpäron men mest af deodar, som är Himalayas ceder; och i skuggan af deodarerna stod ett öfvergifvet tempel, helgadt åt Kali, den där ock kallas Durga, den där ock kallas Sitala, hvars dyrkan stundom anses skydda mot kopporna.

Purun Dass sopade stengolfvet, så att det blef rent, log åt den grinande bilden, inrättade åt sig en liten eldstad af lera mot altarets baksida, bredde ut sitt antilopskinn på en bädd af friskt tallbarr, stack sin *bairagi* — den med mässingskrycka försedda käppen — under armhålan och satte sig ned att hvila.

Strax framför honom sträckte det nakna berget en femton hundra fot lång sluttning ned mot en liten by, bestående af stenmurade, med jordtak försedda hus, som klängt sig fast vid den branta hällen. Rundt omkring byn lågo terrassformiga fält, lika små lapptäcken på bergets knän, och kor, så stora som skalbaggar, betade omkring de glatta stenrundlar, som tjänade till tröskplatser. Då ögat blickade öfver dalen, förvillades det med afseende på proportionerna och kunde till en början icke fatta, att det, som på motsatta bergsluttningen tedde sig som busksnår, i verkligheten var en samling hundra fot höga tallar. Purun Bhagat såg en örn flyga ut öfver den ofantliga sänkan, men innan han hunnit halfvägs öfver den, såg han ut som en liten prick. Några lätta

molnflockar sväfvade upp och ned genom dalen, fastnade ibland på en bergklack, stego stundom mot höjden och försvunno, då de kommo i jämnbredd med passet. »Här skall jag finna frid», sade Purun Bhagat.

För en bergsbo betyda några hundra fot uppför eller utför just ingenting, och så snart byns invånare fingo se rök uppstiga från det öfvergifna templet, klättrade byprästen upp för bergets afsatser i afsikt att hälsa främlingen välkommen.

Då han mötte Purun Bhagats ögon — ögon, vana att härska öfver tusenden —, bugade han sig till jorden, tog utan att säga ett ord tiggarskålen och återvände till byn. »Nu hafva vi funnit en helig man», sade han. »Aldrig förr har jag sett en sådan man. Han är från slättbygden men blek till färgen — en bramin af braminer.» Då ropade alla byns husmödrar: »Tror du, han stannar kvar hos oss?» och hvar och en ibland dem gjorde sitt bästa för att åt Purun Bhagat anrätta en riktigt smaklig måltid. Bergsfödan är mycket enkel, men med tillgång på bohvete och indiskt korn, ris och röd peppar, småfisk från bäcken i den lilla dalen, honung från de skorstenslika, på stenmuren byggda bikuporna, torkade aprikoser, vild ingefära och kornmjölskakor, kan en from kvinna åstadkomma många goda saker, och det var med väl fylld skål prästen återvände till Purun Bhagat. Ämnade han stanna? frågade prästen. Önskade han möjligen en *chela* — en lärjunge —, som kunde tigga åt honom? Hade han någon filt att skydda sig mot den annalkande kölden? Smakade födan honom?

Purun Bhagat åt och tackade gifvaren. Han hade för afsikt att stanna kvar. Det var nog, sade prästen. Om han blott ville ställa tiggarskålen utanför templet i den urholkning, som bildades af två sammanflätade röt-

ter, skulle man ordna det så, att han finge sin föda, ty byn kände sig hedrad af att en sådan man — han såg underdånigt på Purun Bhagat — skulle vistas i dess närhet.

Och med den dagen afslutades Purun Bhagats vandring. Han hade kommit till den plats, som var för honom bestämd — tystnaden och den fria rymden omgåfvo honom. Från den stunden afstannade för honom tiden, och där han satt vid ingången till helgedomen, visste han icke, om han var lefvande eller död, om han var en människa, som kunde fritt bruka sina lemmar, eller om han var ett med bergen och molnen, regnet, som kom och gick, och solljuset. Sakta upprepade han för sig själf, hundra och åter hundra gånger, *ett namn*, och för hvarje gång det gick öfver hans läppar, tycktes han själf alltmer förflyttas utom kroppen och närma sig dörrarna af någon häpnadsväckande upptäckt; men just som dörrarna höllo på att gå upp, drog

honom hans kropp tillbaka, och med sorg fann han, att han ännu var instängd i Purun Bhagats kött och ben.

Hvar enda morgon ställdes skålen fylld utanför helgedomen. Ibland var det prästen, som bar dit den, ibland var det någon handtverkare från Ladakhi, för tillfället uppehållande sig i byn och mån om förtjänsten, som sträfvade upp för stigen, men för det mesta var det den kvinna, som föregående dag anrättat måltiden, och knappast hörbart mumlade hon då: »Tala för mig hos gudarne, Bhagat. Tala för», och så kom namnet, »hustru till den och den.» En och annan gång hände det, att någon modig gosse fick denna utmärkelse, och då hörde Purun Bhagat, att han hastigt satte skålen ifrån sig och sprang tillbaka, så fort hans små ben kunde bära honom, men själf kom Purun Bhagat aldrig till byn. Den låg utbredd som en karta vid hans fötter. Han kunde se byfolkets aftonsamkväm på tröskplatsens plan, ty det var den enda släta mark, som fanns där. Han kunde se den underbara, obeskrifliga grönskan af det unga riset, det indiska kornets indigoblå färg, de små inhägnade bohvetelanden, och, då årstiden var inne, den röda blommande amaranten, hvars fina frön, såsom varande hvarken säd eller baljväxt, utgöra tillåten föda för hinduerna under fastetider.

Mot hösten liknade hyddornas tak små rutor af klaraste guld, ty det var på taken man utlade sädesaxen till torkning. Biskattning och skörd, rissådd och tröskning försiggingo under hans ögon, liksom sömmade i bjärta färger på de spridda fälten, och han tänkte på alltsammans och undrade, hvarthän det slutligen skulle leda.

Icke ens i det *befolkade* Indien kan en människa sitta stilla en hel dag, utan att de vilda djuren springa öfver henne, som om hon vore en klippa, och i denna öken

kommo de djur, som väl kände till Kalis tempel, snart dit för att taga inkränktaren i skärskådande. *Langurs*, Himalayas stora gråskäggiga apor, kommo först, ty de äro alldeles genompyrda af nyfikenhet; sedan de slagit omkull tiggarskålen och rullat den omkring golfvet, pröfvat sina tänder på käppens mässingskrycka och gjort grimaser åt antilophuden, kommo de till den öfvertygelsen, att den där människovarelsen, som satt så stilla, var oskadlig. Om aftnarna kommo de sedan nedhoppande från tallarna och sträckte fram händerna för att få någonting godt, och så svingade de sig åter med mjuka hopp upp bland träden. De tyckte också mycket om värmen och trängde sig kring eldstaden, tills Purun Bhagat måste skjuta undan dem för att komma åt att lägga på mera bränsle, och om morgnarna hände det icke sällan, att han bredvid sig fann en liten lurfvig apa, som delat hans filt. Hela dagen plägade en eller annan medlem af apflocken sitta vid hans sida och stirra ut öfver snön, sakta gnällande med en på samma gång snusförnuftig och bedröfvad min.

Efter aporna kom *barasingan*, den stora hjorten, som liknar vår rödbruna hjort men är starkare än denna. Han ville mot de kalla stenarna på Kalis bildstod gnida af huden på hornen och stampade otåligt, då han fick se mannen i det lilla templet. Men Purun Bhagat förhöll sig orörlig, och så småningom närmade sig det kungliga djuret och nosade på hans axel. Purun Bhagat lät sin svala hand glida öfver de heta hornspröten, hvilket något stillade oron hos hjorten, som nu böjde hufvudet, hvarvid Purun Bbagat mycket varligt gned och afskalade huden. Efteråt kom barasingan tillbaka, åtföljd af sin hind och sin kalf — vänliga, milda djur, som med läpparna mumsade på den helige mannens filt —, eller ock plägade han komma ensam i mörkret, med ögon, som i eldskenet

syntes gröna, och få sin andel af de färska valnötterna. Slutligen kom också myskhjorten, det skyggaste och nära nog det minsta af hjortdjuren, med sina stora kaninartade öron stående rätt i vädret; till och med den strimmiga, tysta *mushick nabha* var alldeles tvungen att taga reda på, hvad ljuset i helgedomen kunde betyda, och stack fram sin älglika nos på Purun Bhagats knä, kommande och gående tyst som skuggorna i eldskenet. Purun Bhagat kallade dem alla »bröder», och då han ropade: »Bää! Bää!», så kommo de framskyndande midt på ljusa dagen, om de voro inom hörhåll. Himalayas svarta björn, af det retliga misstänksamma lynnet, Sona, med det V-formiga, hvita märket under hakan, gick mer än en gång den vägen fram, och då Bhagat icke visade fruktan, visade icke heller Sona vrede utan följde honom med ögonen, närmade sig och tiggde slutligen om sin andel i smekningarna, sin beta bröd eller handfull vilda bär. Ofta då Bhagat i den stilla morgongryningen klättrade ända upp på någon af den taggiga bergskammens högsta spetsar för att se, hur den röda dagen skred fram öfver snötopparna, knogade Sona brummande efter honom och stack allt emellanåt in sin nyfikna framtass under någon fallen trädstam för att med ett otåligt »huff!» åter draga den tillbaka; eller ock väcktes Sona af Bhagats steg, och det stora djuret reste sig då på bakbenen, färdigt till strid, tills ljudet af Bhagats röst lät det förstå, att det icke var en fiende utan den bäste vännen, som kom.

Nästan alla eremiter och heliga män, som lefva fjärran från de stora städerna, ha rykte för att utöfva underverk med djuren, men hela underverket består i att de hålla sig stilla, aldrig göra en hastig rörelse och åtminstone ganska länge dröja, innan de se direkt på djuren. Byns invånare sågo barasingan, som likt en skugga skred fram genom den mörka skogen bakom

helgedomen, sågo *minaulen*, Himalayas fasan, som prunkade i sina grannaste färger, framför Kalis bildstod och langurerna, som hoppade omkring på golfvet och lekte med valnötskal. Några af barnen sade sig också ha hört Sona på björnars sätt småsjunga för sig själf bakom klippblocken, och Purun Bhagats anseende som undergörare kunde af ingenting rubbas.

Och dock var ingenting mer främmande för hans tanke än underverk. Han trodde, att allt var ett enda stort under, och när en människa kommit till insikt af detta, har hon en fast grund att bygga på. Han hade full visshet om att intet är stort och intet litet i denna världen, och natt och dag sökte han att tänka sig en väg in uti tingens hjärta, en väg tillbaka till den plats, från hvilken han utgått.

Under tiden växte håret och föll ned öfver axlarna på honom, stenplattan invid antilophuden hade blifvit urholkad af doppskon på hans kryckkäpp, och det ställe mellan trädrötterna, där tiggarskålen dag ut, dag in haft sin plats, hade format sig efter och blifvit nästan lika blank, som den bruna skålen var. Hvarje djur visste sin plats vid elden. Fälten växlade färg med årstiderna; tröskplatserna fylldes och tömdes och fylldes åter; och åter och åter, då vintern kom, skuttade langurerna omkring i de med lätt snö befjädrade grenarna, tills apmammorna med sina ungar om våren kommo dit upp från de varmare dalarna. I byn inträffade icke många förändringar. Prästen hade åldrats, och många af de små barn, som förr plägat bära upp tiggarskålen, skickade nu sina barn i samma ärende. Då man frågade, huru länge den helige mannen bott i Kalis helgedom där uppe på berget, fick man till svar: »Alltid.»

Så blefvo regnen en sommar häftigare, än de på många år varit i dessa högländer. Under fulla tre må-

nader var dalen höljd i moln och drypande dimma — en ständig, oaflåtlig nederbörd, som bröt ut i den ena åskskuren efter den andra. Kalis helgedom stod ofvan molnen större delen af denna tid, och en hel månad förgick, utan att Purun Bhagat såg en skymt af byn. Den var täckt af en hvit molnbotten, som rörde sig och växlade och höjde och sänkte sig i vågor men icke ett ögonblick lossade sina förtöjningar vid dalens flödande bergväggar.

Under hela den tiden hörde han intet annat än millioner vattenljud. De kommo ofvanom honom från träden, nedanom från marken, vattnet silade genom barren, dröp från de sviktande ormbunkarnas tungor och sprutade i nyuppristade fåror utför sluttningarna. Så kom solen och sög fram den härliga doften ur deodarer och rododendronbuskar och den där från fjärran kommande, rena lukten, som i högländerna kallas »snölukten». Det heta solskenet varade en vecka, och så sammandrogo sig åter regnen till en sista störtflod, som föll med sådan häftighet, att jordytan flåddes af och återvände i form af dy. Den natten lade Purun Bhagat en stor hög af bränsle på härden, ty han var säker på att hans »bröder» skulle behöfva värma sig; men icke ett djur kom till helgedomen, fastän han ropade och ropade, tills han slutligen föll i sömn, undrande hvad som händt i skogen.

Midt i djupaste natten, då regnet smattrade som ljudet af tusen trummor, väcktes han af att någon drog i filten, och då han skulle känna efter, hvad det var, påträffade han en langurs lilla hand. »Det är bättre här än i träden», sade han sömnigt och lyfte på ett hörn af filten. »Svep in dig, så blir du varm!» Apan fattade hans hand och drog af alla krafter. »Är du hungrig?» frågade Purun Bhagat. »Vänta litet, så skall jag gifva dig litet mat.» Då han knäböjde för att kasta

bränsle på elden, sprang languren till dörren, gnällde och kom åter tillbaka och ryckte honom i knäet.

»Hvad är det? Hvad är du ledsen för, broder?» frågade Purun Bhagat, som såg på langurens ögon, att han ville göra klart för honom någonting, som han icke kunde säga. »Så vida icke någon af de dina råkat i en fälla — och hvem sätter ut fällor här? —, vill jag icke gå ut i det här vädret. Se, broder, till och med barasingan kommer hit att söka skydd.»

Hjortens horn smällde, då han trädde in i helgedomen, smällde mot Kalis bildstod. Han sänkte dem mot Purun Bhagat, stampade oroligt och fnös med de halfslutna näsborrarna.

»Så ja, så ja!» sade Purun Bhagat och knäppte med fingrarna. »Skall detta vara betalningen för nattkvarteret?» Men hjorten sköt honom mot dörren, och vid det han så gjorde, förnam Purun Bhagat ljudet af någonting, som öppnade sig med en suck, såg tvenne af golfvets stenplattor skilja sig åt och hörde den underliggande, klibbiga jorden smacka med läpparna.

»Nu förstår jag», sade Purun Bhagat. »Icke må jag klandra mina bröder, för att de icke samlade sig kring elden i natt. Berget faller. Och dock — hvarför skulle jag gå?» Hans blick föll på den tomma tiggarskålen, och hans uttryck förändrades. »Dagligen sedan — sedan min hitkomst ha de gifvit mig god föda, och om jag icke skyndar mig, skall i morgon icke en lefva af dem, som äro i dalen. Jag måste varna dem. Gå ur vägen, broder! Låt mig komma till elden!»

Motvilligt vek barasingan undan. Purun Bhagat stack en fackla djupt ned i elden, och svängde den sedan, så att den flammade klart. »I hafven kommit hit för att varna mig för faran», sade han och reste sig upp. »Någonting annat och bättre skola vi göra. Ut nu, och

låna mig stödet af din manke, broder, ty jag har icke mer än två fötter.»

Med högra handen grep han tag i barasingans borstiga manke, bar facklan i den vänstra och trädde ur helgedomen ut i ovädret och mörkret. Icke en vindpust fläktade, men regnet var nära att släcka facklan, under det den stora hjorten, glidande på bakbenen, skyndade utför sluttningen. Så fort de kommit ut ur skogen, slöto sig flera af Purun Bhagats »bröder» till dem. Han hörde, ehuru han icke såg, hur langurerna trängdes omkring honom och äfven hur Sona brummande följde i hans spår. Regnet hoptofvade hans långa hår, vattnet skvätte om hans bara fötter, och den gula dräkten hängde som fastlimmad vid hans bräckliga, gamla kropp, men han gick stadigt framåt, stödd mot barasingan. Nu var han icke längre den helige mannen, nu var han Sir Purun Dass, K. C. I. E., premierminister i en icke obetydlig stat, en man, som var van att befalla och på väg att rädda lif. Utför den branta, i vatten dränkta stigen skyndade de alla, Bhagat och hans bröder, alltjämt utför, tills hjortens horn slogo mot tröskplatsens mur och han begynte fnysa, emedan han vädrade människor. Nu voro de vid början af byns enda, krokiga gata, och Bhagat slog med sin krycka på de tillbommade fönstren i smedens hus, under det facklan flammade högt i skydd af taken. »Stig upp och skynda ut!» ropade Purun Bhagat, som icke kände igen sin egen röst, ty åratal hade förgått, sedan han talat högt till en människa. »Berget faller! Det kommer strax! Upp och ut, I, som ären där inne!»

»Det är vår Bhagat!» sade smedens hustru. »Han står där midt ibland sina djur. Samla ihop barnen och väck de andra!»

Ropet gick från hus till hus, under det djuren, som trängdes på den smala gatan, skockade sig kring Bhagat och Sona otåligt flåsade.

Folket skyndade ut på gatan — de voro endast sjuttio själar —, och i facklornas ljus sågo de Bhagat, som höll tillbaka den förskrämda barasingan, under det aporna gnällande drogo i hans kjol och Sona brummade, sittande på bakbenen.

»Fort genom dalen och uppför andra berget!» skrek Purun Bhagat. »Lämna ingen kvar här! Vi komma efter! Då började folket springa, som endast bergsbygdens invånare kunna springa, ty de visste, att vid ett jordskred måste man alltid uppsöka den högsta mark på dalens motsatta sida. De flydde, vadande öfver den lilla strömmen, och skyndade flämtande uppför den motliggande stigningens terrassformiga fält, följda af Bhagat och hans bröder. Och så klättrade de vidare uppåt det höga berget, ropande hvarandras namn hela bylistan igenom. Hack i häl efter dem stretade den stora barasingan, tyngd af Purun Bhagats svikande kraft. Slutligen stannade hjorten i skuggan af den djupa furuskogen, sedan han kommit fem hundra fot uppför klippan. Hans instinkt, som bådat den stundande faran, sade honom, att här kunde han vara trygg.

Nästan afsvimmad föll Purun Bhagat ned bredvid honom, ty det kalla regnet och det häftiga klättrandet höllo på att döda honom. Först ropade han dock till de spridda fackelbärarne, som gingo före honom: »Dröjen här och sen till, att ingen saknas!» Sedan hviskade han till hjorten, under det han såg fackelljusen samla sig i en krets: »Dröj hos mig, broder, dröj, tills jag går!»

Då hördes i luften en suck, som växte till ett sorl, ett sorl, som växte till ett rytande — ett rytande, som öfversteg allt hvad hörselsinnet förmår uppfatta, och

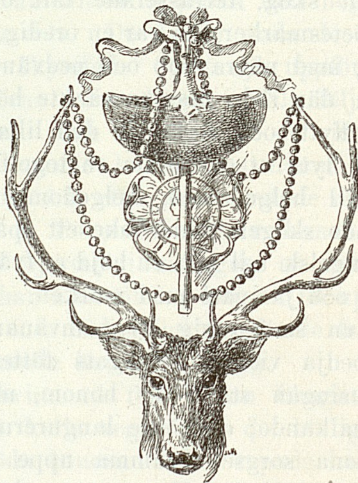
berget, på hvilket byns invånare stodo, träffades i mörkret och skälfde vid stöten. Så följde, uppsväljande allt, ett dån, djupt och rent som orgelns låga C. Det varade vid pass fem minuter, och själfva tallrötterna darrade därvid. Det dog bort, och ljudet af regn, som smattrar på miltal af hård mark, öfvergick till det dämpade ljudet af regn, som faller på lös jord. Detta förtäljde historien.

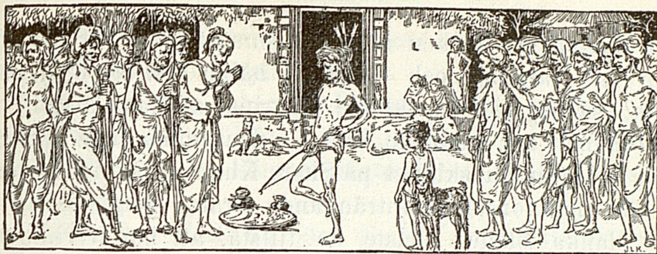
Icke en af byfolket, icke ens prästen, var djärf nog att tala till Bhagat, som nu räddat deras lif. Hopkrupna gömde de sig under träden och bidade dagens ankomst. Då den inträffade, sågo de ut öfver dalen och erforo, att det, som varit skog, terrasserade fält och med stigar öfverdragna betesmarker, nu var en oredig, röd, solfjäderformig massa, med några upp och nedvända träd på utkanten. Den där röda massan räckte högt upp på det berg, dit de flytt, och fördämde den lilla strömmen, så att den börjat flyta ut och bilda en tegelfärgad sjö. Af byn, vägen till helgedomen, helgedomen själf och den bakom liggande skogen fanns icke ett spår. På en omkrets af en engelsk mil och en höjd af två tusen fot hade berget störtat och jämnats med marken.

En och en smögo sig byns invånare fram genom skogen att bedja vid sin Bhagats fötter. På afstånd sågo de barasingan stå öfver honom, men han flydde vid deras annalkande; de hörde langurerna klaga i grenarna och Sona sorgset brumma uppe i berget. Men deras Bhagat var död. Han satt med korslagda ben, ryggen stödd mot ett träd, kryckkäppen under armen och ansiktet vändt mot nordost.

Prästen sade: »Se, det ena underverket följer på det andra! Just i den ställningen skola alla sunnyasier begrafvas. Där han nu sitter, vilja vi bygga ett tempel åt den helige mannen.»

Innan året gått till ända, var templet uppbyggdt — en liten helgedom af sten och jord —, och berget kallade de Bhagats berg. Än i dag komma de dit med ljus, blommor och offer att fira gudstjänst. Men de veta icke, att den helige de dyrka är f. d. Sir Purun Dass, K. C. I. E., juris- och filosofie-hedersdoktor m. m., f. d. premierminister i den framåtgående och upplysta staten Mohiniwala samt korresponderande ledamot af fler lärda och vetenskapliga samfund, än som kunna göra något gagn vare sig i denna världen eller i någon annan.

Djungeln griper omkring sig.

Dölj dem, täck dem, trampa ned dem,
blomma, ört och vinets stock!
Öga, öra, lukt och känsel
glömme denna mänskoflock!

Svart ligger askan på altarhärden,
regnet flödar på tempel och bo.
Hinden föder på oplöjda gärden,
ingen stör hennes ungars ro.
Murarna vackla, vittra, falla,
öfvergifna af alla.

tterst svårt är det i allmänhet att i en hast ändra lefnadssätt — i djungeln kanske svårare än annorstädes. Om du läst berättelserna i första djungelboken, minnes du nog, att sedan Mowgli utspänt Shere Khans hud på Rådsklippan, tillsade han de kvarlefvande af Seeoneeflocken, att han hädanefter ämnade jaga ensam i djungeln. Vargmors och vargfars fyra barn förklarade då, att de ville jaga tillsammans med honom. Det första Mowgli gjorde, sedan

den oregerliga flocken skamsen smugit bort, var att gå hem till vargmor och vargfar i hålan och för dem berätta, så mycket de kunde begripa af hans äfventyr, och då han tog fram sin knif — densamma han begagnade att afdraga skinnet på Shere Khan — och förde den så, att morgonsolens inträngande strålar speglade sig i det blanka bladet, måste de tillstå, att han verkligen lärt sig något bland människorna. Sedan fingo Akela och Gråbroder redogöra för den del de tagit i drifvandet af bufflarna genom ravinen, och gamle Baloo sträfvade uppför backen för att höra på, under det Bagheera, i pur förtjusning öfver Mowglis ypperliga krigföring, ifrigt krafsade sig i pälsen.

Solen hade för länge sedan gått upp, men ingen tänkte på att sofva. Under berättelsens fortgång satte vargmor alltemellanåt nosen i vädret och insöp med stor begärlighet tigerhudens lukt, som af vinden tillfördes henne från Rådsklippan.

»Om jag icke haft Akela och Gråbroder, som hjälpt mig», sade slutligen Mowgli, »så hade jag stått mig slätt. O, moder, moder, jag önskar du hade sett de svarta buffeloxarna, då de störtade utför ravinen, och sedan då de rusade genom byporten och människorna kastade sten på mig.»

»Det gläder mig, att jag slapp att se det», sade vargmor sträft. »Jag har icke för vana att lugnt se på, om folk behandlar mina ungar, som om de vore schakaler. Jag skulle nog låtit människoflocken få umgälla sin elakhet, men jag hade skonat kvinnan, som gaf dig mjölk att dricka. Ja, henne men endast henne.»

»Lugna dig, kära Rakscha», sade vargfar långsläpigt. »Vår groda har återvändt till oss så vis, att hans egen far måste slicka hans fötter, och en sitt-opp mer eller mindre betyder väl icke så mycket. Låt du människorna

vara i fred», och Baloo och Bagheera instämde i maningen: »Låt människorna vara i fred!»

Mowgli, som satt med hufvudet lutadt mot vargmors sida, log helt förnöjd och sade, att han för sin del helst önskade, att han sluppe någonsin se, höra eller vädra en människa.

»Men hur skall du bära dig åt», sade Akela och spetsade ena örat, »om människorna icke låta dig vara i fred, lille broder?»

»Vi äro fem stycken», sade Gråbroder och såg sig om i sällskapet, i det han smällde ihop käkarna.

»Kanhända äfven vi finge göra vår insats i jakten», sade Bagheera, i det han lätt klatschade med svansen och såg på Baloo. »Men hvarför tänka på människor nu, Akela?»

»Jo, det skall jag förklara», genmälde Ogifta vargen. »Sedan den där gula tjufvens hud blifvit utspänd, återvände jag i riktning mot byn på det spår vi lämnat efter oss. Jag trampade i mina egna fotspår, vände af åt sidan, ref upp marken och lade mig emellanåt ned för att missleda dem, som möjligen skulle sätta efter oss. Sedan jag sålunda till den grad förvillat spåret, att jag knappt själf visste, huru jag hade det, kom Mang, flädermusen, fladdrande mellan träden och hängde upp sig på en gren öfver mig. Hon sade: »I byn, från hvilken människoflocken utkastade människobarnet, surrar det nu som i ett getingbo.»

»Det var en duktig sten jag kastade», fnittrade Mowgli, som ofta roat sig med att kasta mogna papajer på getingbon och sedan kilat af till närmaste damm, innan getingarna hunnit sticka honom.

»Jag frågade Mang, hvad hon sett. Hon sade, att den röda blomman prunkade vid byporten och att människor, som buro gevär, slagit sig ned omkring den-

samma. Nu vet jag på goda grunder», fortfor Akela och såg ned på de gamla skrynkliga ärr, som fårade hans länd och sida, »att det icke är för ro skull, som människorna bära gevär. Inom kort, lille broder, ha vi oss en sådan där man på spåren, om han icke redan är där.»

»Men af hvilken orsak? Människorna ha drifvit bort mig. Hvad vilja de mer?» sade Mowgli förgrymmad.

»Du är själf människa, lille broder», gentog Akela. »Det tillkommer icke oss, skogens fria jägare, att säga dig, hvad dina bröder göra eller hvarför de göra det.»

Ogifta vargen hann nätt och jämt att rycka upp framtassen, innan Mowglis knif sköt djupt ned i jorden därinvid. Mowglis slag föll snabbare än ett vanligt människoöga kan uppfatta, men Akela var en varg. Till och med en hund, som dock i sådant är mycket underlägsen sin stamfader, vargen, kan väckas ur djup sömn af att ett rullande vagnshjul berör honom och hinna undan oskadd, innan hjulet svängt omkring.

»En annan gång», sade Mowgli stillsamt, i det han stack knifven i slidan, »är du så god och icke förblandar Mowgli med människoflocken.»

»Ser man på!» sade Akela. »Den där biter bra», han nosade på skorran i marken. »Det där lifvet med människoflocken har skadat din syn, lille broder. Jag hade hunnit döda en bock, medan du slog.»

Bagheera sprang upp, sträckte hufvudet så högt han kunde, söp in luften och styfnade till i hela kroppen. Gråbroder följde hastigt hans exempel men drog sig något till vänster för att riktigt komma åt vinden, som blåste från höger. Akela rusade vid pass hundra fot mot vinden och förblef sedan, halft nedhukad, orörlig, äfven han. Mowgli betraktade dem med afund. Hans lukt var finare än de flesta människors, men den kvick-

silfverartade känsligheten hos en djungelnäsa hade han icke uppnått. Dessutom hade de där tre månadernas vistelse i den rökiga byn betydligt nedsatt honom. Han fuktade likväl pekfingret, gned det mot näsan och reste sig för att komma åt den öfre lukten, som, ehuru den svagaste, dock är den mest tillförlitliga.

»Människa», morrade Akela och satte sig upp.

»Det är Buldeo», sade Mowgli och slog sig ned igen. »Han följer vårt spår, och se där glimmar solen på hans bössa. Se!»

Det glänste till ett ögonblick, då solen träffade beslagen på det gamla krongeväret; det finnes ingenting i djungeln, som glänser på det sättet, så vida icke molnen jaga hvarandra på himmeln, ty då blixtra glimmerbitar, vattenpussar, ja, till och med de glattaste löfven som solspeglar. Men den dagen var det lugnt och molnfritt.

»Jag visste väl, att människor skulle följa efter oss», sade Akela triumferande. »Det är icke förgäfves jag anfört flocken. Och — hvad nu?»

De fyra vargungarna (vi kalla dem så af gammal vana) sade ingenting men begåfvo sig med bukarna mot marken skyndsamt utför backen och försvunno bland törnet och underskogen liksom mullvaden i jorden.

»Hvart tagen I vägen utan befallning?» ropade Mowgli.

»Asch! Före middagen äro vi tillbaka med hans skalle!» svarade Gråbroder.

»Kom hit! Vänd om! Människa äter icke människa», skrek Mowgli.

»Hvem var det, som var varg nyss? Hvem riktade knifven emot mig, för att jag trodde, att han möjligen var människa?» sade Akela, då de fyra vargarna återkommo, helt kvästa och kuschade, till Mowgli.

»Skall jag kanhända gifva skäl för mina handlingar?» utbrast Mowgli nästan ursinnig.

»Han är en riktig människa. Så talar en människa», mumlade Bagheera under morrhåren. »Just på dét sättet talade människorna kring de kungliga burarna i Oodeypore. Vi, djungelns folk, veta, att människan är den visaste af alla. Om vi trodde våra öron, skulle vi anse henne för den dåraktigaste.» Höjande rösten tillade han: »Människobarnet har denna gången rätt. Människorna jaga i flockar. Fåvitskt vore att döda en, då vi icke veta, hvad de öfriga ämna göra. Kom, låt oss se hvad denne man har för afsikt.»

»Nej, tack», morrade Gråbroder. »Du kan jaga ensam, lille broder. Vi veta, hvad vi vilja. Om vi fått råda, hade vi haft skallen färdig nu.»

Med flämtande bröst och tårfyllda ögon hade Mowgli sett från den ena till den andra af sina vänner. Men nu steg han fram till vargarna och, böjande ett knä, sade han: »Vet icke jag, hvad jag vill? Sen på mig!» Oroligt sågo de på honom, och när de vände bort ögonen, ropade han upprepade gånger till dem. Slutligen stod hvarje hår i deras pälsar rakt ut, och de darrade i alla lemmar, under det Mowgli endast stirrade och stirrade på dem.

»Sägen mig nu, hvem är ledaren?»

»Du är ledaren, lille broder», sade Gråbroder och slickade Mowglis fot.

»Följen mig då», sade Mowgli, och de fyra vargarna följde efter honom med slokande svansar.

»Det är följden af lifvet med människoflocken», sade Bagheera, i det han spatserade efter på något afstånd. »Det är någonting mer än djungelns lag, som nu gör sig gällande i djungeln, min kära Baloo.»

Den gamla björnen sade ingenting, men han tänkte så mycket mer.

Ljudlöst drog Mowgli genom skogen i rät vinkel mot Buldeos stig, tills han, vikande buskarnas grenar åt sidan, fick se den gamle mannen, som med krongeväret på axeln lunkade framåt och sökte följa spåret från föregående kväll.

Som vi minnas, bar Mowgli Shere Khans tunga hud öfver axlarna, då han lämnade byn, och Akela och Gråbroder trafvade efter honom, så att spåret var tydligt markeradt. Men snart kom Buldeo till det ställe, där Akela, som vi veta, villat bort alltsammans. Då satte han sig ned och hostade och mumlade, och så kröp han omkring och letade på alla håll, omedveten om att han var bevakad af ett så underligt sällskap. Ingen kan vara så tyst som vargen, då han icke vill bli hörd, och ehuru vargarna tyckte, att Mowgli rörde sig ovigt, kunde dock denne komma och gå som en skugga. De omringade den gamle mannen, som ett tumlarestim omringar en ångare, gående för full maskin, och under tiden samtalade de obesväradt med hvarandra, ty deras tal börjar *under* den i skalan djupast liggande ton, som ett oöfvadt människoöra kan förnimma. Skalans motsatta ändpunkt begränsas af det gälla pip, som stundom begagnas af Mang, flädermusen, och det är många människor, som alls icke kunna höra detta. Där vidtager allt språk, som begagnas af fåglar, läderlappar och insekter.

»Det här är roligare än att döda», sade Gråbroder, då den gamle böjde sig ned och letade och pustade. »Han bär sig åt som en vilsekommen gris i djunglerna vid floden. Hvad är det han säger?» Buldeo brummade ursinnigt.

Mowgli öfversatte. »Han säger, att vargflockarna säkert dansat omkring mig. Han säger, att han aldrig i sitt lif sett maken till spår. Han säger, att han är trött.»

»Han får nog tid att hvila sig, innan han hittar det rätta igen», sade Bagheera försmädligt och smög sig bakom ett träd. Det var som om de lekt blindbock i skogen. — »Hvad är det den magre krabaten vanligen har för sig?»

»Han äter eller blåser ut rök ur munnen. Människor bråka alltid så mycket med munnarna», sade Mowgli. Under tystnad åsågo de nu, huru den gamle mannen stoppade, tände och började blossa på en vattenpipa, och de lade noga märke till tobakslukten, så att de skulle kunna vara vissa på, hvar de hade Buldeo, midt i djupaste natten, om så skulle vara.

Ett litet sällskap kolare kom nu gående stigen fram och stannade naturligtvis för att språka med Buldeo, hvars rykte som jägare sträckte sig minst tjugu mil rundt. De slogo sig alla ned för att röka; Bagheera och de öfriga närmade sig och lyssnade till Buldeo, som började att förtälja trollbytingen Mowglis historia från början till slut med åtskilliga tillägg. Det var Buldeo själf, som dödat Shere Khan; Mowgli hade förvandlat sig till en varg och slagits med honom, Buldeo, hela eftermiddagen, åter förvandlat sig till gosse och förhäxat Buldeos gevär, så att då Buldeo siktat på Mowgli, hade kulan vändt om och dödat en af Buldeos buffeloxar. Byns invånare, som visste, att han var den tappraste jägare i Seeonee, hade nu utsändt honom att döda denna trollbyting. Under tiden hade byfolket tagit fatt på Messua och hennes man, som tvifvelsutan voro far och mor till bytingen — han visste, att Messua var en häxa, det hade han vetat i många år men hade icke låtsat om det i byn för att icke väcka ond blod. Byfolket hade nu stängt in dem i deras egen hydda och ämnade framdeles pina dem, tills de bekände sig vara trollpacka och trollkarl, hvarefter de skulle piskas till döds. »När

blir det?» frågade kolarne, som tyckte det skulle vara roligt att bevittna tillställningen.

Buldeo sade, att ingenting skulle företagas, innan han återvände, emedan byns önskan var, att han först skulle döda djungelpojken. Sedan skulle de taga i tu med Messua och hennes man och dela deras fält och bufflar mellan byns invånare. Messuas man ägde verkligen några ovanligt vackra bufflar. Buldeo ansåg det särdeles förtjänstfullt att utrota trollkarlar och häxor, och till det värsta slag af dessa hörde för visso sådana, som upptogo och hyste vargbarn från djungeln.

»Men», invände kolarne, »kunde det icke bli ledsamt af, om engelsmännen finge reda på saken?» De hade hört sägas, att dessa voro ett förryckt släkte, som icke tilläte ärliga landtbrukare att i all stillhet döda häxor.

Det ginge nog för sig med den saken, menade Buldeo. Byfogden skulle ingifva rapport om att Messua och hennes man dött till följd af ormbett. Det var allt klappadt och klart, och enda svårigheten var nu att döda vargbarnet. Icke hade de väl händelsevis sett till en sådan byting? Kolarne sågo sig försiktigt om och prisade sin lyckliga stjärna, att de det icke gjort, men betviflade ingalunda, att om någon kunde taga reda på honom, så vore det väl en så modig man som Buldeo. Solen stod nu ganska lågt, och det föll dem in, att det kanske kunde vara skäl att gå fram till Buldeos by och titta på den där elaka trollpackan. Buldeo sade, att det visserligen var hans skyldighet att döda trollbytingen, men då denne när och hvar som helst kunde uppenbara sig i djungeln, gick det ingalunda för sig, att han, Buldeo, lät ett sällskap af obeväpnade män färdas fram utan beskydd. Han skulle därför åtfölja dem, och om vargbarnet visade sig så — ja, då skulle de få se, hur Seeonees ypperste jägare bar sig åt vid sådana tillfällen. Bra-

minen hade, så sade han, gifvit honom en amulett, som afvärjde all fara från det hållet, därför kunde de vara alldeles lugna.

»Hvad säger han? Hvad säger han? Hvad säger han?» frågade vargarna oupphörligt, och Mowgli öfversatte, ända till dess Buldeo började tala om häxor och troll, ty det öfversteg en smula Mowglis fattningsförmåga, men han berättade dem, att mannen och kvinnan, som varit så goda mot honom, voro i fällan.

»Sätta människor fällor för människor?» frågade Bagheera.

»Han säger så, men icke kan jag förstå det. Jag tror de äro galna allesamman. Hvad ha väl Messua och hennes man gjort för att de skulle sättas i en fälla för min skull, och hvad är det där för prat om röda blomman? Jag får lof att taga reda på saken. Det onda de ämnade göra Messua skulle icke utföras, förrän Buldeo återvändt till byn . . . Och så —» Mowgli ansträngde sig för att tänka skarpt, under det han fingrade på knifskaftet, och Buldeo och kolarne troppade tappert af i gåsmarsch.

»Jag skyndar nu för brinnande lifvet till människoflocken», sade han slutligen.

»Och hvad skola vi göra med de där?» sade Gråbroder och blängde hungrigt åt kolarnes bruna ryggar.

»Sjungen för dem på vägen», sade Mowgli med en grimas. »Helst såge jag, att de icke komme till byporten, förrän det blir mörkt. Kunnen I fördröja dem?»

Gråbroder visade föraktligt sina hvita tänder. »Vi kunna få dem att springa rundt omkring som tjudrade getter, om jag känner dem rätt.»

»Det behöfs icke. Sjungen för dem, så att de icke få tråkigt på vägen. Sången behöfver icke vara af de allra ljufvaste. Följ dem, Bagheera, och stäm in med

din röst. Möt mig, då natten sänkt sig, utanför byn. Gråbroder vet, hvar den är belägen.»

»Det är ingen lätt jakt att arbeta för ett människobarn. När skall jag sofva?» sade Bagheera och gäspade, ehuru det syntes på hans ögon, att han var ej blott road utan helt förtjust. »Tänk, att jag skall sjunga för pälslösa människor! Låt gå!»

Han sänkte hufvudet för att ge fart åt ljudet och utstötte ett oändligt »god jakt!» — ett midnattsrop på eftermiddagen! Det var en ganska hemsk början. Mowgli, som redan begifvit sig af, hörde det mullra och stiga, sänka sig och dö bort i en egendomligt gnällande ton, som gick genom märg och ben, och han skrattade, under det han ilade fram i djungeln. Han tyckte sig se kolarne tränga sig mot hvarandra och Buldeos gevär likt ett bananlöf svänga åt alla väderstreck. Sedan upphäfde Gråbroder ett: *Ya-la-hi, yalaha!* — lystringsropet vid hjortjakten, då flocken drifver nilgaun, den stora, blåa kon. Det var, som om det kommit från jordens utkanter, det kom allt närmare och närmare och slutade med ett gällt skri. Sedan tvärtystnade det. De tre andra vargarna besvarade ropet med en sådan kraft, att till och med Mowgli själf kunnat tro, att hela flocken satt till med full hals. Och sedan instämde de alla i djungelns härliga morgonsång, med alla de böjningar, löpningar och drillar, som klangrika vargröster förmå utföra. Se här ett försök att återgifva denna sång, och du kan tänka dig, hur det skall låta, då den bryter djungelns tystnad mot aftonen.

Nyss var djupaste natt,
och så skugglöst och lätt
genom skog, öfver slätt
vi gingo.
Emot ljusnande mark

faller skuggan nu stark.
Morgonbudet vi fingo:
Gån till hvila, nu blir dag,
lyden djungelns lag!

Fort till hvila, solen kommer,
gräset sakta rörs af vinden,
suset uti bambulunden
varnar oss för morgonstunden.
Djungeln i den gråa dager
syns oss icke mer så fager.
Vildanden i skyn hörs båda:
Dagen kommer! — Nu skall mänskan råda.

Mörkret oss sviker och i arla timma
tydliga spår af klo och tass ses glimma.
Daggen försvinner, ljust blir allt och torrt.
Lystrom till ropet, låt oss skynda bort!
Gån till hvila, nu blir dag,
lyden djungelns lag!

Men ingen öfversättning kan ge en föreställning om hur den sången verkar, icke heller om det gläfsande hån, som de fyra vargarna inlade i hvarje ord, då de hörde, hur det knakade i grenarna, då männen klättrade upp i träden, och Buldeo började att rabbla upp besvärjelser och trollformler. Sedan de slutat sjunga, lade de sig ned att sofva, ty i likhet med alla, som måste arbeta för sitt uppehälle, voro de ganska regelbundna i sina vanor, och det går icke bra att arbeta, om man icke får sofva.

Under tiden skyndade Mowgli framåt med en fart af nio mil i timmen, och han prisade sig lycklig, att det tvång han utstått under de månader, han tillbragt bland människor, icke minskat hans vighet. Mest tänkte han på hur han skulle skaffa Messua och hennes man ut ur fällan eller hvad det nu var, ty han hade en

inneboende fasa för fällor. Framdeles, så tänkte han, skulle han nog också börja att afbetala sina skulder till byn i dess helhet. Det var skymning, då han fick syn på de välbekanta betesmarkerna och dhâkträdet, hvarest Gråbroder hade inväntat honom den morgonen, då han dödade Shere Khan. Förtretad som han var på människorna och deras samfund, kunde det dock icke hjälpas, att det stockade sig i bröstet på honom, och han hade svårt att andas, då han fick se byn. Han iakttog, att arbetarne ovanligt tidigt gått hem från fälten och att de i stället för att bereda aftonmåltiden samlat sig under byträdet, där de ifrigt pratade och skreko.

»För att vara till freds måste människor alltid sätta fällor för andra människor», sade Mowgli. »I går afton gällde det Mowgli — det är som om många regntider förgått sen dess. I afton gäller det Messua och hennes man. I morgon och under många kommande nätter blir det åter Mowgli.»

Han smög sig fram utanför muren, tills han uppnådde Messuas hydda och tittade in genom fönstret. Där låg Messua med munkafle, bunden till händer och fötter. Hon andades häftigt och jämrade sig, och hennes man var fastbunden vid den grant målade sängen. Dörren, som låg mot gatan, var tätt tillsluten, och tre eller fyra karlar, som sutto utanför, hade ryggarna stödda mot densamma.

Mowgli var tämligen förtrogen med byfolkets seder och vanor. Han hade klart för sig, att så länge de kunde äta, prata och röka, skulle de icke befatta sig med någonting annat; men så snart de ätit sig mätta, skulle de bli farliga. Inom kort skulle Buldeo inställa sig, och efter all sannolikhet hade han en mycket underhållande historia att förtälja. Alltså hoppade Mowgli in genom fönstret, böjde sig ned öfver mannen och

kvinnan och afskar remmarna, hvarmed de voro bundna, tog ut munkaflarna och såg sig om i hyddan efter mjölk.

Messua var alldeles utom sig af smärta och fruktan — hela förmiddagen hade de knuffat, slagit och kastat sten på henne —, och Mowgli hann nätt och jämt att sätta sin hand för hennes mun tillräckligt hastigt för att hindra henne från att skrika. Hennes man var mindre upprörd men yr i hufvudet och retad, och han sysslade med att reda ut sitt långa, tofviga skägg.

»Jag visste, ja, jag *visste*, att han skulle komma», framsnyftade slutligen Messua. »Nu *vet* jag också, att han är min son», och hon slöt Mowgli till sitt hjärta. Intill det ögonblicket hade Mowgli förefallit alldeles lugn, men nu började han darra i hela kroppen, hvilket mycket förvånade honom själf.

»Hvad betyda alla dessa remmar? Hvarför ha de bundit dig?» frågade han efter en kort tystnad.

»För att sedan döda oss, emedan vi upptagit dig som vår son — inte för någonting annat», sade mannen kärft. »Se hur jag blöder!»

Messua sade ingenting, men det var hennes sår Mowgli såg på, och han skar tänderna vid åsynen af blodet.

»Hvem har gjort det här?» frågade han. »Det kommer att vedergällas.»

»Det har hela byn gjort. Jag var för rik. Jag hade för mycket boskap. *Därför* anklagas hon och jag för trolldom, emedan vi uppläto vårt hus för dig.»

»Det där begriper jag icke. Låt Messua berätta saken.»

»Jag gaf dig mjölk att dricka, Nathoo, kommer du ihåg det?» frågade Messua blygt. »Jag gjorde det, därför att du var min son, som tigern tagit, och därför att jag älskade dig ömt. De sade, att jag var din moder, moder till en trollbyting, att jag stod i förbund med djäfvulen och att jag därför var värd döden.»

»Hvem är djäfvulen?» frågade Mowgli. »Döden har jag sett.»

Mannen tittade misslynt upp under sina buskiga ögonbryn, men Messua skrattade. »Ser du det», sade hon till sin man. »Jag visste, att han icke var någon trollbyting. Han är min son — min son!»

»Son eller trollbyting, det kan just göra oss detsamma», svarade mannen. »Vi äro lifdömda i alla fall.»

»Där borta går vägen till djungeln», sade Mowgli och pekade ut genom fönstret; »edra händer och fötter äro fria. Hvarför icke gå?»

»Vi känna icke djungeln, min son, såsom du vet», genmälde Messua. »Jag tror icke, jag orkar gå så långt.»

»Och både män och kvinnor skulle sätta efter oss och släpa oss tillbaka», tillfogade mannen.

»Hm», sade Mowgli och kittlade sig i handen med spetsen af sin knif. »Jag har icke lust att skada någon här i byn — *ännu*. Jag tror dock icke, att de komma att stanna här så länge. Inom kort få de nog mycket att tänka på. Å!» Han lyfte upp hufvudet, ty han hörde, att människor började trampa och skrika utanför hyddan. »Jaså, ändtligen ha de låtit Buldeo gå hem.»

»Han skickades ut i morse att döda dig», ropade Messua. »Mötte du honom?»

»Ja — vi — jag mötte honom. Han har någonting att berätta, det är jag säker på. Och under det han berättar, hinna vi utföra mycket. Först skall jag dock göra mig underrättad om deras afsikter. Tänken efter, hvart I viljen begifva eder, och låten mig veta det, då jag kommer tillbaka.»

Med ett skutt var han ute genom fönstret och kilade åter igen långs muren, som omgaf byn, tills han kom inom hörhåll af folkmassan, som samlat sig kring fikonträdet. Där låg Buldeo på marken och hostade och

stånkade, och alla ställde samtidigt frågor till honom. Hans hår hade fallit ned kring axlarna, händer och ben voro skafda af klättrandet i träden, och han förmådde knappt tala, men han kände sig obeskrifligt viktig. Då och då sade han ett och annat ord om sjungande troll och spöken och häxeri för att gifva allmänheten en försmak af hvad som komma skulle. Sedan bad han om vatten.

»Ba!» sade Mowgli. »Slidder sladder och bara pladder! Dessa människor måste vara släkt med *bandar-log*. Nu skall han först skölja sig i munnen med vatten, och så skall han röka, och när det är gjordt, så återstår ännu hvad han har att berätta. Ja, nog äro de mycket visa, dessa människor! Ingen har tid att hålla vakt utanför Messuas dörr, förrän man fått sina öron fullproppade med Buldeos historier. Och jag — jag håller på att bli lika loj som de!»

Han ruskade på sig och smög sedan tillbaka till hyddan. Just då han kom fram till fönstret, kände han, att något vidrörde hans fot.

»Moder», sade han, ty den tungan kände han väl, »hvad gör du här?»

»Jag hörde mina barn sjungande draga genom skogen, och jag följde det ibland dem, som var mig kärast. Lilla groda, jag åstundar se den kvinna, som gaf dig mjölken», sade vargmor, som var genomvåt af dagg.

»De hade bundit henne, och deras afsikt är att döda henne. Jag har skurit af banden, och nu skall hon med sin man färdas genom djungeln.»

»Då följer jag efter. Visst är jag gammal, men mina tänder har jag ännu i behåll.» Vargmor reste sig, lade framtassarna på fönsterposten och tittade in i hyddan.

Efter en minut sänkte hon sig åter ljudlöst till marken, och det enda hon sade var: »Jag gaf dig den första

mjölken, men Bagheera säger sant: Människa går till sist till människa.»

»Det är möjligt», sade Mowgli, och uttrycket i hans ansikte var icke vackert, »men i kväll är jag långt ifrån att slå in på det spåret. Dröj här, men visa dig icke för henne.»

»*Du* har aldrig varit rädd för mig, lilla groda», sade vargmor och drog sig tillbaka i det höga gräset, där hon förstod att göra sig osynlig.

»Och nu», sade Mowgli muntert, då han åter kom in i hyddan, »skall jag tala om, att alla samlat sig omkring Buldeo, som berättar händelser, som aldrig händt. Då han slutat sin historia, så ämna de sig hit med röda — med eld för att bränna er båda. Hvart viljen I gå?»

»Jag har talat med min man», sade Messua. »Kanhiwara ligger trettio mil härifrån, men i Kanhiwara torde vi kunna få reda på engelsmän —»

»Hurudan är den flocken?» frågade Mowgli.

»Det vet jag icke. De äro hvita, och det påstås, att de styra hela landet och att de icke tillåta folk att bränna och slå hvarandra utan vittnen. Om vi kunna komma dit i natt, få vi lefva. Annars måste vi dö.»

»Lefven då! Ingen slipper ut genom byporten i natt. Men hvad är det *han* har för sig?» Messuas man låg på knä i ett hörn af rummet och gräfde upp jord med händerna.

»Det är hans lilla skatt, hans penningar», sade Messua. »Vi kunna icke taga med oss någonting annat.»

»Jaså, sådant där, som går från hand till hand och aldrig håller värme. Begagnas sådant äfven på andra orter?»

Mannen stirrade på honom både förvånad och arg. »En narr är han och intet troll», mumlade han. »För pengarna kan jag köpa en häst. Vi äro så illa slagna,

att vi icke orka gå långt, och om en timme ha vi hela byn efter oss.»

»Jag säger ju, att ingen kommer efter er, förrän jag vill, men hästen vore nog god att ha, ty Messua är trött.» Hennes man reste sig upp och stoppade in den sista rupien i sitt lifbälte. Mowgli hjälpte Messua att komma ut genom fönstret, och den svala aftonluften upplifvade henne. Men djungeln såg mörk och hemsk ut under stjärnhimmeln.

»I kännen ju spåret till Kanhiwara?» hviskade Mowgli.

De nickade.

»Godt. Kommen nu ihåg, att det ej går an att vara rädd. Det är icke nödvändigt att gå fort, men det kan väl hända, att I fån höra litet sång i djungeln så väl framför som bakom eder.»

»Tror du, att någonting annat än fruktan att bli lefvande brända kunnat förmå oss att utsätta oss för en natt i djungeln? Det är bättre att dödas af djur än af människor», sade Messuas man; men Messua själf såg på Mowgli och log.

»Jag säger eder», fortsatte Mowgli, alldeles som om han varit gamla Baloo, som för hundrade gången måst upprepa en lagparagraf för en tanklös unge, »jag säger, att icke en tand i djungeln skall blottas mot eder, icke en fot lyftas till anlopp mot eder. Hvarken människa eller djur skall ställa sig i vägen för eder, intill dess I sen Kanhiwara för edra ögon. En vakt skall omge eder.» Hastigt vändande sig till Messua, sade han: »*Han* tror mig icke, men du måtte väl tro?»

»Ja visst, min son. Människa, ande eller djungelvarg, jag tror!»

»*Han* blir nog rädd, då han får höra mitt folk sjunga, men du vet nog, hur det är, och du förstår det. Gå nu,

och gå sakta, ty ingen brådska är af nöden. Byporten är stängd.»

Messua kastade sig snyftande till Mowglis fötter, men skyndsamt lyfte han upp henne. Han darrade litet. Hon slog då sina armar om hans hals och gaf honom alla ljufva och välsignade namn hon kunde hitta på; men hennes man betraktade med förtrytelse och saknad fälten och sade: »Om vi lyckligt och väl komma till Kanhiwara och jag kan få engelsmännen på min sida, så lofvar jag att föra en sådan process mot braminen och Buldeo och de andra med, att hela byn skall bli utfattig. De skola få betala mig dubbla värdet för mina åkrar, som de lämnat oplöjda, och för mina utsvultna buffeloxar. Det skall bli rättvisa med besked.»

Mowgli skrattade. »Jag vet icke hvad rättvisa är», sade han, »men kom igen vid nästa regntid och se efter, hur det då ser ut här.»

De gingo i riktning mot djungeln, och vargmor hoppade fram från sitt gömställe.

»Följ efter dem», sade Mowgli, »och svara mig för att hela djungeln får veta, att dessa två gå fria. Gif hals en smula. Vore jag som du, skulle jag tillkalla Bagheera.»

Det långdragna tjutet växte i styrka och saktade åter af. Mowgli såg, hur Messuas man ryggade tillbaka och halft vände sig, som om han nästan haft lust att springa tillbaka till byn.

»Gå på», ropade Mowgli muntert. »Jag sade ju, att I kanske skullen få höra sång. Det här ropet kommer att följa er till Kanhiwara. Det manar djungeln att akta er.»

Messua tog mannen i armen och drog honom med sig, och djungelns mörker slöt sig öfver dem och vargmor, då Bagheera reste sig invid Mowglis fötter, darrande af den nattens tjusning, som griper djungelfolket.

»Jag blygs för dina bröder», sade han spinnande.

»Hvarför det? Sjöngo de icke vackert för Buldeo?» sade Mowgli.

»Alltför vackert, alltför vackert! De kommo till och med *mig* att glömma min stolthet, och, vid det krossade lås, som befriade mig, gick det icke därhän, att jag färdades sjungande genom djungeln, liksom om jag varit stadd i friarärenden på vårsidan. Hörde du oss icke?»

»Jag hade annat villebråd på kornet. Fråga Buldeo, om han tyckte om sången. Men hvar äro de fyra? Jag vill icke, att någon enda af människoflocken lämnar byn i natt.»

»Hvartill behöfvas väl de fyra!» sade Bagheera och lyfte oroligt på fötterna. Hans ögon flammade, och han spann mera högljudt än någonsin. »Jag kan nog hålla dem tillbaka, lille broder. Är det ändtligen fråga om att döda? Sången och åsynen af de i träden klättrande männen ha gjort mig mycket redebogen. Hvad är väl människan, att vi skulle ha undseende med henne? En naken, brun gräfvare, hårlös, tandlös och jordätande. Jag har följt män i spåren alla tider på dygnet, till och med då solen stått högst på himmeln. Jag har drifvit dem, som vargar drifva bockar. Jag är Bagheera, Bagheera, Bagheera! Se på mig! Så som jag nu dansar för min skugga, så dansade jag för de där männen.» Den stora pantern hoppade som en kattunge hoppar efter ett af blåsten kringdrifvet löf, slog med tassarna till höger och vänster i luften, så att det hven efter det, kom ljudlöst åter ned och hoppade upp å nyo, under det att det spinnande, morrande lätet tilltog och slutligen ljöd, som då ångan mullrar i en ångpanna. »Sådan är Bagheera i djungeln om natten, och min kraft är stor i mig. Hvem hejdar väl mitt hugg? Människobarn, med ett slag af

min tass, kunde jag tillplatta ditt hufvud, så att det liknade en groda om sommaren!»

»Slå till då!» sade Mowgli på byns dialekt, icke på djungelspråket. Det mänskliga ordet tystade Bagheera; han stod nu darrande på bakbenen med ögonen i jämnhöjd med Mowglis. Än en gång stirrade Mowgli, som han stirrat på de bångstyriga vargarna, och satte in sin blick i de beryllgröna panterögonen, till dess den röda glansen där bakom slocknade, liksom då ljuset släckes i det fjärrbelägna fyrtornet, till dess ögonen slogos ned och hufvudet sänktes, allt djupare och djupare, och slutligen den röda tungan raspade mot Mowglis vrist.

»Broder, broder, broder!» hviskade gossen och strök med fast och lätt hand från nacken utefter den böljande ryggen. »Stilla, stilla! Det är nattens fel, icke ditt.»

»Det var nattens dunster», sade Bagheera ångerfullt. »Luften ropar högt till mig. Men hur kan *du* veta det?»

Naturligtvis är luften kring en indisk by uppfylld af hvarjehanda dunster, och på den, som förnämligast tänker genom näsan, verkar lukten lika kraftigt, som musik och droger verka på mänskliga varelser. Mowgli fortfor några minuter att stilla panterns oro, och så lade sig denna ned som en katt framför spisen, med under bröstet indragna tassar och halfslutna ögon.

»Du är af djungeln och dock icke af djungeln», sade han slutligen. »Jag, jag är endast svarta pantern. Men jag älskar dig, lille broder.»

»De draga ut på tiden med den där rådplägningen under trädet», sade Mowgli, låtsande icke höra de sista orden. »Buldeo har väl haft mycket att berätta. De skulle ju komma så snart och släpa ut kvinnan och hennes man ur fällan för att kasta dem i den röda blomman. De skola finna fällan öppen och rofvet undkommet. Ha, ha!»

»Låt mig nu få min vilja fram», sade Bagheera. »Mitt blod bränner icke längre af feber. Låt mig gå in i fällan! Sedan de träffat mig, få de visst ingen lust att lämna sina boningar i natt. Det är icke första gången jag skall ha varit i bur, och jag tror icke, att de skola binda *mig* med rep.»

»Bär dig bara hyggligt åt då», sade Mowgli och skrattade, ty han började känna sig lika full af upptåg som pantern, hvilken nu redan glidit in i hyddan.

»Puh!» hörde han pantern säga. »Luften här inne är tung af människa, men bädden är alldeles lik den jag hade i de kungliga burarna i Oodeypore. Nu lägger jag mig.» Mowgli hörde, hur det knakade i sängbottnen af det stora djurets tyngd. »Vid det krossade lås, som befriade mig, nog skola de tycka, att de fångat ett ansenligt villebråd. Kom och sätt dig hos mig, lille broder. Vi skola bjuda dem på präktig jakt.»

»Nej, jag har en annan tanke i min mage. Människoflocken får icke veta, att jag har någon del i detta. Sköt du själf jakten. Jag vill icke se människorna.»

»Som du vill», sade Bagheera. »Nu komma de.»

Öfverläggningen under fikonträdet i byns andra utkant hade blifvit alltmer och mer högröstad. Den slutade med att män och kvinnor under vilda tjut, svängande klubbor, bamburör, liar och knifvar, rusade gatan fram. Buldeo och braminen voro i spetsen, men hack i häl följde folkhopen under ropen: »Till trollpackan och trollkarlen! Få se, om icke heta mynt kunna tvinga dem att bekänna! Sätt eld på hyddan! Vi ska lära dem att hysa trollbytingar, vi! Nej, piska dem först! Facklor, hit med mera facklor! Buldeo, glödga bösspipan!»

Det var litet svårt att få upp klinkan på dörren. Den var mycket omsorgsfullt fastgjord, men hopen ryckte

loss den, och så strömmade fackelskenet in i rummet, hvarest låg makligt utsträckt på bädden med de lätt korsade framtassarna hängande öfver ena kanten, svart som grafven och hemsk som den onde själf, Bagheera. Det uppstod en half minuts tystnad, hvarunder massans främsta led klöste och knuffade sig väg tillbaka öfver tröskeln, och Bagheera lyfte på hufvudet och gäspade, gäspade långsamt, utdraget och utmanande, som om han velat förolämpa en like. De elastiska läpparna drogo sig uppåt öronen, den röda tungan buktade sig, underkäken sänkte sig, tills man kunde se halfvägs ned i matstrupen, och de oerhörda tänderna stodo tydliga mot munhålan, tills båda käkarna åter slöto sig med en smäll, som lät som då stålfalsarna slå in kring dörren på ett kassaskåp. Minuten därefter var gatan tom; Bagheera hade hoppat ut genom fönstret och stod bredvid Mowgli, under det en tjutande och skrikande flod af människor, som knuffade och trampade på hvarandra, under panisk skräck uppsökte sina hyddor.

»De komma icke att röra sig ur fläcken, förrän det blir dager», sade Bagheera lugnt. »Hvad vill du nu?»

Det var, som om eftermiddagshvilans tystnad sänkt sig öfver byn, men då de lyssnade, kunde de höra, hur tunga spannmålskistor drogos öfver jordgolfven och framskötos för dörrarna. Bagheera hade alldeles rätt. Ingen skulle röra sig ur fläcken, förrän det blef dager. Mowgli satt stilla och tänkte. Han blef allt mörkare och mörkare i hågen.

»Hvad har jag gjort?» sade Bagheera och kröp inställsamt fram till hans fötter.

»Intet annat än rätt. Håll nu vakt öfver dem tills det blir dag. Jag måste sofva.» Och Mowgli sprang in i djungeln och kastade sig dödstrött ned på en klippa och sof och sof, tills det hann blifva dag och afton igen.

Då han vaknade stod Bagheera bredvid honom, och vid hans fötter låg en nyligen dödad bock. Bagheera såg nyfiket på, då Mowgli började arbeta med knifven, äta, dricka och slutligen fundera, med hakan stödd mot handen.

»Mannen och kvinnan kommo oantastade genom djungeln och hade sedan Kanhiwara midt för ögonen», sade Bagheera. »Din moder» (han menade vargmor) »sände bud därom med Kil, gladan. En häst träffade de på före midnatt. Ingen besvärade dem, och de färdades mycket fort. Var inte det bra?»

»Mycket bra», sade Mowgli.

»Och din människoflock där i byn rörde sig icke, förrän solen stod högt på himmeln. Sedan åto de sin föda och hade brådtom att komma in i husen igen.»

»Sågo de händelsevis till dig?»

»Det är icke omöjligt. Jag rullade mig i dammet utanför byporten, då det dagades, och det kan nog hända, att jag gnolade litet för mig själf. Men nu är den saken klar, lille broder. Kom nu och jaga med mig och Baloo. Han har nya bisvärmar, som han vill visa dig, och vi längta alla att få dig tillbaka ibland oss som förr. Lägg bort den där minen, som skrämmer till och med mig. Mannen och kvinnan skola icke kastas i den röda blomman, och i djungeln går allt sin gilla gång. Är det icke så? Låt oss glömma människoflocken!»

»Den skall nog snart bli glömd. Hvar betar Hathi i kväll?»

»Hvar han behagar. Hvem kan svara för den tysta? Men hvarför frågar du så? Hvad kan väl Hathi göra, som icke äfven vi kunna?»

»Säg åt honom att komma hit till mig med sina tre söner!»

»Men i sanning, min bäste lille broder, det är icke — icke passande att så där kommendera Hathi. Kom

ihåg, att han är djungelns herre, och innan människoflocken gaf en annan prägel åt ditt ansikte, var det han, som lärde dig mästarorden, som gälla i djungeln.»

»Det gör detsamma. Nu har jag ett mästarord, som gäller honom. Säg åt honom att komma till Mowgli, grodan, och kommer han icke strax, så påminn honom om ödeläggelsen af Bhurtpores fält, och då kommer han säkert.»

»Ödeläggelsen af Bhurtpores fält», upprepade Bagheera två eller tre gånger för att vara säker att icke glömma det. »Jag går. Hathi kan icke bli mer än ond, och jag offrade gärna ett månskiftes jakt för att få höra det mästarord, som betvingar den tysta.»

Han gick och lämnade Mowgli ensam, häftigt stickande med knifven i marken. Mowgli hade aldrig sett människoblod, förrän han fick se och — hvad som för honom betydde mycket mer — känna lukten af Messuas blod på de remmar, med hvilka man bundit henne. Och Messua hade varit mycket god mot honom, och för så vidt han visste hvad kärlek var, älskade han Messua lika djupt, som han hatade det öfriga människorna. Men huru mycket han än vämjdes vid dem, deras tal, deras grymhet och feghet, skulle intet af allt det djungeln hade att bjuda på kunnat förmå honom att taga ett människolif och åter känna den där hemska lukten i sina näsborrar. Hans plan var enklare men långt mera grundlig, och han kunde icke låta bli att skratta, då han tänkte på att det var en af Buldeos berättelser, en afton under fikonträdet, som ingifvit honom den idé han ämnade genomföra.

»Det var verkligen ett mästarord», hviskade honom Bagheera i örat. »De gingo och betade vid floden, och de lydde, som om de varit ungoxar. Se där ha vi dem redan!»

Hathi och hans tre söner hade kommit på sitt vanliga, ljudlösa sätt. Flodens gyttja hade icke hunnit torka på deras sidor, och Hathi tuggade betänksamt på den gröna stammen af ett ungt bananträd, som han ryckt upp med sina betar. Men för Bagheera, som icke var sen att uppfatta hvad som kom under hans iakttagelse, vittnade hvarje linie i hans väldiga kropp om att här var det icke djungelns herre, som talade till ett människobarn, utan en, den där hyste fruktan, som trädde fram inför en, som icke var rädd. De tre sönerna lunkade i jämnbredd efter fadern.

Mowgli lyfte knappt på hufvudet, då Hathi hälsade honom med sitt: »God jakt!» Han lät honom stå där och vagga och trampa ganska länge, innan han sade något, och då han öppnade munnen, var det till Bagheera, icke till elefanterna, han ställde sitt tal.

»Jag skall berätta en historia, som blef mig berättad af den jägare, du jagade i går», sade Mowgli. »Den handlar om en elefant, rik på ålder och visdom, som råkade i en fälla, och den spetsade stången i gropen ristade upp hans hud från strax ofvanför hälen ända upp emot skuldran, efterlämnande ett hvitt märke.» Mowgli slog ut med handen, och då Hathi därvid gjorde en rörelse, syntes i månljuset på dennes sida ett långt hvitt ärr, som om han blifvit slagen med ett glödgadt järnspö. »Människor kommo för att taga upp honom ur fällan», fortfor Mowgli, »men han slet sönder repen, ty han var stark, och gick bort, tills hans sår hunnit läkas. Jag kommer nu ihåg, att han hade tre söner. Allt detta tilldrog sig för många regntider tillbaka och mycket långt härifrån, borta vid Bhurtpores fält. Hvad hände väl med de fälten, då de nästa gång skulle skördas?»

»De skördades af mig och mina tre söner», sade Hathi.

»Och hur gick det med plöjningen, som vanligen följer på skördandet?»

»Det blef ingen plöjning af», sade Hathi.

»Och hur gick det med människorna, som lefde af markens gröna skörd?» frågade Mowgli.

»De begåfvo sig därifrån.»

»Och hyddorna, i hvilka de plägade sofva?»

»Vi refvo sönder taken, och djungeln slukade murarna», sade Hathi.

»Och vidare?» frågade Mowgli.

»Från öster till väster tog djungeln så mycket god mark, som jag kan gå öfver på två nätter, från norr till söder så mycket, jag hinner med på tre. Vi röjde väg för djungeln i fem byar, och i dessa med dithörande land, betesmarker och sädesfält kan numera icke en enda människa få sin näring af jorden. Detta var den så kallade ödeläggelsen af Bhurtpores fält, som verkställdes af mig och mina tre söner. Och nu frågar jag dig, människobarn, hur har du fått reda på detta?» sade Hathi.

»Det var en karl, som talade om det. Nu ser jag, att till och med Buldeo kan tala sanning. Det var bra gjordt, Hathi med hvita märket; men en annan gång kan någonting likt detta göras ännu bättre, af det skäl att en människa då blir den ledande. Du känner ju byn, där människoflocken, som dref bort mig, bor? Dessa människor äro lata, dåraktiga och grymma, hålla aldrig sina munnar i styr och döda den svagare, icke för sin näring utan för ro skull. När de blifvit mätta, äro de färdiga att kasta sina likar i den röda blomman. Det är icke tjänligt att låta dem lefva här längre. Jag är trött på dem.»

»Döda då!» sade den yngste af Hathis tre söner, i det han ryckte upp en grästufva, slog jorden af den mot frambenen och åter kastade bort den, under det hans

små röda ögon förstulet blickade från den ena till den andra.

»Hvad nöje finner väl jag i hvita knotor!» svarade Mowgli vredgadt. »Är jag väl en vargunge, så att jag skulle roa mig med att rulla hufvud i solgasset? Jag har dödat Shere Khan, och hans hud multnar nu på Rådsklippan; men — men inte vet jag, hvart Shere Khan sedan tog vägen, och min mage är ännu tom. Nu är det fråga om någonting, som jag kan se och ta på. Låt djungeln gå fram öfver byn, Hathi.»

Bagheera ryste till och kuschade. Han kunde väl fatta, att man i nödfall med fart kunde rusa bygatan fram och snabbt slå bland hopen till höger och vänster, eller till och med tänka sig in i ett förberedt anfall på männen, då de gingo och plöjde i skymningen; men en plan, som gick ut på att med kallt blod utjämna en hel by, så att hvarken människa eller djur skulle se spår af den, skrämde honom. Nu begrep han, hvarför Mowgli skickat efter Hathi. Ingen annan än den långlifvade elefanten kunde planlägga och utföra ett sådant krig.

»Låt dem springa, som människorna sprungo från Bhurtpores fält, tills regnvattnet blir den enda plog, som där går fram, och regndropparnas fall på de tjocka bladen ersätter spinnhjulens surr, tills Bagheera och jag hvila ut i braminens hus och hjorten dricker i dammen bakom templet. Släpp fram djungeln, Hathi!»

»Men jag — jag har ju icke något otaldt med dem, och det erfordras det raseri, som uppstår af häftig smärta, för att man skall ge sig till att störta omkull boningar, i hvilka människor pläga hvila», sade Hathi tveksamt.

»Ären väl I, elefanter, djungelns enda gräsätare? Drif in de andra djuren! Låt hjortarna, vildsvinen och nilgaurna göra sitt till. I behöfven icke visa en hands-

bredd af edra hudar, förrän fälten äro tomma. Släpp fram djungeln, Hathi!»

»Skall då ingen dödas? Mina betar voro röda vid ödeläggelsen af Bhurtpores fält, och jag skulle icke vilja känna den lukten ännu en gång.»

»Icke jag heller; jag vill icke, att deras ben skola ligga på den utjämnade marken. Må de gå att uppsöka en annan boningsort. Här få de icke stanna. Jag har sett och inandats lukten af kvinnans blod — hennes, som gaf mig föda, och de skulle ha dödat henne, om icke jag hindrat det. Intet annat än lukten af nyvuxet gräs på deras trösklar kan fördrifva den lukten. Den bränner mig i munnen. Släpp fram djungeln, Hathi!»

»Jag förstår», sade Hathi. »På samma sätt brände ärret efter den hvässta stången i min hud, till dess vi om våren sågo byarna duka under för djungelns påträngande växtlif. Nu förstår jag. Vi skola släppa fram djungeln.»

Mowgli, som var förfärligt upprörd, hann knappt hämta andan, förrän den plats, där elefanterna stått, var tom, och Bagheera betraktade honom med förskräckelse.

»Vid det krossade lås, som befriade mig», sade slutligen den svarta pantern, »är väl du den lilla nakna tingest, som jag en gång lade mig ut för hos vargflocken! För du min talan, o djungelns behärskare, då min styrka sviker mig, tala för Baloo, tala för oss alla! Vi äro ej bättre än oerfarna ungar inför dig — brutna rör, som du kan trampa under fötterna — kid, som irra omkring, skilda från hinden.»

Tanken, att Bagheera skulle vara ett vilsekommet kid, rubbade så totalt Mowglis allvarsamma funderingar, att han började skratta, tills han snyftade, och så skrattade han om igen och måste slutligen hoppa ned i en damm för att hejda sig. Där simmade han omkring och dök

mellan de i månljuset fallande slagskuggorna, alldeles som grodan, hans namne, plägar göra.

Vid det laget hade Hathi och hans söner spridt sig åt skilda håll och ströfvade, på en mils afstånd därifrån, ned emot dalarna. De gingo och gingo i två hela dygn, d. v. s. vid pass sextio mil genom djungeln, och hvarje steg de togo, hvarje svängning deras snablar gjorde blef uppmärksammad, ihågkommen och afhandlad af Mang och Kil och aporna och skogens alla fåglar. Sedan började de äta och höllo i all stillhet på därmed omkring en vecka. Hathi och hans söner likna Kaa, pytonormen. De fjäska aldrig onödigtvis.

Då den tiden var förbi, började, utan att någon visste hvarifrån det utgick, ett rykte sprida sig i djungeln, att bättre föda och bättre vatten stodo att finna i en viss dal. Svinen — som gärna för ett godt mål vandra till världens ände — begåfvo sig först i stora sällskap fram öfver klipporna. Därefter följde hjortarna och de små vilda räfvar, som lefva af de döda och döende i hjordarna. I jämnbredd med hjortarna kommo de tungbogade nilgaurna, och efter nilgaurna vildbufflarna från kärren. En obetydlighet hade kunnat förmå dessa spridda, kringströfvande drifter, som betade och gingo ett litet stycke och åter drucko och betade — en obetydlighet hade kunnat förmå dem att vända om igen, men så snart de blefvo skrämda, var det någon, som kom och lugnade dem. Ena gången var det Sahi, piggsvinet, som uppenbarade sig och hade mycket att förtälja om det ypperligaste bete ett litet stycke därifrån; andra gången hördes Mangs muntra hvissling, då hon kom framflygande genom en glänta för att visa, att den var tom, eller ock var det Baloo, som, med munnen full af rötter, luffade utefter den tveksamma linien och, till hälften på lek, till hälften på allvar, knuffade in den på rätta vägen. Det var nog

många djur, som vände om eller sprungo sin väg eller förlorade lusten att gå vidare, men en hel mängd fortsatte dock färden. Hjortarna, vildsvinen och nilgaurna kretsade om i en cirkel af åtta till tio mils radie, under det att köttätarna flankerade utkanten däraf. I medelpunkten af denna cirkel låg byn, och omkring byn mognade fälten, och på fälten sutto män påupphöjdaställningar, förfärdigade af störar, som hvilade på fyra i marken neddrifna pålar och liknade dufslag. De sutto där för att skrämma bort fåglar och andra tjufvar. Efter en tid behöfde hjortarna icke längre lockas. Köttätarna hade nu kommit dem helt nära och tvingade dem framåt och inåt.

Det var en mörk natt, då Hathi och hans söner trädde fram ur djungeln och med snablarna knäckte pålarna på de där »dufslagen». De föllo som den blomtyngda odörten faller, då dess stjälk brytes, och männen, som ramlade ned, hörde elefanternas tunga andedräkt alldeles invid sina hufvud. Förtruppen af hjortarnas skrämda här bröt då ordningen och strömmade in på byns betesmarker och åkrar; hjortarna följdes af de skarpklöfvade, rotande vildsvinen, som förstörde hvad de förra lämnat kvar. Flera gånger skrämdes de af vargarnas tjut och rusade då vildt fram och tillbaka, nedtrampande det grönskande kornet och förstörande de gräfda dikena. Innan det blef dager, gaf trycket mot cirkelns utsida efter på en punkt. Köttätarna hade ryggat tillbaka och lämnat fri utgång åt söder. Hjortarna begagnade sig däraf och flydde i stora skaror. De andra, som voro modigare, gömde sig bland de tätt växande, vilda *salträden*, i afsikt att följande natt afsluta måltiden.

Men verket var dock redan utfördt. Då byns invånare på morgonen betraktade fälten, sågo de, att hela skörden var förlorad. Och det betydde döden för dem, om de icke begåfve sig därifrån, ty år ut år in stodo

de lika nära hungersnödens gräns, som djungeln stod nära byns. Då bufflarna skickades ut på bete, funno de hungriga djuren, att hjortarna afröjt betesmarkerna, och begåfvo sig därför in i djungeln, där de anslöto sig till sina vilda kamrater. Då skymningen föll på, lågo de tre eller fyra små hästarna, som tillhörde byn, med krossade hufvud. Ingen annan än Bagheera kunde utdela sådana slag, och ingen annan än Bagheera hade det heller fallit in att så utmanande kasta de döda kropparna midt på gatan.

Byfolket hade den aftonen icke mod att tända några eldar på fälten; därför gingo Hathi och hans söner att hopsamla hvad som återstod af pumpor och majs, och då det är Hathi, som verkställer efterskörden, så blir det icke mycket kvar. Männen beslöto att lefva på sitt gamla sädesförråd, till dess regntiden var förbi; sedan skulle de söka tjänst hos andra för att taga igen hvad de detta år förlorat. Men just då spannmålshandlaren satt och tänkte på sina stora, välförsedda kornkorgar och de pris han kunde påräkna vid deras försäljning, bearbetade Hathis skarpa tänder hörnet på hans lerhus och bröto upp de stora, med kospillning öfvertäckta videkistor, hvari det dyrbara godset förvarades.

Då den förlusten blef upptäckt, var det braminen, som tog till ordet. Han hade, så sade han, bedt till sina egna gudar utan att blifva hörd. Måhända hade byn ofrivilligt brutit mot någon af djungelns gudar, ty otvifvelaktigt hade djungeln vändt sig emot dem. De skickade därför att hämta anföraren för den närmast varande stammen af vandrande gonder, småväxta, kloka och mycket mörkhyade jägare, som lefva i djungelns djup och hvilkas förfäder härstamma från Indiens äldsta ras — landets urinvånare. De trakterade gonden så godt de förmådde, och han stod där på ett ben med bågen i

handen och två eller tre giftiga pilar stuckna genom turbanen, under det han med en blandning af rädsla och förakt betraktade de ängsliga människorna och deras sköflade fält. De begärde att få veta, om hans gudar, de *gamla* gudarne, vredgades på dem och hvad de borde hembära dem som offer. Gonden sade ingenting men böjde sig ned, tog upp en ranka af den växt, som bär den bittra, vilda kurbitsen, och slingrade den i sicksack öfver tempelporten, midt framför den gloende, röde afgudens ögon. Sedan slog han med handen utåt vägen till Kanhiwara och återvände till sin djungel, där han bespejade djungelfolket, som var i rörelse.

Hans mening var lätt att förstå. Den vilda kurbitsen skulle växa, där de hade dyrkat sin gud, och ju förr de lämnade platsen, desto bättre var det.

Men det går icke så lätt att lossa en by från dess förtöjningar. Invånarne stannade kvar, så länge de hade någon sommarföda att tillgå, och försökte att samla nötter i djungeln. Till och med midt på dagen skymtade de dock hemska skuggor och bevakades af gnistrande ögon, och då de skrämda sprungo tillbaka till hägnet af sina murar, var barken afsliten på träd, som de för fem minuter sedan gått förbi, och refflorna i stammarna vittnade om att grofva klor där nyss varit i verksamhet. Ju mera de höllo sig inom byn, desto djärfvare blefvo vilddjuren, som skuttade och morrade på betesmarkerna vid Waingungafloden. De hade icke tid att reparera baksidan af de tomma fähusen, som låg åt djungelhållet, därför blefvo dessa nedtrampade af svinen, och efter dem skyndade slingerväxterna fram och kastade armarna öfver den nyförvärfvade marken, och det styfva gräsets hvassa strån trängde på efter slingerväxterna, likt lansarna af en här, som förföljer en på återtåg stadd fiende. De ogifta männen hade redan lämnat byn, och

genom dem spred sig underrättelsen, att byn fått sin dom. Hvem kunde väl, sade de, strida mot djungeln och djungelns gudar, då cobran lämnat sitt hål under golfvet vid fikonträdet? Och så aftog samfärdseln med den yttre världen, och de trampade stigarna öfver allmänningen blefvo allt färre och mindre synliga. Hathis och hans tre söners trumpetande oroade dem icke mera, ty de hade ingenting att förlora. Markens skörd och utsädet hade blifvit dem fråntagna. De utanför byn liggande fälten hade gått ihop med den icke odlade marken, och tiden var inne att vädja till engelsmännens barmhärtighet och begifva sig till Kanhiwara.

På infödingarnes vanliga sätt fördröjde de dag för dag uppbrottet, tills regnet var öfver dem och öste ned genom de söndriga taken; på betesmarkerna stod vattnet öfver fotleden. Då vadade de därifrån, män, kvinnor och barn, i det heta, förblindande morgonregnet, men visst vände de sig om för att ännu en gång se en skymt af de gamla hemmen.

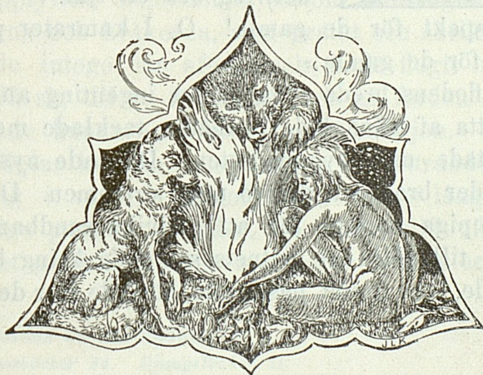
Då den sista betryckta familjen vandrade ut genom byporten, hördes ljudet af fallande bjälkar och takhalm innanför muren. Därpå syntes en glänsande, ormlik, svart snabel ett ögonblick höja sig, kringsvängande genomblöt halm. Den försvann åter, ännu en skräll hördes och så ett gällt skrik. Hathi hade plockat af taken på hyddorna, ungefär såsom du gör, då du plockar näckrosor, och en återstudsande bjälke hade träffat honom. Det behöfdes blott detta för att framkalla hans hela styrka, ty af allt, som finnes i djungeln, är intet och ingen så hänsynslöst förstörande som den vilda elefanten, då han blir ursinnig. Han slog med bakbenen mot en lermur, som rasade och snart smälte ned till en gul sörja i regnet. Sedan tumlade han skrikande om och rusade genom gatorna, stötande med hela sin tyngd mot hyddorna till höger och vänster, splittrande de rankiga dörrarna och

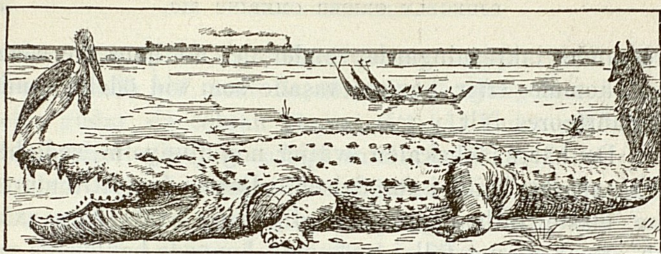
krossande takresningarna, under det att hans tre söner, som kommo efter honom, rasade som vid ödeläggandet af Bhurtpores fält.

»De här snäckskalen sväljer nog djungeln», sade helt sakta en röst midt i förödelsen. »Det är den yttre muren, som måste fällas», och Mowgli, kring hvars bara axlar och armar regnet föll i strömmar, hoppade baklänges ned från en mur, som lade sig likt en trött buffeloxe.

»Allt har sin tid», flåsade Hathi. »Vid Bhurtpore voro dock mina betar röda. Till den yttre muren, mina barn! Hufvudet först! Så! På en gång! Om igen! Kör på med betarna, så går det lättare! Så där ja!»

De fyra voro nu i linie, och muren buktade sig, sprängdes och föll. De af skräck förstummade människorna sågo angriparnes hemska, nedsmorda hufvud framskjuta öfver spillrorna. Och så flydde de, hemlösa och brödlösa, genom dalen, under det att deras by, förstörd och förödd, krossad, kringkastad och tilltrampad, försvann bakom dem. En månad därefter var denna plats en ojämn kulle, öfvervuxen med mjuk, fin grönska, och vid regntidens slut hade den brusande djungeln med full kraft gripit den mark, hvarest plogen gått fram knappt ett halft år förut.

Begrafningsentreprenörerna.

När du blifvit god vän med Tabaqui och bjudit hyenan på nötter,
är väl bäst sluta fred med Jacala, den buk på de tvenne par fötter.

Djungelns lag.

espekt för de gamla! Så ljöd en grötig röst — en knarrande röst, som säkert skulle kommit dig att rysa — en röst, som lät som då någonting mjukt faller i stycken. Det var en sammanfattning af ett kväkande, en dallring och ett tjut.

»Respekt för de gamla! O, I kamrater på floden, respekt för de gamla!»

På flodens breda rygg syntes ingenting annat än en liten flotta af tränaglade lastbåtar, tacklade med råsegel och lastade med byggnadssten. De hade nyss kommit fram under bron och drefvo utför strömmen. De skiftade de klumpiga rodren för att undvika sandbanken, som uppstått till följd af vattnets spolande kring brostöden, och då de, tre i bredd, passerade, började åter den hemska rösten:

»O, I flodens braminer — respekt för de gamla och bräckliga!»

En af båtkarlarne vände sig, där han satt på relingen, lyfte upp handen, sade någonting som icke lät som en välsignelse, och båtarna gingo knarrande vidare. Den breda indiska floden, som mera liknade en kedja af små sjöar än en ström, var blank som glas, afspeglande i sin midt den rödgula himmeln, men närmare de låga stränderna och invid dessa var den bestänkt med fläckar af guldgult och mörk purpur. Små bäckar flöto under den våta årstiden ned i floden, men nu syntes blott deras torra mynningar hängande öfver vattenytan. På vänstra stranden, nästan under brons landfäste, låg en af tegel, halm och stickor uppförd by, hvars hufvudgata, nu uppfylld af till sina skjul återvändande boskap, löpte rakt ned till floden och afslutades med ett slags klumpigt, af tegel byggdt pirhufvud, där de, som ville tvätta kläder, kunde vada ned i vattnet steg för steg. Byn hette Krokodilbryggan, och detta var dess brygga.

Mörkret närmade sig hastigt lins-, ris- och bomullsfälten på de lågt liggande marker, som årligen öfversvämmades af floden; det mörknade äfven öfver vassen, som växte invid stranden, där floden krökte sig, och öfver de snåruppfyllda betesfälten bortom den lugna vassen. Papegojorna och kråkorna, som pratat och skrikit, under det att de intogo sin aftondryck, hade flugit inåt land för att slå sig till ro för natten och på färden mötts af de flygande hundarnas * utryckande bataljon. Svärmar af vattenfåglar kommo hvisslande och snattrande för att gömma sig i vassen. Bland dessa funnos långhalsade, svartryggiga gäss, krickänder, bläsänder, vild- eller gräsänder samt grafänder jämte storspofvar och en och annan flamingo.

---

* Så kallas en art flädermöss.

En ovig marabustork afslutade tåget; han flög, som om hvarje vingslag varit hans sista.

»*Respekt för de gamla! O, I flodens braminer, respekt för de gamla!*»

Storken vände litet på hufvudet, svängde af åt det håll, hvarifrån rösten kom, och slog stelbent ned på sandbanken i närheten af bron. Då fick man se, hvilket otäckt djur han verkligen var. Skådad bakifrån förekom han mycket aktningsbjudande; han var sex fot hög och icke olik en pedantisk, gammal flintskallig magister. Framifrån betraktad, tedde han sig annorlunda, ty så väl hufvud som hals saknade hvarje tillstymmelse till fjäderbetäckning, och under hakan, nedhängande på halsen, hade han en afskyvärdt ful kräfsäck, i hvilken han förvarade allt det, som han högg till sig med sin spetshacknäbb. Hans ben voro långa, smala och pergamentlika, men han förde dem med värdighet och betraktade dem med stolthet, under det han putsade sina askgrå stjärtfjädrar, kastade sedan en sidoblick på det duniga bröstet och intog slutligen en stelt militärisk hållning.

En skabbig liten schakal, som hungrigt legat och nafsat på en smutsig trasa, spetsade öronen, viftade på svansen och skuttade fram öfver de långsträckta grunden för att ansluta sig till storken.

Han var den lägsta i sin kast — icke som skulle den bästa af schakaler vara af så synnerligen högt värde, men denna var ovanligt usel, halft tiggare, halft bof, rensade byns sophögar och var växelvis förtvifladt skygg och oförskämdt djärf, evigt hungrig och full af en list, som aldrig var honom till någon båtnad.

»Usch!» sade han och skakade ynkligt på sig, sedan han kommit fram. »Må den röda hudpesten fördärfva byns alla hundar! De ha nästan bitit ihjäl mig,

bara för att jag såg på — märk väl, icke rörde — en gammal sko i ett fähus. Den dugde väl icke att äta?» Han kliade sig bakom vänstra örat.

»Jag hörde», sade storken, och det lät, som då en slö såg går genom ett tjockt bräde, »jag hörde, att det låg en nyfödd valp i den där skon.»

»Höra är ett, veta ett annat», sade schakalen, som hade ett icke oäfvet förråd af ordspråk, som han samlat under det han lyssnat på människorna, då de om aftnarna suttit samlade kring eldarna i byn.

»Det är sant. För att förvissa mig om saken tog jag vård om den där valpen, under det hundarna voro sysselsatta på annat håll.»

»Ifrigt sysselsatta», sade schakalen. »Nå ja, jag får väl låta bli att gå till byn och leta efter matbitar nu en tid. Jaså, det var verkligen en valp i skon?»

»Jag har den här», sade storken och vindade öfver näbben ned på säcken. »En obetydlig tingest, men ingenting är att förakta, sedan barmhärtigheten dött ut här i världen.»

»Jojo män! Världen är hård som sten i våra dagar», klagade schakalen. Hans oroliga öga upptäckte i samma sekund en den minsta möjliga lilla krusning på vattnet, och han fortfor hastigt: »Lifvet är bekymmersamt för oss litet hvar, och jag är nästan förvissad om att vår höge mästare, brons stolthet och flodens afund —»

»Lögnaren, smickraren och schakalen kläcktes alla tre fram ur samma ägg», sade storken. Anmärkningen riktades icke mot någon viss. Storken var själf en ganska skicklig lögnare, då han ville göra sig besvär.

»Som jag sade, flodens afund», upprepade schakalen med höjd röst, »lär väl, äfven han, sedan bron blef byggd, finna tillgången på föda något minskad. Ehuru jag på inga villkor skulle ha mod att säga det till honom själf,

är han likväl å andra sidan så vis, så dygdig — hvilket jag ty värr icke är — —»

»Om schakalen säger, att han är grå, är han säkert sotsvart», mumlade storken. Han kunde icke se hvad som skulle komma.

»Att hans föda aldrig tryter, och följaktligen —»

Nu hördes ett sakta knarrande ljud, som då en båt lätt skrapar mot sandbottnen. Schakalen svängde i ett huj om på bakbenen och stod ansikte mot ansikte med den han talat om. Det är alltid bäst. Det var en krokodil om tjugufyra fot, beklädd med någonting, som såg ut som tredubbel pannplåt, tätt naglad på så väl köl som öfverdel. De gula spetsarna af öfre käkens tänder lågo utöfver den vackert rännformiga underkäken. Det var Krokodilbryggans trubbnosiga krokodil, äldre än någon af byns invånare, han, som gifvit sitt namn åt byn, vattendragets onda genius, innan järnvägsbron byggdes — mördare, människoätare och fetisch i en person. Han låg med hakan stödd mot grundet och höll sig fast med en nästan omärklig krusning af stjärten. Schakalen visste väl, att ett enda slag af denna kraftiga kroppsdel var tillräckligt att med ett lokomotivs fart försätta krokodilen upp på sandbanken.

»Hvilket lyckligt möte, du de fattigas beskyddare!» hälsade honom inställsamt schakalen, som för hvarje ord tog ett steg baklänges. »En ljuflig stämma lät sig höra, och vi skyndade hit i hopp om ett uppbyggligt samtal. Min kortsynta djärfhet förledde mig att under väntans stund tala om dig. Mitt hopp är nu, att du intet hört.»

Nu var det naturligtvis så, att schakalen talat för att bli hörd, ty han visste, att genom smicker får man lättast någonting att äta. Krokodilen visste, att schakalen sagt det han sagt just för den skull, och schakalen

visste, att krokodilen visste det, och krokodilen visste, att schakalen visste, att krokodilen visste. Följaktligen voro de å ömse sidor belåtna.

Flämtande och bölande kröp det gamla odjuret upp på sandbanken, mumlande: »Respekt för de gamla och bräckliga!» Hans ögon brunno som eldkol under de benhårda ögonlocken på hans platta hufvud, medan han släpade fram sin svällda långsträckta kropp på de krökta benen. Därefter lade han sig ned på buken, och huru van schakalen än var att se honom, kunde han dock icke undgå att för hundrade gången förvåna sig öfver hur väl krokodilen förstod att härma en af strömmen uppkastad stock. Han hade till och med noggrant iakttagit den vinkel, denna skulle bilda mot vattnet med hänsyn till strömmens riktning och bankens läge. Detta skedde naturligen på grund af vana, ty krokodilen hade blott för ro skull gått i land; dock är en krokodil aldrig riktigt fullproppad, och om t. ex. schakalen låtit lura sig af likheten, hade han säkert icke fått lefva för att anställa betraktelser öfver saken.

»Var lugn, mitt barn, jag hörde ingenting», sade krokodilen och tillslöt ena ögat. »Vattnet brusade mig i öronen, och jag kände mig svag af hunger. Sedan järnvägsbron blef färdig, har mitt folk i byn upphört att älska mig, och detta ligger tungt på mitt hjärta.»

»Huru skamligt af dem», sade schakalen, »och hvilket ädelt hjärta! Men alla människor likna hvarandra.»

»Nej, för all del, de äro hvarandra mycket olika», sade krokodilen vänligt. »Somliga äro magra som båtshakar, andra feta som unga scha— hundar. Utan skäl säger jag aldrig något ondt om människorna. De äro visserligen mycket olika beskaffade, men en mångårig erfarenhet har öfvertygat mig om, att de på det hela taget

äro mycket goda. Män, kvinnor och barn — jag klandrar inga. Och kom ihåg, barn, att den som häcklar världen, han varder af världen häcklad.»

»Smicker är värre än en tom bleckburk i buken. Men hvad vi nyss fått höra är vishet», sade storken och stampade med ena foten.

»Betänk dock, huru otacksamma de visat sig mot denna förträffliga —» sade schakalen rörd.

»Icke otacksamma, visst icke otacksamma!» sade krokodilen. »De tänka icke på andra — se där förklaringen. Men jag har observerat, då jag legat på min station under vattendraget, att trapporna vid den nya bron äro mycket svårtillgängliga så väl för gammalt folk som för små barn. De gamla behöfver man ju icke fästa så mycket afseende vid, men saken bekymrar mig i sanning för de små feta barnens skull. Jag hoppas likväl, att vi efter en tid, då bron icke längre är så ny, åter skola få se mitt folks bruna, bara ben och människorna som förr modigt vada öfver floden. Då skall åter den gamla krokodilen blifva ärad.»

»Men visst tyckte jag, sist denna eftermiddag, att jag såg kransar af ringblommor flyta ut från bryggan», sade storken. Ringblomkransar anses öfver hela Indien som en gärd af vördnad.

»Ja, det var nu ett misstag. Det var karamellförsäljarens hustru. Hon ser sämre och sämre med hvarje dag och kan icke skilja en stock från mig — bryggans krokodil. Jag märkte misstaget, då hon kastade kransen, ty jag låg strax nedanför bryggan, och hade hon tagit ännu ett steg, hade jag kanske lärt henne inse skillnaden. Hennes mening var dock god, och man bör se till sinnelaget framför allt.»

»Hvad nytta har man af ringblomkransar, då man ligger på sophögen?» sade schakalen, som jagade i sin

egen päls men under tiden hade ett vaksamt öga på de fattigas beskyddare.

»Icke mycken, men den sophög är ännu icke påtänkt, som skall bära mig. Fem gånger har jag sett floden draga sig tillbaka från byn och bereda ny mark vid gatans slut. Fem gånger har jag sett byn ombyggd på stranden, och jag får nog se det ännu fem gånger. Jag är icke någon trolös, fiskjagande gavial, jag, i Kasi i dag, i Prayag i morgon, som ordspråket lyder. Jag är vattendragets trogna och ständiga vaktare. Det är icke utan skäl byn bär mitt namn, och den, som vaktar troget, får till sist sin lön!»

»Jag har vaktat troget nästan hela mitt lif, och min lön har endast bestått af bett och slag», sade schakalen.

»Hå, hå, hå!» gapskrattade storken.

»Schakalen månadsgammal var,
då regntiden var inne.
'En sådan störtflod' sade han,
'jag knappast har i minne'.» —

Marabustorken har en högst obehaglig egenhet. Helt oväntadt ansättes han af nervösa ryckningar eller kramp i benen, och ehuru han ser dygdigare ut än andra storkar, som dock alla äro högst aktningsvärda, faller han, bäst som det är, in i de vildaste krigsdanser, utförda på haltbolinkmaner under flaxande med vingarna och nickningar med hufvudet. Af skäl, som han själf bäst känner, ackompanjerar han sina häftigaste anfall med sina elakaste infall. Vid sista ordet i sången återtog han sin stelt militäriska hållning, nära att storkna af spotskt förakt.

Schakalen våndades, ehuru hunnen till en jämförelsevis mogen ålder, men det är icke godt att låta bli att märka en förolämpning af en person med alnslång näbb och

kraft att drifva in den som en lans. Storken var ökänd för sin feghet men öfverträffades af schakalen.

»Vi måste lefva, innan vi kunna lära», sade krokodilen, »och ett bör du minnas: små schakaler äro mycket allmänna, men en sådan krokodil som jag är ganska sällsynt. Jag är dock icke högmodig, ty högmod går före fall. Ödet är det, som regerar världen, och mot ödet är det icke värdt att mucka, antingen man nu simmar, går eller löper genom lifvet. Jag är nöjd med ödet. Man kommer ganska långt med god tur, skarpt öga och orubblig vana att se väl till, att man kan komma ut igen, innan man ger sig in i en damm eller vik.»

»En gång var det någon, som påstod, att till och med de fattigas beskyddare gjort ett misstag», sade sckakalen giftigt.

»Sant; men där hjälpte mig mitt öde. Det var innan jag blifvit riktigt fullväxt, före, låt mig se, före den fjärde hungersnöden, härifrån räknadt (vid Ganges' båda stränder, huru fulla voro icke strömmarna i de dagarna!). Ja, jag var ung och tanklös, och när floden kom, hvem var väl då lyckligare än jag! Det behöfdes icke mycket för att roa mig på den tiden. Byn var öfversvämmad, och jag simmade öfver bryggan, långt inåt land, upp till risfälten, och där var dyn djup. Aldrig glömmer jag ett par armband (af glas voro de och besvärade mig icke obetydligt), som jag fann den aftonen. Glasarmbanden, jaha! Om jag icke missminner mig, också en sko. Jag borde ha skakat af båda skorna, men jag var hungrig. Jag blef förståndigare sedan. Jaha. Och så åt jag, och så hvilade jag mig. Men då jag sedan var färdig att återvända till floden, hade vattnet sjunkit, och jag var tvungen att gå fram i dyn på byns hufvudgata. Det var någonting att skåda. Hela mitt folk, präster, kvinnor och barn, kommo ut, och jag betraktade dem välvilligt.

Det går icke bra att slåss i dyn. Då sade en båtkarl: »Hit med yxor, så skola vi döda honom, det är ju vattendragets krokodil.» »Icke så», sade braminen. »Se, han drifver floden före sig! Han är byns skyddsgud.» Då kastade de en mängd blommor på mig, och en person fick den ljusa idéen att leda en get öfver gatan.»

»Hur välsmakande är icke geten», sade schakalen.

»För mycket hår — alldeles för mycket hår, och träffar man på henne i vattnet, har det all sannolikhet för sig, att hon gömmer på en korsformig krok. Den geten upptog jag emellertid nådigt och fortsatte, under folkets ärebetygelser, min vandring till bryggan. Ödet tillskickade mig längre fram den båtkarl, som önskat med en yxa afhugga min stjärt. Hans båt råkade fastna på ett gammalt grund, som ingen af er kan minnas.»

»Vi äro väl icke sckakaler allesamman», sade storken. »Menar ni det sandgrund, som uppstod, där stenpråmarna sjönko under den förfärliga torkan? Ett långsträckt grund, som låg kvar under tre öfversvämningar.»

»Det var två», sade krokodilen, »ett öfre och ett nedre grund.»

»Ja, det var sant. En ränna delade dem, men den torkade ut sedan», sade storken, som berömde sig af sitt goda minne.

»Det var mot det nedre grundet, barn, som min gynnares farkost satte på. Han låg och sof i fören, och halfvaken hoppade han i vattnet till lifvet — nej, endast till knäna, för att göra båten flott. Den *tomma* båten gick vidare men stötte på igen, nedanför närmaste vattensträcka, enligt flodens dåvarande lopp. Jag följde efter, ty jag visste, att det skulle komma människor ut för att draga den i land.»

»Gjorde de det?» frågade schakalen vördnadfullt. Jakt i denna skala gjorde intryck på honom.

»Ja, så väl där som längre ned. Sedan följde jag icke efter längre, men jag hade emellertid på en dag fått tre välfödda *manjis* (båtkarlar), och icke ett ljud uppgåfvo de till varning för dem, som voro på stranden, utom den siste. Med honom var jag icke nog försiktig.»

»Hvilken präktig jakt! Men den kräfver minsann både skicklighet och omdöme», sade schakalen.

»Icke skicklighet, barn, men eftertanke. Eftertanken är för lifvet hvad saltet är för riset, som båtkarlarne säga, och jag har alltid tänkt mig noga för. Min kusin gavialen, fiskätaren, har berättat mig, hur svårt det är för honom att sätta efter fisken, huru den ena fisken är den andra olik, och huru han måste känna dem alla, både i stim och åtskilda. Det kallar jag visdom; men å andra sidan lefver ju min kusin bland sitt folk. *Mitt* folk simmar icke i stora sällskap med munnarna öfver vattnet som Rewa, icke heller stiger det oupphörligt mot vattenytan och lägger sig på sidan som Mahoo och lilla Chapta, icke heller samlar det sig i stim efter flodens stigning som Batchua och Chilwa.»

»Bra smaka de allesamman», sade storken och klapprade med näbben.

»Min kusin påstår det och gör mycken affär af jaktens alla svårigheter, men fiskarna klättra dock icke uppför bankarna för att undgå hans skarpa nos. Annorlunda är det med mitt folk. Människorna lefva på land, i hus, bland boskap. Jag måste veta, hvad de göra och hvad de ämna göra, och, som ordspråket lyder, genom att sammanställa svansen med snabeln konstruerar jag upp hela elefanten. Det hänger en grön gren och en järnring öfver ingången till ett hus. Hvad månne det betyder? Den gamla krokodilen vet, att en gosse kommit till världen där i huset och att den gossen någon gång framdeles

skall komma ned till bryggan för att leka. En ungmö skall gifta sig. Den gamla krokodilen vet det, ty han ser män, som bära gåfvor, strömma till. Äfven hon skall komma ned till bryggan att bada före bröllopet — då är han framme. Floden ändrar sitt lopp och land bildas, där förut endast var sandbank. Krokodilen vet det.»

»Ja, men hvad kan den vetskapen gagna till?» frågade schakalen. »Floden har växlat äfven under mitt korta lif.» Indiens floder äro mycket rörliga och kunna på ett enda år flytta sina bräddar ända till två eller tre mil, dränkande fälten åt ena hållet, utbredande god gyttja åt det andra.

»Till ganska mycket», sade krokodilen, »ty landvinning medför alltid tvist om land. Krokodilen är klok han, lita på det! Så snart vattnet sjunkit undan, kryper han fram och lägger sig i en liten pöl, där människorna tro, att knappt en hund skulle kunna gömma sig, och där väntar han. Strax kommer en landtbrukare och säger, att gurkor tänker han odla på en del, meloner på en annan del af det nya land, floden skänkt honom. Han pröfvar gyttjans beskaffenhet med tårna. Kort därefter kommer en annan och säger, att lök, morötter och sockerrör ämnar han plantera här och där och där. De mötas, som båtar mötas, som kommit i drift, och betrakta hvarandra med hätska ögon under de stora, blå turbanerna. Den gamla krokodilen både ser och hör. De kalla hvarandra »broder» och gå att utstaka gränserna för den nya marken. Krokodilen följer från märke till märke, tyst släpande sig fram i dyn. Snart börja de tvista. Nu följa häftiga beskyllningar. Så fatta de hvarandra i turbanerna. De höja sina *lathis* (klubbor), den ena mannen faller baklänges i gyttjan, den andra springer bort. Då han kommer tillbaka, är tvisten afdömd — därom vittnar den tappande partens järnskodda bambu-

rör. Och dock äro de icke tacksamma mot krokodilen. Nej, de ropa på mord, och familjerna utkämpa nu striden med käppar — tjugu på hvardera sidan. Mitt folk är af ädel stam, höglands-djater från Malvahållet. De slåss icke på lek, och när striden är afslutad, så ligger den gamla krokodilen och väntar långt utför floden, där han icke kan ses från byn, bakom kikar-dungen där borta. Mina bredaxlade djater komma då ned, en åtta, nio stycken, sedan stjärnorna börjat tindra, och den döde bära de i en säng. De äro gamla män, dessa, med grått skägg och röst så grof som min. De upptända en liten eld — den elden känner jag väl! —, dricka litet tobak och nicka åt hvarandra, där de slagit sig ned i en ring, eller ock åt den döde, som de ställt ifrån sig i sängen på flodstranden. De säga, att engelska lagen för denna sakens skull skall komma med repet och att en viss persons familj blir vanärad, emedan den personen säkert blir hängd på fängelsets gård. Den dödes vänner säga då: »Han må gärna hänga», och under hela den långa natten afhandlas nu den saken om och om igen. Till sist är det en, som säger: »Striden fördes på ärligt sätt. Låtom oss taga blodpenningar, litet mer än dråparen erbjudit, och nedtysta saken.» Sedan uppstår en stunds öfverläggning om penningbeloppet, ty den döde var en stark man och efterlämnade många söner. Före *amratvela* (soluppgången) bränna de honom dock litet, som sedvanligt är, och så kommer den döde till mig, och *han* har ingenting vidare att säga. Hå hå, mina barn, krokodilen vet, hur det går till, ja, det vet han, och mina malva-djater äro ett präktigt folk.»

»De äro alltför sparsamma, allt för snåla för min kräfva», sade storken. »De låta ingenting förfaras, och hvem kan plocka ax, där en malva-djat skördat?»

»Åhå, jag plockar dem», sade krokodilen.

»Förr i världen plägade man där nere i Kalkutta kasta ut allt möjligt på gatorna», återtog storken, »och vi plockade då till oss hvad vi behagade. Det var alldeles delikat. Nu för tiden däremot äro gatorna rena som utsidan af ett ägg, och mitt folk har öfvergifvit staden. Ett är att vara ren; men att damma, sopa och spruta vatten sju gånger om dagen kan uttråka själfva gudarne.»

»En där nedifrån kommande schakal hade af en broder hört omtalas och berättade för mig, att i Kalkutta alla schakaler äro så feta som uttrar under regntiden», sade schakalen. Det vattnades i munnen på honom, bara han tänkte på det.

»Ja, men se hvitansiktena bo där — engelsmännen —, och de föra dit hundar, uppifrån floden i båtar — stora feta hundar — för att hålla schakalerna vid lagom hull», sade storken.

»De äro således lika hårdhjärtade som människorna här? Det borde jag förstått. Hvarken jord, himmel eller vatten har miskund med en schakal. Förlidet år, efter regntiden, såg jag ett hvitansikte, och jag tog en ny gul tygel och åt upp den. Men hvitansiktena garfva läder illa. Det bekom mig icke väl.»

»Än värre gick det en gång med mig», sade storken. »Då jag var på tredje året, en ung, djärf fågel, gick jag en dag ned till floden, där de stora båtarna lade till. Engelsmännens båtar äro tre gånger så stora som den här byn.»

»Han har varit så långt som till Delhi och vill inbilla oss, att folket där går med hufvudet nedåt», mumlade schakalen. Krokodilen öppnade vänstra ögat och spände det i storken.

»Det är sanning», vidhöll den stora fågeln. »En lögnare ljuger endast, då han har utsikt att bli trodd. Ingen, som icke sett dess båtar, kan tro denna sanning.»

»Det låter höra sig», sade krokodilen. »Och vidare?»

»Ur denna båts innandöme höllo de på att uttaga stora stycken af en hård, klar massa, som efter en liten stund förvandlades till vatten. Mycket föll af i flisor och spriddes på stranden; det öfriga fördes till ett hus, som hade tjocka murar. Men en båtkarl, som var mycket munter, tog ett stycke, ej större än en liten hund, och kastade det åt mig. Jag och alla de mina sluka utan eftertanke, och, min vana trogen, svälјde jag också det där. Genast erfor jag en förfärlig köld, som, början i min kräfsäck, löpte ned i mina tåspetsar och beröfvade mig till och med talförmågan. Aldrig har jag frusit så. I min sorg och bestörtning dansade jag, tills jag åter kunde hämta andan, och så dansade jag igen och höjde ljudliga anklagelser mot världen och dess falskhet. Båtkarlarne skrattade, så att de slutligen föllo omkull af skratt. Det märkvärdigaste af alltsammans var, om man frånser den oförklarliga kölden, att då jag upphörde med mina vredesutbrott, fanns ingenting alls i kräfvan.»

Storken hade efter bästa förmåga beskrifvit de känslor han erfarit, sedan han svälјt en isklump, som var tagen från ett med is lastadt amerikanskt fartyg, på den tid då Kalkutta ännu icke med maskin tillverkade sitt isbehof. Men som han icke visste hvad is var och som krokodilen och schakalen visste det än mindre, blef historien icke tillbörligen uppskattad.

»Hvad som helst kan vara möjligt», sade krokodilen och tillslöt åter vänstra ögat, »hvad som helst kan vara möjligt, då det kommer från en båt, som är tre gånger så stor som Krokodilbryggan. Min by är icke liten.»

En hvissling hördes från bron, och delhitåget brusade fram däröfver. Ljus lyste från alla vagnarna, och

skuggorna följde dem troget på floden. Snart försvann det åter i mörkret. Krokodilen och schakalen voro så vana därvid, att de icke ens vände på sina hufvud.

»Är väl det där mindre underligt än en båt, som är tre gånger så stor som Krokodilbryggan?» sade fågeln och såg uppåt.

»Jag såg, huru de byggde den där. Sten på sten såg jag bropelarna resa sig, och då männen föllo i (för det mesta voro de märkvärdigt stadiga på benen — men då de föllo), var jag till reds. Sedan första pelaren blifvit färdig, insågo de, att det icke var lönt att söka kropparna i floden för att bränna dem. Äfven där besparade jag dem mycket besvär. Nej, inte var det något underligt med brons byggande», sade krokodilen.

»Nej, men det där, som kilar öfver bron och drar de täckta vagnarna, *det* är underligt», upprepade storken.

»Det är icke tvifvel underkastadt, att det är en ny oxras. En vacker dag slinter den nog och faller ner, likasom människorna gjorde. Då håller sig den gamla krokodilen färdig.»

Schakalen såg på storken, och storken såg på schakalen. Fanns det någonting, som de voro fullt säkra på, så var det, att lokomotivet kunde vara nästan hvad som helst snarare än en oxe. Schakalen hade otaliga gånger betraktat det från aloehäckarna, som löpte utefter linien, och storken hade sett lokomotiv, alltsedan lokomotiv först kommo till användning i Indien. Men krokodilen hade endast sett detta föremål nedifrån, och då var misstaget mera förlåtligt.

»Hm, ja, en ny oxras», upprepade krokodilen med eftertryck för att riktigt öfvertyga sig själf, och schakalen inföll: »Ja, visst är det en oxe.»

»Dock kunde det möjligen vara —» återtog krokodilen vresigt.

»Ja, visst kunde det vara», sade schakalen, utan att vänta, tills den andra talat till punkt.

»Hvad, om jag får lof att fråga?» sade krokodilen argt, ty han kände i luften, att de andra visste mer än han. »Hvad kunde det vara? *Jag* fick icke tala till punkt. Du sade, att det var en oxe.»

»Det är hvad de fattigas beskyddare behagar. Jag är *hans* tjänare — icke dens, som far öfver bron.»

»Hvad helst det är, är det ett verk af hvitansikten», sade storken, »och för min del skulle jag icke vilja lägga mig så nära det som på denna sandbank.»

»Du känner icke engelsmännen så väl som jag», sade krokodilen. »Det var ett hvitansikte här, då bron byggdes, och om aftnarna plägade han taga en båt och krafsa med fötterna i båten och hviska: 'Är han här? Är han där? Gif mig min bössa.' Jag kunde höra honom, innan jag såg honom, och kände till alla de ljud han framkallade — han knarrade, han pustade, han slamrade med bössan, och än färdades han uppför, än nedför floden. Så snart jag tagit vård om någon af hans arbetare och således besparat stora utgifter för ved till bålet, kom han ned till bryggan och förkunnade högljudt, att han ämnade sig på jakt efter mig och att han skulle befria floden från mig, Krokodilbryggans krokodil, *mig!* Barn, i timtal har jag simmat under hans båt och hört, huru han affyrat sin bössa mot timmerstockar, och då jag var säker på att han tröttnat, reste jag mig ur vattnet tätt invid honom och slog ihop käkarna, så att det smällde midt för hans ögon. Då bron blef färdig, begaf han sig härifrån. Alla engelsmän jaga på det där sättet, utom då de bli jagade.»

»Hvem jagar hvitansikten?» gläfste schakalen, helt ifrig.

»Ingen, men jag har jagat dem i mina dagar.»

»Jag har ett svagt minne af den jakten. Jag var ung på den tiden», sade storken och klapprade betydelsefullt med näbben.

»Jag var redan då bofast här sen långt tillbaka. Min by höll på att uppbyggas för tredje gången, vill jag minnas, då min kusin, gavialen, underrättade mig om att vattendragen ofvanför Benares voro särdeles rika. Till en början ämnade jag icke begifva mig åstad, ty min kusin, som är fiskätare, har icke alltid så god urskillning; men jag hörde mitt folk samtala om kvällarna, och hvad de sade öfvertygade mig.»

»Och hvad var det de sade?» frågade schakalen.

»De sade nog för att komma mig, Krokodilbryggans krokodil, att lämna vattnet och begagna mina fötter. Jag färdades om nätterna och försmådde icke att betjäna mig af de obetydligaste strömmar, som gingo åt det håll jag skulle, men det var i början af den heta årstiden, och vattnet stod lågt öfverallt. Jag gick öfver dammiga vägar och genom högt gräs; jag klättrade uppför kullar i månljuset. Ja, till och med klippor klättrade jag uppför, betänken, barn, hvad det var för mig. Jag passerade till och med det vattenlösa Sirhinds utkant, innan jag träffade på den grupp af små floder, som flyta åt Ganges. Jag var nu på en månadslång resas afstånd från mitt folk och de stränder jag kände så väl. Det var högst märkvärdigt.»

»Hvad föda intogs på vägen?» frågade schakalen, som hade sin själ i magen och icke det minsta förbluffades af krokodilens landresor.

»Hvad jag kom öfver, förtärde jag — *kusin*», sade krokodilen, långsamt släpande på hvarje ord.

I Indien är icke brukligt, att man kallar någon för kusin, så vida icke verklig släktskap föreligger, och, som det endast är i gamla fesagor, som en krokodil gifter sig

med en schakal, insåg schakalen ögonblickligen, hvarför han så plötsligt blifvit upphöjd till medlem af krokodilens familj. Om de varit ensamma, hade det ingenting gjort, men nu glänste storkens ögon af förtjusning öfver det elaka skämtet.

»Visst det, fader, det borde jag förstått», sade schakalen. En krokodil känner sig icke smickrad af att bli kallad fader af en schakal, och Krokodilbryggans krokodil sade detta rent ut och mera till, som icke behöfver här upprepas.

»De fattigas beskyddare har själf åberopat släktskapen, det är icke så lätt för mig att komma ihåg, hur pass nära den var. För öfrigt äta vi ju samma föda. Han har sagt det», ljöd schakalens svar.

Detta förvärrade saken icke obetydligt, ty hvad schakalen härmed ville antyda var, att krokodilen under sin landmarsch förtärt sin föda färsk i stället för att gömma den, tills den blifvit lagom ankommen, liksom hvarje krokodil, som har någon aktning för sig själf, och för öfrigt de flesta vilda djur göra, då det går för sig. Hela flodstranden utefter gäller uttrycket »ätare af färskt kött» som ett okvädinsord. Det är nästan som att kalla en människa människoätare.

»Den födan förtärdes för trettio år sedan», sade storken lugnt. »Om vi hålla på att tala om den i trettio år till, så förändrar det icke saken. Berätta nu hvad som hände, sedan de präktiga vattendragen uppnåtts, efter den högst märkvärdiga landresan. Om man lyssnade till hvarje schakaltjut, skulle affärslifvet afstanna, som ordspråket säger.»

Troligen var krokodilen tacksam för storkens inlägg i samtalet, ty han fortsatte med förnyad fart:

»Vid Ganges' båda stränder! Aldrig har jag sett sådant vatten, som det jag fick se, då jag kom fram!»

»Var det bättre än öfversvämningen i fjor?» frågade schakalen.

»Öfversvämningen? Tala om den! Den var icke märkvärdigare, än vanligt är hvart femte år — en handfull drunknade främlingar och en död ungoxe i gyttjesås med klimp. Det år, jag nu talar om, var vattenståndet lågt, floderna stilla och jämna, och det förhöll sig alldeles, som gavialen låtit mig veta: engelsmännen följde på hvarandra i långa rader. Från Agra, vid Etawah och där floden breder ut sig vid Allahabad —»

»O, så det hvirflade vid murarna af Allahabads fästning!» sade storken. »Dit samlades de som änderna till vassen, och så svängde de omkring så här!»

Åter började han svänga rundt i sin fasliga dans, med afundsjuka ögon beskådad af schakalen. Han kunde naturligtvis icke minnas det förfärliga upprorsåret, om hvilket de talade. Krokodilen fortsatte:

»Ja, i Allahabad låg man orörlig i stillvattnet, lät tjugu passera och valde kanske en. Det bästa var, att engelsmännen icke belamrat sig med smycken, näsringar och ringar om fotleden, som mina kvinnor vurma på nu för tiden. Den, som har sin fröjd i grannlåt, får slutligen ett rep till halsband, säger ordspråket. Alla floders alla krokodiler blefvo feta i de dagarna, men mitt öde ville, att jag skulle bli fetare än alla de andra. Det påstods allmänt, att engelsmännen jagades ned i floderna, och, vid Ganges' båda stränder, trodde vi icke, att det så var. Så långt jag följde med utför floden, hade jag anledning att hålla det för sant, och jag färdades ända till Monghyr och såg grafvarna, som resa sig öfver stranden.»

»Jag känner till stället», sade storken. »Alltsedan den tiden går det utför med Monghyr. Högst få bo där nu.»

»Där vände jag om och arbetade mig i all maklighet uppför floden. Strax ofvanför Monghyr mötte jag en båt, lastad med hvitansikten, som voro lefvande Det var, jag minnes det väl, kvinnor, som lågo under en på käppar utspänd duk och gräto. Mot oss, vattendragens vaktare, affyrades under den där tiden aldrig ett gevär. Gevären användes på annat håll. Vi hörde dem natt och dag inåt landet, kommande och gående, som vinden växlade. Jag reste mig framför båten, ty jag hade aldrig förr sett lefvande ansikten, ehuru jag väl kände till dem — annorlunda. En liten naken, hvit gosse låg på knä, stödd mot relingen och envisades att släpa händerna i vattnet. Det är vackert att se barns förtjusning i rinnande vatten. Jag hade redan ätit den dagen, men det fanns dock ett litet tomrum inom mig. I alla fall var det för ro skull och icke af hunger, som jag siktade på gossens händer. De lyste så tydligt, att jag högg tag om dem utan att se; men de voro så små, att ehuru jag visst icke högg miste, därom är jag säker, ryckte gossen oskadd hastigt upp händerna. De måste ha glidit ut mellan mina tänder, som sitta litet glest, de där små hvita händerna. Jag borde naturligtvis huggit honom från sidan jäms med armbågarna; men, som sagdt är, det var bara för ro skull och af nyfikenhet jag reste mig öfver vattnet. I båten började de skrika om hvarandra, och strax var jag uppe igen för att se på dem. Båten var så tung, att det icke gick för sig att kasta den öfver ända. Det var endast kvinnor i den, men den som förlitar sig på en kvinna han vandrar på ett gungfly, säger ordspråket, och, vid Ganges' båda stränder, det är sant!»

»En kvinna gaf mig en gång ett torkadt fiskskinn», sade schakalen. »Jag hade hoppats få hennes lilla barn,

men hästfoder är bättre än hästspark, säger ordspråket. Hvad gjorde den där kvinnan?»

»Hon sköt på mig med ett vapen, hvars like jag hvarken förr eller senare skådat. Fem skott följde på hvarandra» (troligen hade krokodilen råkat ut för en gammaldags revolver), »och jag stannade och gapade, med hufvudet kringhvärfdt af rök. Aldrig har jag sett maken. Fem gånger sköt hon, och det lika hastigt, som jag nu svänger på stjärten.»

Schakalen, hvars intresse för historien varit i ständig tillväxt, hann nätt och jämt att hoppa undan för den väldiga stjärten, som svängde som en lie.

»Icke förrän hon affyrat det femte skottet», fortfor krokodilen med en ton, som om det aldrig fallit honom in att förbluffa den ena af sina åhörare, »icke förr sänkte jag mig igen och steg sedan åter upp i tid att få höra en båtkarl berätta för alla de där hvita kvinnorna, att jag bestämdt var död. En kula hade inträngt under en af mina nacksköldar. Jag vet icke, om den sitter där ännu, ty jag kan ju icke vända på hufvudet. Se efter, barn. Det skall bevisa sanningen af det jag berättat.»

»Jag?» sade schakalen. »Skulle väl en skotrasätare, en bengnagare våga betvifla dens ord, som med rätta kallas flodens stolthet? Må min svans varda afbiten af blinda valpar, om skuggan af en sådan tanke gått igenom mitt ringa hufvud. De fattigas beskyddare har nedlåtit sig till att underrätta mig, sin slaf, att han en gång i lifvet blifvit sårad af en kvinna. Det är nog, och jag skall upprepa denna berättelse för alla mina barn utan att begära något bevis.»

»För mycken artighet slår öfver i sin motsats; man kan kväfva en gäst genom att proppa honom med sötsaker. Min önskan är, att *ingen* af de dina får veta, att Krokodilbryggans krokodil fått sitt enda sår af en

kvinnas hand. Dina barn få nog annat att tänka på, om de måste skaffa sig föda på ett lika eländigt sätt som deras fader.»

»Det är för länge sen glömdt! Det har aldrig blifvit sagdt! Det fanns ingen hvit kvinna, ingen båt! Ingenting alls har händt.»

Schakalen svängde på borstsvansen för att antyda, hur fullkomligt allt blifvit utstruket ur hans minne, och satte sig ned med ett visst förnämt allvar.

»Jo, det är mycket som händt», sade krokodilen, stukad andra gången i sitt försök att förödmjuka sin vän. (Ingendera kände likväl groll mot den andra. Äta och ätas är en utefter floden gällande lag, och sedan krokodilen afslutat sitt mål, fick äfven schakalen sin anpart af rofvet.) »Jag lämnade båten och fortsatte min väg uppför floden. Sedan jag hunnit till Arrah och fördämningarna där ofvanför, funnos icke mer några döda engelsmän. Floden var här tom ett stycke. Sedan kom en och annan flytande; de buro röda rockar men voro icke engelsmän, alla af samma ras — hinduer och purbeer. Så kommo de fem och sex jämsides, och slutligen, norr om Arrah ända till på andra sidan Agra, var det, som om hela byar gått ned i vattnet. De kommo flytande fram ur åmynningarna, som stockar under regntiden. Då floden steg, stego äfven de massvis från sandbankarna, på hvilka de hvilat, och då det blef ebb, släpade dem floden vid det långa håret med sig öfver fälten och genom djungeln. På min färd norr ut hörde jag nätterna igenom skotten dundra och om dagarna skodda mansfötter vada genom vattendragen, äfvensom det ljud, som orsakas då tunga kärrhjul gå öfver sand, som står under vatten. Hvar våg medförde nya döda. Slutligen blef till och med jag rädd, ty jag tänkte: 'Om detta drabbar människorna, hur skall det då gå med Krokodilbryggans

krokodil?' Äfven båtar såg jag, som kommo efter mig, utan segel, och det syntes på röken, att de ständigt brunno, som bomullsbåtarna brinna ibland, men likväl gingo de icke till botten.»

»Jaså», sade storken. »Sådana båtar komma också till Kalkutta. De äro höga och svarta och piska upp vattnet efter sig med svansen och —»

»Äro tre gånger så stora som min by. Mina båtar voro låga och hvita och slogo upp vattnet på sidorna. Dessutom voro de icke större än en sanningsälskande persons båtar böra vara. De skrämde mig emellertid, så att jag lämnade floden och återvände till mitt eget vattendrag, gömmande mig under dagen, marscherande under natten, då jag icke träffade på åar och mindre strömmar, af hvilka jag kunde begagna mig. Jag återvände till min by utan hopp att där återse några af mitt folk. Men hvad händer? Jag finner dem, sysselsatta med plöjning, sådd och skörd, färdas fram och tillbaka öfver fälten, lugna som deras egen boskap.»

»Var det alltjämt god föda i floden?» frågade schakalen.

»Mer än jag kunde önska. Till och med jag, som icke är någon kostföraktare, hade tröttnat på och var litet kusligt stämd i följd af detta ständiga tillopp af de tysta. I min by hörde jag folket säga, att alla engelsmännen voro döda. Men de, som med sänkta ansikten kommo med strömmen, voro *icke* engelsmän, det sågo min bys invånare. Då tyckte de, att det var bäst att icke säga någonting alls utan helt enkelt betala skatterna och plöja marken. Så småningom blef det tomt på floden, och, om några kommo, syntes det tydligt, att de blifvit dränkta genom öfversvämning. Ehuru det icke längre var så lätt att få mat, var jag af hjärtat glad. Litet dödande här och där har jag ingenting emot, men

till och med krokodilen kan få nog, som ordspråket säger.»

»Märkvärdigt, högst märkvärdigt!» sade schakalen. »Jag har blifvit fet bara af att höra talas om så mycket godt. Och, om det tillåtes mig att fråga, hvad gjorde väl de fattigas beskyddare sedan?»

»Jag gaf mig själf det löftet, och, vid Ganges' båda stränder, det smällde jag ihop käkarna på, att jag aldrig skulle ge mig ut på några lustresor mer. Alltsedan har jag lefvat invid bryggan, nära mitt eget folk, och vakat öfver dem år ut, år in. Och de ha älskat mig så högt, att de kastat kransar af ringblommor på mitt hufvud, närhelst de blifvit det varse. Ja, och ödet har varit mig bevåget, och hela floden är hänsynsfull nog att vörda mig i min ålderdoms bräckliga dagar. Blott ett oroar mig —»

»Ingen kan vara fullkomligt lycklig här i världen», sade storken med deltagande min. »Hvad kan väl återstå att önska för Krokodilbryggans krokodil?»

»Det där lilla barnet, som jag icke fick», sade krokodilen med en djup suck. »Han var ju mycket liten, gossen, men jag har icke glömt honom. Jag är gammal vorden, men innan jag dör, skulle jag dock gärna försöka, om jag icke kunde lyckas — —. Det är sant, de äro tungfotade, bullersamma och narraktiga, de där engelsmännen, och bytet blefve icke stort, men jag minnes de gamla dagarna ofvanför Benares, och, lefver gossen, kommer nog äfven han ihåg saken. Det är nog möjligt, att han promenerar vid någon flodstrand och berättar, huru han en dag drog ut sina händer mellan tänderna på Krokodilbryggans krokodil och undkom faran med blotta förskräckelsen. Ödet har varit mig gunstigt, men det där plågar mig dock stundom i mina drömmar — tanken på den där lille hvite gossen, som stod lutad

öfver relingen.» Han gäspade och slöt så ihop käkarna. »Och nu vill jag hvila och tänka. Varen tysta, barn, och respekt för de gamla!»

Han vände sig stelt och kröp upp på sandbankens rygg, under det schakalen följde storken bort till ett träd, som fastnat på refvets utkant, närmast järnvägsbron.

»Det kan man kalla ett angenämt och nyttigt lif», sade han grinande och såg upp till storken, hvars högväxta figur reste sig öfver honom. »Och om du tänker efter, sade han mig icke en enda gång, hvar jag skulle kunna få tag på en bit invid stränderna. Jag har dock hundra gånger så visst som en talat om för honom, när goda saker kommit drifvande på floden. Hur sant är icke ordspråket: 'alla glömma schakalen och barberaren, sedan nyheterna väl äro berättade'. Nu tror jag han somnar. *Arrah!*»

»Hur kan väl en schakal jaga tillsammans med en krokodil?» sade storken filosofiskt. »Den stora tjufven öfverlistar den lilla.»

Schakalen vände sig om med ett otåligt tjut och höll just på att lägga sig till rätta under trädstammen, då han plötsligt skyggade till och tittade mellan de blöta grenarna upp mot bron, som var nästan midt öfver honom.

»Hvad står på?» sade storken och slog oroligt ut ena vingen.

»Vänta, så få vi se. Vinden blåser från oss till dem, men det är icke oss de se efter, de där två männen.»

»Är det män? Min ställning är mitt skydd. Hela Indien vet, att jag är helig.» Storken, som är ett renhållningshjon af första ordningen, får gå hvart han behagar, och därför kände denna ingen fruktan.

»Jag är icke värd mer än ett slag af en gammal sko», sade schakalen och lyssnade igen. »Hör på de

där stegen!» fortfor han. »Det är icke hemgarfvadt läder i de där sulorna, det är ett hvitansiktes skodda fötter. Hör bara! Järn slår mot järn där uppe. Det är en bössa. Vet du, min vän, de där tungfotade, narraktiga engelsmännen tänka inleda samtal med krokodilen.»

»Underrätta honom om det. Det är icke lång stund sedan han blef kallad de fattigas beskyddare af en, som såg ut som en utsvulten schakal.»

»Min kusin får akta sitt eget skinn. Han har upprepade gånger sagt mig, att af hvitansiktena hade man intet att frukta, och dessa måste vara hvitansikten. Ingen från Krokodilbryggan skulle våga anfalla honom. Ser du, jag sade, att det var en bössa. Om lyckan är god, få vi nog mat före morgonen. Han hör icke väl, då han ej är i vattnet, och — denna gång är det icke en kvinna.»

De sågo en blank gevärspipa glänsa i månljuset mot brons räcke. Krokodilen låg alldeles orörlig på sandbanken, med framfötterna något utbredda och hufvudet framskjutet, snarkande som en — krokodil.

En röst uppe på bron hviskade: »Det är ett kuriöst skott — nästan rakt ned — men nog är du säker att träffa. Det är bäst att sikta strax bortom nacken. Ett sådant otäckt djur! Byns folk kommer dock att ta illa vid sig, om han blir skjuten. Han är traktens gudomlighet.»

»Det frågar jag litet efter», svarade en annan röst. »Han tog femton af mina bästa arbetare, under det brobyggnaden pågick, och det kan vara på tiden att göra af med honom. Jag har i veckotal varit ute och sökt honom i båt. Håll martinigeväret i ordning, så snart jag gifvit honom de här båda piporna.»

»Akta dig för stöten. En dubbelbössa af denna kaliber är icke att leka med.»

»Det får han afgöra. Nu skjuter jag.»

Ett dån följde som vid aflossningen af en liten kanon (och skillnaden mellan en sådan och en elefantbössa af största slag är icke särdeles stor), två små lågor flammade till, och så följde den skarpa smällen af ett martinigevär, hvars långa kula utan svårighet genomtränger krokodilens plåtar. Men de kreverande kulorna utförde sitt verk. Den ena träffade strax bakom halsen, en handsbredd till vänster om ryggbenet, då däremot den andra exploderade ett stycke längre ned, vid stjärtens början. I nittionio fall af hundra brukar en dödligt sårad krokodil släpa sig ned i vattnet och undkomma; men Krokodilbryggans krokodil var bokstafligen bruten i tre stycken. Han rörde knappt på hufvudet, innan lifvet slocknade, och han låg där lika flat som schakalen.

»Blixt och dunder! Blixt och dunder!» sade det usla lilla djuret. »Har det där, som drar de täckta vagnarna öfver bron, tumlat i floden?»

»Å nej, det var bara en bössa», sade storken, som dock darrade ända ut i fjäderspetsarna. »Bara en bössa. Han är säkert död. Här komma hvitansiktena.»

De båda engelsmännen hade skyndat ned från bron och öfver till sandbanken, där de stodo och beundrade krokodilens längd. En inföding afhögg därefter med en yxa det stora hufvudet, och fyra karlar släpade det öfver grundet.

»Då jag sist höll min hand i gapet på en krokodil», sade den ene engelsmannen (den som byggt bron) och böjde sig ned, »var jag omkring fem år gammal och for på en båt utför floden till Monghyr. Min far hade blifvit dödad under upproret. Min stackars mor var också i båten, och många gånger har hon talat om för mig, hur hon affyrade pappas gamla revolver mot djurets hufvud.»

»Nå, då kan du trösta dig med, att du utkräft hämnd på stammens öfverhufvud, om ock geväret kommit din

näsa att blöda. Ohoj, båtkarlar! Hala upp hufvudet på banken. Vi skola koka det för benstommens skull. Skinnet är för illa åtgånget att duga någonting till. Kom nu, kamrat, så gå vi till hvila. Det här var dock värdt att sitta uppe för hela natten — icke sant?»

* * *

Underligt nog gjorde schakalen och storken alldeles samma anmärkning ett par, tre minuter efter sedan männen gått sin väg.

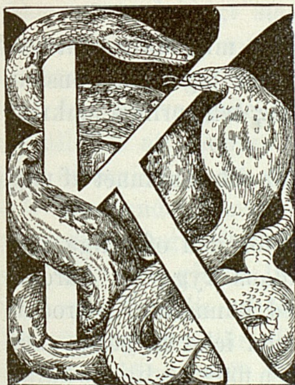

Konungens ankus.

Schakalens mun och gladans kräfva, apans hand och
mänskans öga
aldrig mättats, sedan daggen först flöt ned från himmeln höga.

Ordspråk i djungeln.

aa, den stora pytonormen, hade väl för tvåhundrade gången bytt skinn, och Mowgli, som aldrig kunde glömma, att han hade Kaas mellankomst på natten i Kalla hålorna att tacka för sitt lif (som kanske också du kommer ihåg?), gick att gratulera honom. Skinnombytet inverkar alltid oroande och nedstämmande på en orms lynne, innan det nya skinnet fått glans och blifvit vackert. Kaa dref numera aldrig gyckel med Mowgli utan erkände, i likhet med djungelns öfriga folk, honom som djungelns herre, hvarför han ock meddelade honom

alla de nyheter, som en pytonorm af hans betydenhet naturligtvis fick höra. Hvad Kaa *icke* visste om den så kallade mellandjungeln — lifvet invid marken och under densamma, bland stenarna, i hålorna och trädstubbarna — hade kunnat nedskrifvas på det minsta af hans fjäll.

Denna eftermiddag satt Mowgli i midten af den hopvindlade Kaas ringlar och tummade på det strimmiga, utslitna gamla skinnet, som blifvit liggande i öglor och bukter kvar på klippan, alldeles som då Kaa kröp ur det. Kaa hade haft den artigheten att lägga sig i täta hvarf ända upp under Mowglis breda, nakna skuldror, så att gossen hvilade i en bekväm, lefvande länstol.

»Det är fullkomligt ända intill ögonfjällen», sade Mowgli halfhögt och lekte med det gamla skinnet. »Det måtte vara bra besynnerligt att se den hud man haft på hufvudet ligga vid ens fötter.»

»Ja, men jag har inga fötter», sade Kaa, »och som seden att byta skinn är vedertagen i hela min släkt, finner jag den icke besynnerlig. Tycker du aldrig, att din hud känns gammal och sträf?»

»Jo, men då går jag och tvättar mig, kära platthufvud. Då det varit mycket varmt, har jag ibland önskat, att jag kunnat draga skinnet af mig och springa omkring utan skinn.»

»Jag tvättar mig, men jag drar också skinnet af mig. Hur tar sig min nya dräkt ut?»

Mowgli förde lätt handen utför den ofantliga ryggens tvärrutade hud. »Sköldpaddans rygg är hårdare men icke så grann», sade han med kännarton. »Grodan, min namne, är grannare än du men icke så hård. Din dräkt är skön att skåda; den liknar den fläckiga liljans kalk.»

»Den behöfver vatten. Ett nytt skinn kommer aldrig till sin fulla rätt förrän efter första badet. Kom, så gå vi och bada.»

»Jag skall bära dig», sade Mowgli och böjde sig skrattande ned för att lyfta ormens mellersta del, just där cylindern sväller ut. Lika väl kunde man ha försökt att lyfta det grofva hufvudröret i en vattenledning. Kaa låg stilla och blåste upp sig, mycket road af förslaget. Och så började de sin vanliga aftonlek — gossen blomstrande af hälsa och styrka, ormen prunkande i sitt nya skinn, där de reste sig till brottningen, under hvilken så väl blickens snabbhet som utfallets kraft pröfvades. Det är naturligt, att Kaa kunnat krossa ett dussin sådana pojkar som Mowgli, om han tagit i så mycket han orkade, men han lekte varsamt och släppte aldrig på med mer än tiondedelen af sin styrka. Alltsedan Mowgli blifvit stor nog att tåla en smula hårdhänd behandling, hade Kaa öfvat honom i denna lek, som gaf vighet och spänstighet åt hans lemmar. Ibland stod Mowgli nästan till halsen inlindad i Kaas rörliga spiral och försökte att frigöra ena armen för att gripa ormen i nacken. Då hände det att Kaa gaf efter och slank undan och Mowgli försökte att med ifrigt stampande fötter något hämma kraften i ormstjärten, som slängde sig bakåt, kännande efter en sten eller stubbe att slingra sig om. Hufvud tryckt mot hufvud vaggade de af och an, hvardera afvaktande ett tillfälle att komma åt den andra, tills den sköna gruppen öfvergick i ett virrvarr af gula och svarta slingor och kämpande armar och ben för att sedan upprepade gånger återtaga den förra ställningen. »Nu! Nu! Nu!» sade Kaa och gjorde låtsade utfall med hufvudet, hvilka icke ens Mowglis snabba hand kunde afvärja. »Se upp! Nu rör jag dig där, lille broder, och där, och där! Är du lam i händerna? En gång till!»

Leken slutade alltid på ett gifvet sätt — Kaa gjorde med hufvudet ett rakt, kraftigt utfall, som kastade gossen öfver ända. Aldrig kunde Mowgli lära sig att parera

den stöten, och Kaa sade, att det ingenting tjänade till, att han försökte göra det.

»God jakt!» mumlade slutligen Kaa, och som vanligt slungades den flämtande och skrattande Mowgli tjugu till trettio fot bort från lekplatsen. Han steg upp, med händerna fulla af gräs, och följde Kaa till den kloka ormens favoritbadställe — en djup, mörk damm, omsluten af klippor och på bottnen försedd med hvarjehanda trädstubbar. Ljudlöst, enligt djungelns sätt, dök gossen ned i vattnet och kom, äfven ljudlöst, åter upp på dammens motsatta sida, vände sig på rygg med armarna bakom hufvudet och låg så och tittade på den öfver klipporna uppstigande månen, hvars återglans i vattnet han rörde upp med tårna. Kaas spetsiga hufvud skar genom dammen som en rakknif, och sedan hvilade han det mot Mowglis axel. De lågo stilla och njöto af vattnets svalka.

»Ack, hvad det är skönt», sade slutligen Mowgli sömnigt. »Jag vill minnas, att så här dags plägade de i människoflocken gå och lägga sig på hårda bräden inne i en lerfälla, sedan de först noga utestängt alla friska vindar, och så drogo de orena kläder öfver sina tunga hufvud och började att sjunga en ful sång med näsan. Tacka vet jag djungeln.»

En framskyndande cobra gled ned öfver en klippa och drack, hälsade med ett: »God jakt» och gick sin väg igen.

»Ssssh! sade Kaa, som om han plötsligt påmint sig något. »Jaså, djungeln ger dig allt hvad du åstundar, lille broder?»

»Icke allt», sade Mowgli och skrattade, »ty då skulle det hvarje måne finnas en ny, stark Shere Khan att döda. Nu skulle jag nog reda mig med mina egna händer utan att begära hjälp af bufflarna. Ibland har jag också önskat, att solen skulle skina midt under regntiden och

att svalkande regn skulle falla under sommarhettan. Aldrig har jag varit hungrig utan att önska, att jag dödat en get, aldrig har jag dödat en get utan att önska, att det varit en bock, aldrig en bock, utan att jag önskat det varit en nilgau. Men så är det väl med oss alla.»

»Du har ingen annan åstundan?» frågade den stora ormen.

»Hvad kan jag väl önska mer? Jag har djungeln och djungelns välbehag! Finnes det något mer mellan solens uppgång och dess nedgång?»

»Jag hörde cobran säga» — började Kaa.

»Hvilken cobra? Den, som nyss var här, sade ingenting. Han var på jakt.»

»Det var en annan.»

»Har du mycket att förhandla med det giftiga folket? Jag går ur vägen för dem. De föra döden i framtanden, och det är icke godt, ty de äro så små. Men hvad är det för en hatt, du talat med?»

Kaa rullade sig långsamt i vattnet som en ångare, då den vänder. »För tre eller fyra månskiften sedan», sade han, »var jag på jakt i Kalla hålorna, ett ställe, som du måhända icke förgätit. Det föremål jag jagade flydde skrikande förbi reservoirerna, till det hus, hvars vägg jag en gång för din skull krossade, och försvann i marken.»

»Men Kalla hålornas folk lefver icke i jordkulor.» Mowgli begrep, att Kaa talade om apfolket.

»Det föremål jag talar om lefde icke, det endast sökte att få lefva», svarade Kaa och skälfde på tungan. »Det sprang in i ett hål. Jag följde efter, dödade och somnade. Då jag vaknade gick jag vidare.»

»Under jorden?»

»Alldeles. Slutligen träffade jag på en hvit hatt (en hvit cobra), som talade om ting, som öfverstego min

kunskap och visade mig mycket, som jag tillförne aldrig skådat.»

»Nytt villebråd? Var jakten god?» Mowgli vände sig hastigt om, så att han kom på sidan.

»Det var icke något villebråd, och det skulle ha krossat alla mina tänder, om jag bitit i det; men hvita hatten sade, att en människa — och det lät, som om han väl känt till det släktet —, en människa skulle offrat lif och blod för att endast få se på dessa ting.»

»Vi skola gå dit och titta», sade Mowgli. »Det faller mig nu i sinnet, att jag en gång varit människa.»

»Sakta i backarna. Det var brådskan, som dödade den gula ormen, då han åt upp solen. Vi två, cobran och jag, talades vid under jorden, och jag talade om dig och nämnde dig som människa. Då sade hvita hatten (som verkligen är så gammal som djungeln): 'Det är länge sedan jag såg ett människobarn. Låt gossen komma hit, och han skall få se alla dessa ting, för det minsta af hvilka många människor vore färdiga att våga lifvet.»

»Det kan ju intet annat vara än villebråd! Och dock — det giftiga folket plägar icke underrätta oss, då något villebråd är uppe. Det är ett ovänligt folk, det där.»

»Det är icke fråga om villebråd. Det är — det är — jag kan icke säga, hvad det är.»

»Då skola vi gå dit. Jag har aldrig sett en hvit hatt, och jag vill också gärna se de där andra sakerna. Dödade han dem?»

»Det är idel döda ting. Han säger, att han är satt till vaktare öfver dem alla.»

»Åhå! Liksom vargen öfver det kött, han släpat till sin håla. Kom, så gå vi!»

Mowgli simmade till stranden, rullade sig i gräset för att bli torr, och så begåfvo sig han och Kaa i väg till Kalla hålorna, den öfvergifna stad, om hvilken du redan hört

berättas. Mowgli var numera icke det minsta rädd för apfolket, men apfolket hade den största afsky för Mowgli. Emellertid ströko deras flockar omkring i djungeln, så att Kalla hålorna stodo tomma och tysta, belysta af månen. Kaa tog vägen till drottningpaviljongen på terrassen, ringlade fram öfver skräphögarna och ned för den halft tilltäppta trappan, som från paviljongens midt ledde till den underjordiska gången. Mowgli uttalade ormformeln: »Vi äro af samma blod, I och jag», och följde efter, krypande på händer och knän. Länge bar det utför en sluttande gång, som på flera ställen krökte och slingrade sig. Till sist kommo de till en punkt, hvarest något högt träd, som växte väl trettio fot öfver deras hufvud, med en långsträckt rot utpressat en af murens fasta stenar. De kröpo in genom öppningen och befunno sig i en stor sal, hvars hvälfda tak äfven genombrutits af trädrötter, så att några ljusstrimmor trängde in i mörkret.

»En kula, där man kan vara trygg», sade Mowgli och reste sig på sina spänstiga fötter, »men alltför långt från oss för dagliga besök. Och hvad se vi nu för märkvärdigt?»

»Är jag slätt intet?» ljöd en röst i salens midt, och Mowgli såg någonting hvitt, som rörde sig, tills där så småningom framträdde den största cobra han någonsin skådat. Ormen var nära åtta fot lång, och mörkret hade blekt honom, så att han nu var elfenbensfärgad. Till och med glasögonmärket på den utbredda hatten hade öfvergått till ljusgult. Ögonen voro röda som rubiner, och han var i sanning högst märkvärdig att se.

»God jakt!» sade Mowgli, som var lika belefvad som beväpnad — sin knif bar han alltid vid sidan.

»Hvad nytt från staden?» frågade hvita cobran utan att besvara hälsningen. »Hvad nytt från den stora muromringade staden — staden af hundra elefanter och tjugu

tusen hästar och en oräknelig mängd boskap — den konungs stad, som är herre öfver tjugu konungar? Jag börjar bli döf här nere, och det är länge sedan jag hörde krigsgongongen.»

»Djungeln växer här öfver våra hufvud», sade Mowgli. »Bland elefanter känner jag endast Hathi och hans söner. Bagheera har dödat alla hästarna i *en* by, och — hvad är en konung?»

»Jag berättade dig ju för fyra månar sedan», sade Kaa fogligt till cobran, »jag berättade dig, att din stad ej mera fanns till.»

»Staden — skogens stora stad, hvars portar skyddas af konungens torn, den staden kan aldrig förgås. Den uppbyggdes, innan min farfars far kom ur ägget, och den skall bestå, då mina sonsöner äro lika hvita som jag nu. Salomdhi, son af Chandrabija, son af Vigeja, byggde den i Bappa Rawals dagar. Hvems kreatur ären I?»

»Det där spåret kan jag icke följa», sade Mowgli, vänd åt Kaa. »Jag begriper icke hvad han säger.»

»Icke heller jag. Han är mycket gammal. Cobrornas fader, lyssna till mig! Här finnes intet annat än djungeln, och den har varit af begynnelsen.»

»Hvem är då *denne*», frågade hvita cobran, »som oförfärad slår sig ned inför mig, icke känner konungens namn och talar vårt tungomål med människoläppar? Hvem är han med knifven och ormtungan?»

»De kalla mig Mowgli», ljöd svaret. »Jag tillhör djungeln. Vargarna äro mitt folk och Kaa, som är med mig, är min broder. Cobrornas fader, hvem är du?»

»Jag är vaktaren öfver konungens skatt. Kurrun Raja lade slutstenen i hvalfvet öfver mig i de dagar, då mitt skinn var mörkt, på det jag skulle lära dem döden, som kommo hit för att stjäla. Dessförinnan nedsänkte

de skatten genom hålet, och jag hörde mina mästare, braminerna, sjunga.»

»Hm», sade Mowgli för sig själf. »En bramin har jag haft att göra med i människoflocken, och — jag vet hvad jag vet. Detta slutar aldrig väl.»

»Det finns icke någon stad. Se dit upp! Där tvinga sig de stora trädens rötter fram mellan stenarna. I rum, där träd växa vildt, växa icke människor», sade Kaa öfvertygande.

»Två eller tre gånger ha människor funnit vägen hit», sade hvita cobran argt, »men de öppnade icke munnen, förrän jag kom öfver dem, där de trefvade i mörkret. Då skreko de, men icke länge. I kommen med lögner, I båda, människa och orm, och I viljen narra mig att tro, att min stad icke mera finnes och att min vaktarsyssla är öfverflödig. Föga förändras människan med åren. *Jag*, jag förändras aldrig. Intill dess stenen lyftes och braminerna stiga hit ned, sjungande de välbekanta sångerna, intill dess de gifva mig varm mjölk att dricka och åter föra mig ut i ljuset, är jag, *jag* och ingen annan, vaktare öfver konungens skatt. Staden är död, sägen I, och hit tränga trädens rötter. Så böjen eder då ned, och tagen hvad I viljen. Jorden har inga skatter lika dessa. Du, människa med ormtunga, om du lefvande kommer ut den väg, på hvilken du här inträdde, skola lydkonungarne blifva dina tjänare!»

»Nu begriper jag honom icke igen», sade Mowgli kallt. »Är det möjligt, att någon schakal borrat sig väg ända hit ned och bitit den stora hvithatten? Det är klart som dagen, att han är galen. Cobrornas fader, jag ser här intet, värdt att taga.»

»Vid solens och månens gudar, dödens galenskap har gripit pojken!» hväste cobran. »Innan dina ögon sluta sig,

vill jag tillstädja dig en ynnest. Se och skåda hvad tillförene aldrig människa skådat!»

»I djungeln råder jag ingen att tala om att visa Mowgli ynnest», sade gossen och bet samman tänderna; »men i mörkret blir allt annorlunda, som jag väl vet. Jag skall *skåda*, om dig så behagar.»

Med uppspärrade ögon såg han sig omkring i hvalfvet och tog därefter upp en handfull af någonting glänsande.

»Åhå!» sade han. »Detta liknar det, som de roade sig med i människoflocken. Skillnaden är blott den, att detta är gult, och deras var brunt.»

Han släppte guldmynten och gick vidare. Salens golf var till fem eller sex fots höjd betäckt med myntadt guld och silfver, som fallit ut ur de brustna säckar, hvari det ursprungligen förvarats; under de många årens lopp hade metallen sammanpackat sig till en jämn yta, liknande hafvets sandstrand vid lågt vatten. På denna yta, uppstickande därur som vrakgods ur sanden, lågo juvelprydda elefant-howdahs* af drifvet silfver, inlagda med skifvor af hamradt guld och sirade med karbunklar och turkoser. Där funnos för drottningar afsedda bärstolar och bårar, inramade i och beslagna med silfver och emalj samt försedda med nefrithandtag på bärstängerna och bernstensringar för gardinerna; där funnos gyllene ljusstakar, behängda med på ljusarmarna dallrande smaragder, smyckade afgudabeläten, fem fot höga, föreställande förgätna gudar och tillverkade af silfver med ögonen af juveler; där funnos rustningar af stål med guldinläggningar, befransade med hopklibbade, svartnade sandpärlor; hjälmar, rikt besatta med präktiga rubiner; lackerade sköldar, andra sådana af sköldpadd och noshörningshud, fastnitad och prydd med bucklor af rödaste guld och

---

* Sätet på elefantens rygg kallas howdah.

kantad med smaragder; där funnos massor af svärd, dolkar och jaktknifvar med diamantfästen; gyllene offerskålar med dithörande slefvar och flyttbara altaren af en form, som numera aldrig ser dagen; där funnos nefritkärl och armband, rökelsekar, kammar och koppar för parfymer, henna och ögonpulver, allt af drifvet guld. Där funnos näsringar, armringar, pannsmycken, fingerringar och gördlar utan tal; tre af dessa senare voro sju fingers breda bälten af slipade diamanter och rubiner, och så funnos där med tredubbla järnbeslag försedda trälådor, hvilkas material förvittrat, så att man kunde se högar af oslipade stjärnsafirer, opaler, kattögon, vanliga safirer, rubiner, diamanter, smaragder och granater inuti lådorna.

Den hvita cobran hade rätt. Inga penningar förslogo att betala värdet af denna skatt, det utvaldaste och bästa af det, som hopsamlats under århundradens krig, plundringar, arbete och utpressningar. Mynten ensamt voro ovärderliga, att icke tala om de ädla stenarna. Guldet och silfret uppgingo till en vikt af två till trehundra tonn.* Äfven i våra dagar har hvarje indisk regent, om än så fattig, en i hemlighet samlad skatt, som han ständigt ökar, och ehuru det någon enda gång händer, att en upplyst furste skickar fyrtio till femtio oxlass silfver att utbytas mot statspapper, så behåller dock flertalet sin skatt och kännedomen om densamma för sig själf i godt förvar.

Men icke kunde Mowgli förstå värdet af alla dessa ting. Knifvarna intresserade honom en smula, men de balanserade icke så bra som hans egen, därför tappade han dem. Slutligen fann han likväl något, som var alldeles hänförande och som låg framför en howdah, till hälften begrafvet bland mynten. Det var en två fot lång

* En tonn = 1015 kilogr.

ankus eller pikstaf att styra elefanter med, icke olik en liten båtshake. Knappen bestod af en enda rund gnistrande rubin, och åtta tum af handtaget där nedanför var tätt besatt med oslipade turkoser, som bildade ett mycket godt fäste. Nedanför dessa åter kom en ring af nefrit, tecknad i blommönster, d. v. s. bladen voro smaragder och blommorna i den kyliga, gröna stenen infällda rubiner. Det öfriga skaftet var af rent elfenben, spetsen däremot, som bestod af udd och hake, var af med guld belagdt stål och föreställde scener från elefantfångster. Det var dessa sistnämnda, som mest roade Mowgli, som såg, att de hade något att göra med hans vän Hathi.

Den hvita cobran hade följt tätt efter honom, hvart han gick.

»Kan det icke vara värdt att dö för att få se detta?» frågade han. »Har jag icke bevisat dig en stor ynnest?»

»Jag förstår det icke», sade Mowgli. »Dessa ting äro hårda och kalla och duga alls icke att äta. Men den här», — och han lyfte ankusen — »den vill jag gärna taga med mig, så att jag får se på den i solljuset. Du säger, att allt detta är ditt. Vill du icke gifva mig den här, så skall jag komma till dig med grodor, som du kan äta?»

Den hvita cobran skakade af ondskefullt nöje. »Jo, visst skall du få den», sade han. »Du skall få alltsammans, tills — du går.»

»Jag går nu. Det är så mörkt och kallt här, och jag vill gärna taga med mig den där spetsiga tingesten ut i djungeln.»

»Någonting ligger vid din fot. Se efter hvad det kan vara.»

Mowgli tog upp någonting hvitt och glatt. Det är en människas hufvudskalle», sade han lugnt, »och se här äro två sådana till.»

»De kommo för att röfva bort skatten. Det är nu många år sedan dess. Jag talade till dem i mörkret, och då lågo de stilla.»

»Men hvad skulle jag göra med detta, som kallas din skatt? Om du vill gifva mig denna ankus och låta mig taga den med mig, så är det god jakt. Om icke, är det god jakt ändock. Jag slåss icke med giftfolket, och jag känner äfven din stams mästarord.»

»Här gäller endast ett mästarord, och det är mitt.»

Kaa sköt fram med flammande ögon. »Hvem var det, som bad mig föra hit människan?» frågade han.

»Naturligtvis jag», läspade cobran. »Det är länge sedan jag såg en människa, och denna talar vårt tungomål.»

»Men det var icke fråga om att döda. Hur skulle jag kunna återvända till djungeln och omtala, att jag fört människobarnet till döden?» sade Kaa.

»Jag talar icke om att döda, förrän tiden därtill är inne. Och hvad ditt återvändande eller icke återvändande beträffar, så är hålet kvar i muren. Fred nu, du feta apdödare! Jag behöfver blott vidröra din nacke, så känner djungeln dig icke mer. Aldrig har en människa lefvande återvändt härifrån. Jag är vaktaren öfver skatten i konungens stad.»

»Men jag säger dig, du mörkrets hvita mask, att det finnes hvarken konung eller stad. Djungeln omger oss på alla sidor!» skrek Kaa.

»Skatten finnes dock ännu. Men så här skola vi göra. Vänta litet, du Kaa från klipporna, och se på, hur gossen springer. Det är skönt att lefva. Du är road af jakt, min gosse. Spring och roa dig en stund!»

Mowgli lade lugnt sin hand på Kaas hufvud.

»Hitintills har hvithatten endast haft att skaffa med människor af människoflocken. Han känner icke mig»,

hviskade han. »Han har själf föreslagit jakten. Det är så godt att gå in på hans förslag.» Mowgli hade stått med ankusen i ena handen, dess spets riktad mot marken. Nu kastade han den snabbt ifrån sig; den föll på tvären, tätt bakom den stora ormens hatt, och naglade honom till jorden. Som en blixt for Kaas tunga kropp ned på den sig vridande ormen, hvars rörelseförmåga härigenom totalt förlamades från hatten till stjärten. De röda ögonen brunno, och med hufvudet — de sex tum af kroppen, som voro fria — slog han ursinnigt åt höger och vänster.

»Döda!» sade Kaa, då Mowglis hand uppsökte knifven.

»Nej», sade Mowgli, i det han drog ut bladet; »jag vill aldrig mer döda för annat än att stilla min hunger. Men här skall du få se, Kaa!» Han grep ormen bakom hatten, bröt upp hans mun med knifbladet och visade den öfre käkens hemska gifttänder, som lågo svarta och vissnade mot gommen. Hvithatten hade öfverlefvat sitt gift, som ormar pläga göra. »*Thuu*» (det är förtorkadt)* sade Mowgli, i det han gaf Kaa tecken att flytta på sig, tog upp ankusen och lämnade hvithatten fri.

»Konungens skatt är i behof af en annan vaktare», sade han allvarsamt. »Thuu, du har burit dig illa åt. Spring nu här, fram och tillbaka, och roa dig med att jaga!»

»Jag blyges. Döda mig!» hväste den hvita cobran.

»För mycket har här pratats om att döda. Vi gå nu härifrån. Jag tar den där spetsiga tingesten med mig, Thuu, därför att du utmanat och jag besegrat dig.»

»Se då till, att denna tingest icke dödar dig till sist. Det är döden! Kom ihåg att det är döden! I den stafven innebor det, som räcker till för att döda alla människorna i hela min stad. Icke länge skall du,

---

* Bokstafligen betyder ordet en förvittrad stubbe.

djungelmänniska, bära den, icke heller han, som tar den ifrån dig. För den stafvens skull skola de döda och döda och åter döda. Min styrka är förtorkad, men denna ankus skall fortsätta mitt verk. Det är döden! Det är döden! Det är döden!»

Mowgli kröp genom hålet åter ut i gången, och det sista han såg var hvita cobran, som argt smällde med sina oskadliga tänder åt de på golfvet liggande gyllene afgudabilderna, alltjämt hväsande: »Det är döden!»

De tyckte allt, att det var roligt att åter skåda dagsljuset, och sedan de kommit tillbaka till sin egen djungel och Mowgli betraktat sin ankus, som skönt glänste i morgondagern, var han nästan lika glad, som då han funnit några vackra blommor att sticka i håret.

»Den här är grannare än Bagheeras ögon», sade han, i det han med förtjusning såg på den glindrande rubinen. »Jag skall visa honom den; men hvad kunde Thuu mena med sitt tal om döden?»

»Det kan jag icke säga. Men jag sörjer ända ut i stjärtspetsen öfver att han icke fick göra bekantskap med din knif. Ondt är alltid å färde i Kalla hålorna — under jorden så väl som öfver densamma. Men nu är jag hungrig. Vill du jaga med mig på denna tidiga morgontimme»? sade Kaa.

»Nej, jag får lof att visa min staf för Bagheera. God jakt!» Mowgli dansade bort, svängande sin tunga ankus och alltemellanåt stannande för att beundra densamma, tills han kom till den del af djungeln, som förnämligast begagnades af Bagheera, hvilken senare han fann upptagen med att släcka sin törst efter ett föregående ansenligt dödande. Mowgli berättade honom från början till slut alla sina äfventyr, och alltemellanåt nosade Bagheera på ankusen. Då Mowgli kom till hvita cobrans sista ord, spann Bagheera sitt bifall.

»Hvad hvithatten sade, ägde alltså sin riktighet?» frågade Mowgli hastigt.

»Jag föddes i de kungliga burarna i Oodeypore, och min mage säger mig, att jag något litet känner människorna. Många af dem skulle gärna döda tre gånger på en natt, blott för den där enda röda stenens skull.»

»Men stenen gör stafven tung att föra. Tacka vet jag min lilla knif; och — se här! Den röda stenen duger icke att äta. *Hvarför* skulle de då döda?»

»Gå du och lägg dig, Mowgli. Du har lefvat bland människor, och —»

»Jo, jag minns nu. Människorna döda, för att de icke jaga — för att de icke ha något att göra och för att det roar dem. Hvad är den här taggspetsade tingesten gjord till?»

Bagheera öppnade ögonen till hälften — han var mycket sömnig — och sade med en skadeglad blinkning:

»Den gjordes af människorna för att stöta i hufvudena på Hathis söner, så att blod skulle sippra fram. Jag har sett sådana där på gatorna i Oodeypore utanför våra burar. Den där har smakat blodet på många Hathis likar!

»Men hvarför såra de elefanternas hufvuden?»

»För att lära dem människolagen. Människorna ha hvarken klor eller tänder, därför tillverka de sådana där — och värre ting än dessa.»

»Alltid blir det fråga om blod, hvart jag än kommer, till och med då det gäller ting, som blifvit förfärdigade af människor», sade Mowgli med afsky. Han började blifva trött af att bära den tunga stafven. »Om jag vetat det där förut, hade jag aldrig tagit den. Först såg jag Messuas blod på remmarna och nu Hathis på denna staf. Jag vill icke längre ha den. Se!»

Gnistrande flög ankusen genom luften, tills den, öfver hundra fot därifrån, på spetsen nedträngde bland träden.

»Så har jag då friat mina händer från döden», sade Mowgli och gnuggade dem med frisk, fuktig jord. »Thuu sade, att döden skulle följa mig i spåren, men Thuu är gammal och hvit och galen.»

»Hvit eller svart, lif eller död, så vill jag sofva nu, lille broder. Jag kan icke jaga hela natten och tjuta hela dagen som visst folk.»

Bagheera begaf sig i väg till en jakthåla, som han kände till, belägen två mil därifrån. Mowgli kilade, lätt och vig, upp i ett lämpligt träd, knöt ihop några slingerväxter, och inom kortare tid än det tagit att berätta det, svingade han i en hängmatta, femtio fot öfver marken. Ehuru han visst icke hade någon egentlig motvilja mot det skarpa dagsljuset, följde Mowgli sina vänners sed och begagnade sig så litet som möjligt af detsamma. Då han vaknade, omgifven af det ovanligt högröstade folk, som vistas uppe i träden, var det åter skymning, och han hade drömt om de sköna stenarna i stafven, han kastat ifrån sig.

»Nog skall jag titta på den ännu en gång», sade han och gled på en ranka ned till jorden. Men Bagheera hade kommit honom i förväg. Mowgli hörde honom nosa i skumrasket.

»Hvar är den taggspetsade tingesten?» skrek Mowgli.

»En man har tagit den. Se här hans spår.»

»Nu få vi se, om Thuu talade sanning. Om den spetsiga stafven är döden, så dör den mannen. Låt oss följa hans spår!»

»Döda först. En tom mage gör ögat osäkert. Människor gå mycket långsamt, och djungeln är fuktig nog att bevara det lättaste spår.»

De dödade, så fort det blef dem möjligt, men nära tre timmar hade förgått, innan de grepo sig an med att uppsöka spåret. Djungelns folk veta, att ingenting är skadligare än att glupa i sig maten.

»Tror du det är möjligt, att den spetsiga tingesten vänder sig i mannens hand och dödar honom?» frågade Mowgli. »Thuu sade att den var döden.»

»Det få vi se framdeles», sade Bagheera, som trafvade fram med hufvudet nedböjdt. »Detta är enkelspår» (han menade spåret efter blott en man), »och stafvens tyngd har nedpressat hans häl i marken.»

»Hej! Detta är så klart som sommarens blixt», svarade Mowgli. Och så föllo de in i ett snabbt, slingrande spårtraf, ut och in mellan månljusets slagskuggor, följande märkena efter de två bara fötterna.

»Nu springer han fort», sade Mowgli. »Tårna äro utbredda.» De gingo öfver ett stycke fuktig mark. »Nej, men se, hvarför vänder han af här?»

»Vänta!» sade Bagheera och kastade sig med ett enda väldigt språng så långt framåt som möjligt. Det första, som är att göra, då ett spår upphör att vara självklart, är att hoppa framåt utan att lämna sina egna vilseledande fotmärken efter sig. Bagheera vände sig om, sedan han kommit ned, och ropade till Mowgli: »Här kommer honom ett annat spår till mötes. På det här andra spåret är foten mindre, och tårna äro vända inåt.»

Mowgli skyndade fram och såg på spåret. »Detta är märket efter en gondisk jägares fot», sade han. »Se! Här släpade han sin båge i gräset. Det var därför det första spåret fick så brådt att taga af åt sidan. Storfot gömde sig för Lillfot.»

»Det är sant», sade Bagheera. »På det vi icke må förvilla spåren genom våra egna steg, så följa vi hvar-

dera ett spår. Jag är Storfot, lille broder, och du är Lillfot, gonden.»

Bagheera hoppade tillbaka till det första spåret, och Mowgli stod kvar, lutad öfver det besynnerliga, om inåtvända tår vittnande spår, som lämnats af skogarnas vilde, lille man.

»Nu», sade Bagheera, steg för steg följande fotspårens kedja, »nu vänder jag, Storfot, af. Nu gömmer jag mig bakom en klippa och står stilla utan att våga flytta min tyngd från ena foten till den andra. Ropa nu ut ditt spår, lille broder!»

»Nu kommer jag, Lillfot, till klippan», sade Mowgli och följde spåret nummer två. »Nu sätter jag mig nedanför klippan, med hufvudet stödt mot högra handen och bågen mellan tårna. Jag stannar länge här, ty märkena efter mina fötter äro djupa.»

»Det gör jag med», sade Bagheera, dold bakom klippan. »Jag står här, stödjande den törnspetsade tingesten mot en sten. Den halkar, ty det är en skråma på stenen».

»Ett par kvistar och en stor gren äro afbrutna här», sade Mowgli lågmäldt. »Hur skall jag tyda det? Aha, nu förstår jag. Jag, Lillfot, går min väg härifrån och trampar och bråkar, på det att Storfot måtte höra mig.» Sakta aflägsnade han sig steg för steg från klippan, gick in bland träden och höjde rösten, då han närmade sig ett litet vattenfall. »Jag — går — långt — bort — ända — till — dess — det — fallande — vattnets — brus — förtar — ljudet — af — mina — steg; och — här — stannar — jag. Ropa nu ut ditt spår, Bagheera-Storfot!»

Pantern hade spanat åt alla håll för att få reda på Storfots spår, då denne lämnat sin plats bakom klippan. Därpå gaf han hals.

»Jag kryper på knä fram från mitt gömställe och drar den spetsiga tingesten efter mig. Då jag ingen ser

till, reser jag mig upp och börjar springa. Jag, Storfot, springer fort. Spåret är klart. Nu följer hvar och en af oss sitt. Jag springer!»

Bagheera ilade fram på det skarpt markerade spåret, och Mowgli följde gondens steg. En stund rådde tystnad i djungeln.

»Hvar är du, Lillfot?» ropade Bagheera. Mowglis röst svarade omkring hundra fot högerifrån.

»Hm», sade pantern och hostade till. »Båda springa nu sida vid sida och närma sig småningom hvarandra.»

Ännu lupo de en half mil, sinsemellan bibehållande ungefär samma afstånd, tills Mowgli, som bar sitt hufvud högre än Bagheera, utropade: »Nu ha de sammanträffat. God jakt — se! Här stod Lillfot med ena knäet mot en klippa — och där är Storfot.»

Icke tjugu fot ifrån dem, utsträckt öfver en stenhög, låg den döda kroppen af en af distriktets bymän med rygg och bröst genomborrade af en skarp, med små fjädrar försedd, gondisk pil.

»Var väl Thuu så gammal och galen, lille broder?» frågade vänligt Bagheera. »Här är åtminstone en död.»

»Vi vilja följa spåret vidare. Men hvar är drickaren af elefantens blod — den rödögda taggen?»

»Lillfot har den — kanhända. Nu är det enkelspår igen.»

Enkelspåret efter en lätt man, som sprungit fort, bärande någonting tungt på vänstra axeln, syntes länge följa en sträcka lågt, torrt gräs och framträdde för uppspårarnes skarpa ögon så tydligt, som om det varit gjutet i järn.

Ingen af dem talade, förrän spåret ledde dem till askan efter en lägereld, dold i en ravin.

»Ännu en!» sade Bagheera och stannade som förstenad.

En liten hopskrumpen gond låg där död med fötterna i askan. Bagheera såg frågande på Mowgli.

»Detta ha de gjort med bamburör», sade gossen, efter att ha kastat en blick på den döde. »Jag begagnade ett sådant för att styra buffeloxarna, då jag hade tjänst i människoflocken. Cobrornas fader — jag ångrar nu att jag gjorde narr af honom — kände väl detta släkte, och det borde jag vetat förut. Sade jag icke, att människorna döda för att någonting taga sig till?»

»Nej, härvidlag dödade de för de röda och blå stenarnas skull», svarade Bagheera. »Kom ihåg, att jag varit i de kungliga burarna i Oodeypore».

»Ett, två, tre, fyra spår», sade Mowgli, lutad öfver askan. »Fyra spår af män med skodda fötter. De gå icke så fort som gonderna. Hvad hade nu den där lille skogsmannen gjort dem för ondt? Ser du, de stodo och talade här, alla fem, innan de dödade honom. Bagheera, låt oss vända om härifrån. Min mage är så betungad och likväl är det någonting här inne» (han tog sig för bröstet), »som hoppar upp och ned som gyllingens* näste ytterst på grenen.»

»Det är icke god jakt att vika från uppspåradt villebråd. Kom med!» sade pantern. »De där åtta skodda fötterna ha icke gått långt.»

På fullt en timme talades icke ett ord, under det att de följde det breda spåret efter de fyra männens skodda fötter.

Det var nu full dager och mycket varmt. »Jag vädrar rök», sade Bagheera.

»Människor äro alltid mer benägna att äta än att springa», sade Mowgli, som trafvade ut och in bland busksnåren i den nya djungel de genomforskade. Bagheera, som gick fram ett stycke till vänster om honom, lät höra ett obeskrifligt halsljud.

* Gyllingen är en trastartad fågel.

»Här är en, som har slutat upp med att äta», sade han. Någonting, som liknade ett grått klädbylte, låg under en buske, kring hvilken syntes litet utspilldt mjöl.

»Åter har bamburöret varit framme», sade Mowgli. »Se! Sådant där hvitt damm äta människorna. De ha fråntagit mannen hans rof och gifvit honom till rof åt Kil, gladan.»

»Detta är den tredje», sade Bagheera.

»Jag skall gå med nyfångade, stora grodor till cobrornas fader och göda honom, så att han blir fet», sade Mowgli för sig själf. »Denne drickare af elefantblod är döden själf — men ändå begriper jag inte riktigt.»

»Följ mig!» sade Bagheera.

De hade icke hunnit långt, förrän de fingo höra Ko, kråkan, som sjöng en dödssång, sittande i toppen af en tamarisk, i hvars skugga tre män hvilade. En halfkväfd eld uppsände sin rök under en järnplåt, på hvilken låg en svartbränd kaka osyradt bröd. Invid elden och glänsande i solskenet låg den rubin och turkossmyckade ankusen.

»Tingesten verkar snabbt, och här slutar spåret», sade Bagheera. »Huru ha dessa män dött? Det finnes intet märke och ingen skada på deras kroppar.»

En djungelbo lär sig så småningom genom erfarenhet lika mycket, som många doktorer veta, om giftiga örter och bär. Mowgli inandades röken, som uppsteg från elden, bröt af ett stycke af det svartnade brödet, smakade på det och spottade åter ut det.

»Dödsäpple», sade han hostande. »Den där, som låg under busken, måste ha blandat det i födan åt dessa, som dödade honom, sedan de förut tillsammans dödat gonden.»

»God jakt, i sanning. Det ena rofvet följer tätt på det andra», sade Bagheera.

Dödsäpple kallas i djungeln spikklubbäpplet eller frukten af *Datura stramonium.*

»Hvad kunna vi nu vänta?» sade pantern. »Skola du och jag döda hvarandra för den där rödögda dråparens skull?»

»Kan han tala?» frågade Mowgli hviskande. »Blef han ond, för att jag kastade bort honom? Mellan dig och mig kan han ej ställa till något ondt, ty vi eftersträfva icke det människorna eftersträfva. Om han lämnas kvar här, kommer han säkert att döda människor, den ena efter den andra, lika fort som nötter falla ned i blåsväder. Jag älskar icke människorna, men icke ens jag tycker om att sex dö på en natt.»

»Hvad betyder det! De äro ju endast människor. De dödade hvarandra, och sådant roar ju dem», sade Bagheera. »Den där förste lille mannen från skogen var en god jägare.»

»Riktiga valpar äro de i alla fall, och en valp är färdig att dränka sig för att bita månens afspegling i vattnet. Felet var mitt», sade Mowgli, som talade, liksom om han till punkt och pricka förstode allting. »Aldrig mer skall jag i djungeln införa främmande ting — icke ens om de vore så vackra som blommorna. Denna» — han fattade försiktigt ankusen — »skall sändas tillbaka till cobrornas fader. Först måste vi dock sofva, och det kunna vi icke göra i närheten af dessa sofvare. Vi måste också begrafva *honom*, så att han icke springer bort och dödar sex till. Gräf mig ett hål under det där trädet!»

»Men, lille broder», sade Bagheera och gick till den anvisade platsen, »jag säger dig ju, att felet icke är denna bloddrickares. Felet är människornas.»

»Det gör detsamma. Gräf hålet djupt. Då vi vakna skola vi taga upp honom och bära honom tillbaka.»

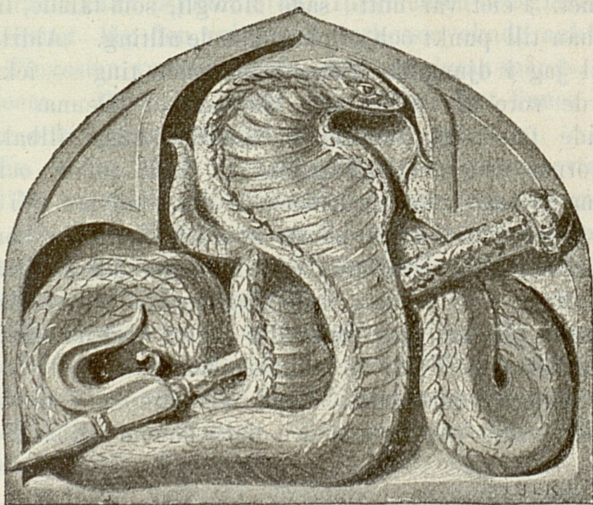
* *
*

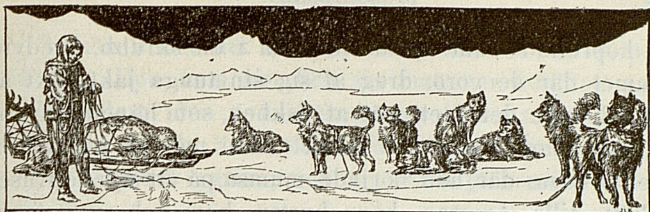
Två nätter därefter, då hvita cobran satt och sörjde i det mörka hvalfvet, skamsen, frånröfvad en del af skatten och alldeles ensam, kom ankusen inhvirflande genom hålet i muren och föll med en skräll ned på golfvet bland mynten.

»Cobrornas fader», sade Mowgli, som iakttog den försiktigheten att hålla sig på andra sidan om muren, »skaffa dig ett ungt och slagfärdigt biträde af din egen familj, som kan hjälpa dig att vakta konungens skatt, så att ingen människa lefvande återvänder från din sal.»

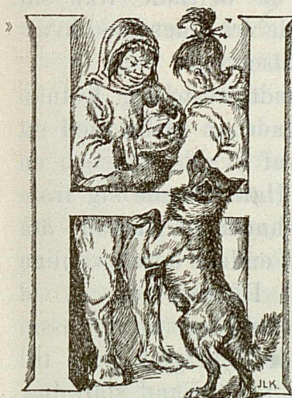
»Aha! Således har jag den åter. Jag sade, att denna ankus var döden. Huru kommer det sig, att du ännu lefver?» mumlade cobran och slingrade sig ömt kring skaftet.

»Vid den oxe, som var min lösepenning, det vet jag icke. Den där tingesten har dödat sex gånger på en natt. Släpp honom icke mer ut härifrån!»

Quiquern.

»Han har öppnat ögonen. Se på honom!»

»Lägg ned honom i skinnet igen. Det där blir en stark hund. Då han blir på fjärde månaden, skall han få sin ägares namn.»

»Hvem skall ha honom?» frågade Amoraq.

Kadlu såg sig med rullande ögon omkring i det skinnfodrade snöhuset, tills blicken stannade på den fjortonårige Kotuko, som satt på sofbänken och tillverkade en knapp af hvalrossbetar. »Låt mig få honom», sade Kotuko med ett grin. »Jag kommer nog snart att behöfva honom.»

Kadlu besvarade grinet, tills hans ögon nästan kröpo in i de platta, feta kindbenen. Han nickade åt Amoraq, under det att valpens argsinta moder tjöt, då hon såg sin unge sprattla utom räckhåll i den lilla sälskinnspåse, som blifvit upphängd, så att värmen från tranlampan nådde den. Kotuko fortfor att tälja, och Kadlu kastade

en hoprullad bunt hundseldon in i en skrubb, bredvid rummet där de voro, drog af sig sin tunga jaktdräkt af renhud, lade den i ett nät af fiskben, som hängde ofvanför en annan lampa, och sjönk sedan ned på sofbänken eller britsen, där han började mumsa på ett stycke fruset sälkött, tills Amoraq, hans hustru, kom och satte fram den ordentliga middagen, bestående af kokt kött och blodsoppa. Han hade sedan tidigt i daggryningen varit ute vid sälhålen, som lågo åtta mil därifrån, och återvändt med tre stora sälar. Halfvägs ute i den långa, låga snögång eller tunnel, som utifrån ledde till husets inre dörr, hördes slädhundarna, nu befriade från sitt dagsarbete, gläfsa och nafsas, då de trängdes med hvarandra för att komma åt varma platser.

Då gläfset blef alltför högljudt, reste sig Kotuko trögt upp från sofbänken och fattade en piska med ett aderton tum långt, elastiskt skaft af hvalfiskben och en tjugufem fots tjockt flätad snärt. Han trängde sig fram i gången, där det nu lät, som om hundarna ämnade äta upp honom lefvande, men det var endast deras vanliga sätt att bereda sig till måltiden. Då han kröp ut vid gångens motsatta ände, följde honom ett halft dussin lurfviga hufvud med ögonen, i det han gick fram till en galgformig, af hvalens käkben förfärdigad ställning, i hvilken det för hundarna afsedda köttet var upphängdt. Med en s. k. »tok» — en lång käpp med mejsel i toppen — högg han den frusna födan i stycken och stod sedan och väntade med piskan i ena handen, köttet i den andra. Hvarje djur ropades vid namn — de svagaste först, och ve den, som bröt ordningen, ty då sköt den smidiga pisksnärten fram som en brännande blixt och ryckte bort en liten bit hår och skinn. Vid uppropet morrade hunden till, nafsade åt sig sin bit, slukade den ifrigt och återvände därefter hastigt till gången, medan gossen stod

ute i snön under det flammande norrskenet och skipade rättvisa. Den, som sist fick sin mat, var kopplets stora, svarta ledare, den s. k. basen, som håller ordning bland hundarna, då de äro spända för släden. Åt honom gaf Kotuko dubbel ration, och en extra pisksmäll ljöd till hans ära.

»Så där, ja!» sade Kotuko och lindade ihop pisksnärten. »Jag har en liten en öfver lampan där inne, som nog kommer att tjuta betydligt i sina dar. *Sarpok!* In med dig!»

Gossen kröp tillbaka öfver de sammanskockade hundarna, slog af sig den torra snön, som fastnat i pälsen, med en hvalbenskäpp, som Amoraq hade stående vid dörren, gaf några lätta slag åt det skinnbetäckta taket för att skaka bort en och annan istapp, som möjligen fallit ned från snöhvalfvet där ofvanför, och kröp så åter upp på bänken. Hundarna ute i gången snarkade och tjöto i sömnen, den lille späde gossen, som låg i Amoraqs stora pälslufva, sparkade, storknade och klunkade, och modern till den nyss bortgifna valpen låg bredvid Kotuko, med ögonen fästa på sälskinnspåsen, som varm och trygg hängde ofvanför lampans breda, gula låga.

Allt detta tilldrog sig högt upp i norden, på andra sidan Labrador, bortom Hudsonsundet, där de stora tidvattnen kringkasta isen, norr om Melvilleön, norr till och med om de trånga Fury- och Heklasunden, på norra stranden af Baffins land, hvarest Bylots ö som en upp och nedvänd puddingform reser sig öfver Lancastersundets is. Norr om Lancastersund är det icke mycket vi känna till utom Norra Devon och Ellesmereland; men till och med där bo några spridda flockar af människor, i nästan omedelbart grannskap med själfva polen.

Kadlu var en innuit — eller eskimå, som det vanligen heter —, och hans stam, bestående af inalles

trettio personer, hörde hemma i Tununirmiut — »landet, som ligger bortom någonting». På kartan bär denna ödsliga kust ett annat namn (Navy Board Inlet), men det innuitiska namnet är det bästa, ty detta land ligger bortom allting i världen. Under nio månader på året ser man där endast is och snö, och den ena stormvinden aflöser den andra. Den köld, som där råder, kan icke den göra sig begrepp om, som knappt sett kvicksilfret i termometern sjunka till nollpunkten. Under sex månader af dessa nio härskar mörker, och det är detta, som gör det så kusligt. Under den tre månader långa sommaren fryser det endast hvar annan dag och hvar natt; snön börjar då sippra nedför de åt söder liggande sluttningarna, några låga pilbuskar slå ut sina ulliga knoppar och en eller annan liten chenopodium låtsar blomma. En strandbädd af fin sand och afslipade stenar löper ned till det öppna hafvet, och glatta rullstenar och ådrade klippor höja sig öfver den granulerade snön. Men efter några veckor är allt detta förbi, och den stränga vintern sluter sig åter öfver landet. På hafvet börjar isen häfva sig fram och tillbaka öfver det öppna vattnet, pressande och stötande, klämmande och splittrande, klampande och stampande, tills alltsammans fryser ihop till ett tio fot tjockt fält, som sträcker sig från stranden ända ut till djupvattnet.

Om vintern plägade Kadlu följa sälarna ända till utkanten af denna landis och harpunera dem, då de kommo upp för att andas i sina lufthål. Sälen måste ha tillgång till öppet hafsvatten att lefva och fånga fisk i, och stundom sträckte sig isen utan afbrott åttio mil ut från land. Om våren drog sig Kadlu med sitt folk tillbaka från den tinande isen till det klippiga fastlandet. Där slogo de då upp tält af skinn och satte snaror för sjöfågel, eller ock harpunerade de sälungarna, som

lågo och gassade sig i solskenet. Längre fram begåfvo de sig söder ut till Baffins land efter renar och för att insamla sitt årsförråd af lax från det inre landets hundratals älfvar och sjöar. De vände åter norr ut i september och oktober för myskoxjakten äfvensom för den egentliga sälfångsten, som pågick under vintern. Dessa resor tillryggalades i snöslädar, tjugu eller trettio mil om dagen, eller ock stundom längs kusten i stora, med sälskinn öfverdragna s. k. kvinnobåtar. Hundarna och småbarnen lågo då mellan roddarnes fötter, och kvinnorna uppstämde sånger, under det sällskapet gled fram öfver det genomskinliga, kalla vattnet, från udde till udde. Alla de lyxartiklar, som voro Tunuuirmiuts invånare bekanta, kommo söder ifrån: drifved till medar, rundjärn till harpunuddar, stålknifvar, bleckkittlar, i hvilka det var så mycket lättare att få maten att koka än i de gamla stengrytorna, stål och flinta, till och med tändstickor, kulörta band för kvinnornas hår, små billiga speglar och rödt kläde att sätta i kanten på högtidsjackorna, som voro af renskinn. Kadlu dref handel med narhvalens vänstervridna stöttänder af finaste elfenben och myskoxens tänder, som äro lika dyrbara som pärlemo. Han sålde dessa artiklar till sydligare boende innuiter, hvilka i sin ordning sålde dem mot penningar eller varor till hvalfångarne och missionsstationerna vid Exeter- och Cumberlandsunden. Och så gick det hela kedjan igenom, tills det kunde hända, att en kittel, som en skeppskock kommit öfver på någon arabisk basar, slutade sina dagar öfver en tranlampa i den svalaste delen af polarländerna.

Såsom god jägare var Kadlu i besittning af en mängd järnharpuner, snöknifvar, fågeldolkar och allt möjligt annat, som bidrager till att underlätta lifvet där uppe i den starka kölden. Han var därtill stammens hufvud-

man, den man, »som af egen erfarenhet känner saker och förhållanden». Detta förlänade honom ingen egentlig myndighet, blott så till vida ägde han inflytande, att han i förekommande fall kunde råda sina vänner att förflytta sig till annan jaktmark. Men Kotuko däremot begagnade sig af faderns ställning för att på drygt innuitmaner spela en smula öfversittare öfver de andra gossarne, då de kommo ut för att leka boll i månljuset eller uppstämma »Barnens sång till norrskenet».

Men vid fjorton års ålder tycker sig innuiten vara man, och Kotuko var trött på att lägga snaror för vildfågel och fjällräf och mycket trött på att hjälpa kvinnorna att tugga på säl- och renskinnen (hvilket ger dessa en annars oupphinnelig mjukhet), under hela de långa dagar, då männen voro ute på jakt. Han längtade att få komma in i *quaggi*, sånghuset, där jägarne samlades till sina mysterier och *angekok*, trollkarlen, sedan lamporna blifvit släckta, skrämde dem, så att de voro nära att förgås af den mest förtjusande rädsla. Då kunde man höra rendjurets ande stampa på taket, och, om en harpun kastades ut i mörkret, återkom den, sölad af blod. Han längtade att med en husbondes trötta min få kasta upp sina stora stöflar i nätet, att få spela med jägarne, då de tittade in ibland om kvällarna och roade sig med att spela ett slags hemgjord roulette med en bleckburk och en spik. Det fanns tusen saker han längtade att få göra, men de fullvuxna männen skrattade åt honom och sade: »Du får väl se, hur godt det är, då du kommer i spännet, Kotuko. Jakt är icke idel fångst.»

Nu, sedan fadern gifvit honom valpen, började det se ljusare ut. En innuit kastar icke bort en god hund, och han ger den icke heller åt sin son, förrän gossen fått någon hum om konsten att köra hundar. Själf var

Kotuko öfvertygad om att han hade reda på allt och mer till.

Om icke valpen haft en järnhälsa, skulle han dött af för mycket proppande och handterande. Kotuko förfärdigade åt honom ett litet seldon med vidfäst rem och drog honom öfver golfvet under hojt och skrik. »Aua! Ja aua!» (Gå till höger). »Choiachoi, Ja choiachoi!» (Gå till vänster). »Ohaha!« (Stopp). Valpen tyckte alls icke detta var roligt, men naturligtvis var det alldeles härligt att känna sig så omtyckt, och så att första gången spännas för släden! Han satte sig helt förnöjd ned i snön och började leka med den sälskinnsrem, som från hans seltyg löpte till den *pitu* eller grofva rem, som var fastgjord vid slädens framsida. Spannet satte sig i gång, och än tyckte valpen att den tunga, tio fot långa släden kom upp på ryggen på honom, än släpade den honom i snön, och Kotuko skrattade, tills tårarna strömmade utför hans kinder. Så följde många dagar, under hvilka valpen fick göra bekantskap med den grymma piskan, som hviner som vinden öfver isen, och alla kamraterna beto honom, för att han icke drog så mycket han skulle, och seldonen plågade honom, och han fick ej längre ligga inne hos Kotuko utan på den kallaste platsen i gången. Det var en ledsam tid för valpen.

Och gossen lärde sig lika snabbt som valpen, ehuru det är ett förtvifladt göra att lära sig styra en med hundar förspänd släde. Hvarje hund är påselad och försedd med sin särskilda rem — de svagaste få alltid plats närmast kusken; denna rem, som löper under vänstra frambenet, förenas med den grofva från släden utgående remmen medelst en knapp och en ögla, som med en vridning af handen kan lossas, och på det sättet kan en hund i sänder frigöras. Detta är högst nödvändigt, emedan unga hundar ofta få remmen mellan bakbenen och kunna

göra sig mycket illa. Och alla, unga och gamla hundar, vilja gärna under färden hälsa på sina vänner och hoppa af och an mellan dragremmarna. Så komma de i slagsmål, och resultatet är mera blandadt än en på kvällen utlagd långref morgonen därpå. Mycken ledsamhet kan undvikas genom ett förståndigt bruk af piskan. Hvarje innuitpojke berömmer sig af att vara en mästare i piskans bruk; men det är lätt att med snärten träffa en fläck på marken och svårt att böja sig fram och, under det släden är i full gång, snärta till en skolkande hund strax bortom skulderbladen. Om man ropar en hund vid namn, för att han gjort en »påhälsning» och händelsevis råkar en annan med piskan, så rusa de två på hvarandra och tvinga hela spannet att stanna. Är man ute och reser med en god vän och börjar prata eller ensam och börjar sjunga, så tvärstanna hundarna, vända sig och sätta sig ned för att höra efter hvad man kan ha att säga. En eller två gånger sprungo de ifrån Kotuko, emedan han glömt att spärra släden, då han stannade; och han slet sönder många snärtar och förstörde en och annan dragrem, innan åt honom kunde anförtros ett fulltaligt spann om åtta hundar och den lätta släden. Då kände han, att han var en person af betydenhet, och på hal is, med ett modigt hjärta och en snabb armbåge, rök han fram öfver fälten som en vargflock på brinnande jakt. Han plägade fara tio mil ut till sälhålen, och, väl ute på jaktmarken, lossade han en dragrem från *pitun* och frigjorde den stora, svarta basen, som då var spannets skickligaste hund. Så snart hunden uppsnokat ett lufthål, vände Kotuko upp och ned på släden och neddref djupt i snön ett par afsågade renhorn, som stucko upp som handtagen på en rullstol och hindrade spannet att springa sin väg. Sedan kröp han tum för tum framåt och låg och väntade, tills sälen kom upp för att andas. Då detta

skedde, sköt han snabbt fram med harpun och draglina, och strax därefter halade han upp sälen till vakens kant. Den svarta hunden kom då fram och hjälpte honom att draga sälkroppen öfver isen till släden. Nu var den stund inne, då de förspända hundarna började tjuta och fradgas af vild oro, och Kotuko lät sin långa piska likt ett glödgadt järn hvinande gå fram öfver alla deras nosar, så att den hindrade dem från att närma sig den döda sälen, förrän denna var stelfrusen. Återfärden till hemmet var det besvärligaste af allt. Den lastade släden måste varligt föras framåt på den knaggliga isen, och hundarna satte sig ned att hungrigt blänga på sälen i stället för att draga. Slutligen kommo de in på den nötta körväg, som ledde till byn, och nu bar det af i svindlande fart med sänkta hufvud och uppåtvända svansar, under det Kotuko stämde upp »Angutivun tai-na tau-na-ne taina» (den hemåtvändande jägarens sång), och i hvarje hus hälsades han af röster allt under det mörka, stjärnbeströdda fästet.

Då hunden Kotuko blef fullväxt, fick äfven han roligt. Säkert men långsamt kämpade han sig fram i spannet, tills han en vacker afton vid kvällsvarden gick den stora, svarta basen in på lifvet (gossen Kotuko såg, att allt gick rätt till) och gjorde honom till andra hund, som det heter. Så blef han då befordrad till basens långa, grofva rem och fick springa fem fot framom de öfriga hundarna; det ålåg honom nu att förekomma eller hejda allt slagsmål, så väl i selen som utom densamma, och han bar ett halsband af koppartråd, som var både tjockt och tungt. Vid festliga tillfällen fick han äta kokt mat inuti huset, och ibland fick han sofva på bänken hos Kotuko. Vid sälfångst gjorde han god tjänst, och han brukade ansätta myskoxen genom att springa omkring honom och nafsa honom i bakbenen. Det hände till och med — och detta är det största bevis på tapperhet en

slädhund kan lägga i dagen —, det hände, att han dref den magra arktiska vargen, som alla polarkretsens hundar pläga frukta mer än allt annat, som går fram öfver snön. Han och hans herre — ty de räknade icke det vanliga hundkopplet som sällskap — jagade tillsammans dag för dag, natt för natt, och de voro ett underligt par dessa två, den i päls insvepte gossen och det obändiga, långhåriga, smalögda, hvittandade, gula djuret. En innuits uppgift i lifvet är att skaffa föda och skinn åt sig och sin familj. Kvinnorna förfärdiga kläder af skinnen och hjälpa stundom till med att fånga mindre villebråd; men den hufvudsakliga födan — och de äta oerhördt — måste anskaffas af männen. Om förrådet tar slut, finns det ingen att köpa, tigga eller låna af. Folket måste då dö.

En innuit tänker sig icke in i denna möjlighet, förrän han tvingas därtill. Kadlu, Kotuko, Amoraq och den lille pysen, som låg och sparkade i pälslufvan och tuggade på späck dagen lång, voro så lyckliga tillsammans, som någon familj i världen kan vara. De voro af en mycket mild ras — en innuit blir nästan aldrig ond, och det händer honom ytterst sällan att slå ett barn. De visste icke riktigt, hur det går till att säga en osanning, än mindre att stjäla. De voro nöjda med att hugga till sig sitt uppehälle från köldens nordligaste förskansningar, de logo med skinande anleten och berättade om aftnarna de allra besynnerligaste spökhistorier och sagor, åto, tills de icke förmådde äta mer, och sjöngo under de långa, endast af lampans sken upplysta dagarna, sysselsatta med lagning af kläder och jaktredskap, den oändliga kvinnosången: »Amna aya, aya amna, ah, ah!»

Men så kom en förfärlig vinter, då allting slog fel. Återkomna från det årliga laxfisket, började dessa innuiter eller eskimåer att uppföra sina hus på den nybildade isen norr om Bellots ö, redo att begifva sig ut på säl-

jakt, så fort hafvet frös till. Men hösten var tidig och svår. Under hela september följde den ena stormen på den andra och bröt upp den jämna sälisen, där den blott var fyra till fem fot tjock, dref den inåt landet och uppstaplade en hög och väl tjugu mil bred barriär af klumpig, sönderbråkad, taggig is, öfver hvilken det var omöjligt att komma fram med slädarna. Utkanten af det isfält, i hvars närhet sälarna plägade fiska om vintrarna, låg omkring tjugu mil på andra sidan om barriären, alldeles oåtkomlig för Tununirmiuts invånare. Dessa skulle dock möjligen, lefvande på förråden af frusen lax och späck tillika med det som fällorna gåfvo dem, kunnat draga sig fram öfver vintern, om icke någonting oförutsedt tillkommit i december. En af jägarne påträffade nämligen en *tupik*, ett skinntält, hvarest tre kvinnor och en flicka lågo så godt som döda. De voro högt uppifrån norr, och deras män hade, då de varit ute i sina små skinnbeklädda båtar på jakt efter den långtandade narhvalen, blifvit krossade af isen. Kadlu hade ingen annan utväg än att fördela kvinnorna på byn — ingen innuit vågar neka en främling ett mål mat; han vet ju icke, när ordningen kan komma till honom själf. Amoraq tog den vid pass fjortonåriga flickan till sitt hus som ett slags tjänarinna. På grund af snitten på hennes dräkt och rutmönstret på hennes byxholkar af hvitt renskinn förmodades hon komma från Ellesmereland. Hon hade aldrig förr sett kokkärl af järnbleck, ej heller träskodda slädar. Så väl gossen Kotuko som hunden Kotuko tyckte ganska mycket om henne.

Alla räfvar begåfvo sig af söder ut, och till och med wolverenen,* snöns tröghufvade lilla tjuf, ansåg det icke

* Enligt Brehms »Djurens lif» synes det icke vara fullt utredt, att detta djur är af samma art som järfven. Linné hänförde järfven till mårdarna, wolverenen räknade han till björnfamiljen.

längre mödan värdt att snoka utefter raden af de tomma fällor, Kotuko utställde. Byn miste ett par af sina bästa jägare, som blifvit svårt lemlästade under strid med en myskoxe, och detta ökade de kvarlefvandes arbete. Dag efter dag begaf sig Kotuko ut i en lätt jaktsläde, förspänd med sex eller sju af de starkaste hundarna, och han spanade och spanade, tills det värkte i ögonen på honom, efter en klar isfläck, där möjligen någon säl kunnat skrapa sig ett lufthål. Hunden Kotuko ströfvade vida omkring, och under den dödstystnad, som rådde på isfälten, kunde gossen Kotuko höra hans dämpade glädjetjut på tre mils afstånd lika tydligt, som om det varit alldeles bredvid honom. Då hunden upptäckt ett hål, byggde sig gossen en liten låg snömur till skydd mot den skarpaste vinden, och där väntade han tio, tolf, tjugu timmar på att sälen skulle komma upp för att andas. Kotukos ögon voro då fastnitade vid ett litet märke, han gjort öfver hålet, till ledning för riktandet af harpunen. Han hade en liten sälskinnsmatta under fötterna och benen sammanbundna i *tutareangen* — det spänne, de gamla jägarne talat om. Detta bruk afser att förekomma ryckningar i och ofrivilliga rörelser med benen, under den långa tid som förgår i afvaktan på att sälen skall komma upp. Ehuru detta på sitt sätt är ett latmansgöra, kan man väl förstå, att stillasittandet i spännet, då termometern sjunkit till fyrtio grader under nollpunkten, af en innuit anses som det hårdaste arbete af allt. Sedan en säl blifvit fångad, hoppade hunden Kotuko fram, med dragremmen släpande efter sig, och hjälpte till att förflytta kroppen till släden, där de trötta och hungriga stackars hundarna lågo i lä af isbarriären.

En säl förslog icke mycket, ty hvar och en i byn hade rätt till föda, och hvarken ben, hud eller senor förspilldes. Det för hundarna afsedda köttet måste nu

användas åt människorna, och Amoraq födde kopplet med bitar af gamla sommartält af skinn, som hon dragit fram under sofbänken. Hundarna tjöto och tjöto och vaknade upp och tjöto af hunger. Af lamporna i hyddorna kunde man sluta sig till att hungersnöd stod för dörren. I goda år, då tillgången på späck var riklig, plägade lågan i de båtformiga skålarna vara två fot hög och brinna muntert och jämnt med gul glans. Nu nådde den knappt ½ fots höjd, och Amoraq drog varsamt ned mossveken, om den flammade till ett ögonblick, hvarvid hela familjens ögon voro riktade på hennes hand. Det fasaväckande i hungersnöden där uppe i den stora kölden är icke så mycket dödens annalkande som dess annalkande i mörkret. Alla innuiter frukta mörkret, som trycker dem under sex månader af året, och då lamporna brinna lågt i husen, börja människornas sinnen skakas och förvirras.

Men det blef värre än så.

De svältfödda hundarna skällde och morrade i gångarna, glodde på de tysta stjärnorna och fnöso åt den bitande stormen natt efter natt. Då de upphörde att tjuta, föll åter tystnaden på, ogenomtränglig och tung som en snödrifva för dörren, och människorna kunde höra blodets pulserande i örats fina kanaler och hjärtats dunkande, som ljöd som spöklika trumslag kommande öfver snön. En natt hoppade hunden Kotuko upp och knuffade hufvudet mot Kotukos knä. (Hunden hade förut visat sig ovanligt vresig i selen.) Kotuko klappade honom, men hunden, som nu var mycket vänlig, bara drog och drog för att få honom med sig. Då vaknade Kotuko riktigt, grep tag i det stora, varglika hufvudet och såg skarpt in i de glaslika ögonen. Hunden gnällde, som om han blifvit rädd, och Kotuko kände, hur han darrade i hela kroppen. Håret reste sig kring nacken,

och han morrade, som om någon främling kommit till dörren; därefter skällde han muntert, rullade sig på marken och nafsade som en valp åt Kotukos stöfvel.

»Hvad är det?» sade Kotuko, som började bli rädd.

»Det är farsoten», svarade Kadlu. »Det är hundsjukan.» Hunden Kotuko satte nosen i vädret och bara tjöt.

»Den har jag aldrig sett förr. Hvad är det han vill?» frågade Kotuko.

Kadlu skakade litet på axlarna och gick öfver rummet för att hämta sin korta stickharpun. Den stora hunden såg på honom, tjöt åter igen och smög ut i gången, där de andra hundarna drogo sig undan åt höger och vänster för att bereda honom fri passage. Väl utkommen i snön, började han ursinnigt skälla, som om han vädrat en myskoxe, och skällande, hoppande och skuttande försvann han ur sikte. Det onda, hvaraf han var angripen, var icke vattuskräck utan vanlig galenskap. Kölden, hungern och framför allt mörkret hade förvirrat hans förstånd, och då den förskräckliga hundsjukan en gång uppträdt i ett koppel, sprider den sig som en löpeld. Följande jaktdag angreps en annan hund, som genast, under det han bet och slet och trasslade in sig i dragremmarna, på fläcken dödades af Kotuko. Den svarta andra-hunden, som fordom varit bas, gaf strax därefter hals för ett inbilladt rendjursspår, och då han lossades från *pitun*, rusade han till anfall mot en isklippa och sprang därefter sin väg, liksom hans bas gjort, med seltyget på ryggen. Från den stunden ville ingen mer taga ut hundarna. De behöfde dem nu till någonting annat, och det kände också hundarna på sig. Ehuru de stodo bundna och fingo sin föda direkt ur handen, voro deras ögon fulla af förtviflan och fruktan. Och för att göra det onda värre började de gamla kvinnorna berätta spökhistorier, och de påstodo sig ha mött vål-

naderna af de jägare, som dött föregående höst, och att dessa förespått de vidunderligaste ting, som inom kort skulle gå i fullbordan.

Kotuko sörjde mer öfver förlusten af sin hund än öfver någonting annat, ty ehuru en innuit äter oerhördt mycket, förstår han äfven att svälta. Men hungern, mörkret, kölden och förkylningarna verkade på hans styrka, så att han tyckte sig höra röster och se folk, som icke funnos till. En kväll, då han efter tio timmars väntan invid ett »blindt» sälhål frigjort sig från spännet och trött och yr vacklade hemåt byn, stannade han för att med ryggen stödja sig mot en större rullsten, som, likt en så kallad »gungsten», hvilade på en upphöjning i isen. Hans tyngd rubbade stenens jämvikt; med ett dån rullade den öfver ända, och då Kotuko sprang åt sidan för att undkomma den, rullade den, gnisslande och hväsande mot den sluttande isen, efter honom.

Detta var Kotuko nog. Han hade blifvit uppfostrad i den tron, att hvarje klippa, hvarje sten hade sin ägare (sin *inua*), som vanligen var ett slags enögdt kvinnfolk kalladt *tornaq*, och att om en *tornaq* hade för afsikt att hjälpa någon, rullade hon, där hon bodde i sitt stenhus, efter honom och frågade, om han icke ville taga henne till sin skyddsande. (Då sommaren kommer med tö, börja de fastfrusna stenarna lossna och rulla åt alla håll, så det är lätt förklarligt, hur föreställningen om lefvande stenar uppstått.) Kotuko hörde blodet susa i öronen, som han hört det hela dagen, och nu trodde han, att det var stenens *tornaq*, som tilltalade honom. Innan han uppnådde hemmet, var han fullt öfvertygad, att han haft ett långt samtal med henne, och som alla de andra ansågo det mycket möjligt att så varit, motsade honom ingen.

»Så här sade hon till mig: 'Jag hoppar, jag hoppar, ned från min plats i snön'», skrek Kotuko och lutade

sig, stirrande med sina ihåliga ögon, framåt i den svagt upplysta hyddan. »Hon sade, 'jag skall blifva din ledarinna', hon sade, 'jag skall leda dig till de goda sälhålen'. I morgon beger jag mig åstad, och *tornaqen* skall leda mig.»

Efter en stund kom *angekoken*, byns trollkarl, in, och Kotuko upprepade sin berättelse för honom. Den blef icke sämre för det.

»Följ *tornaqerna* (stenandarna), så skola de skaffa oss föda igen», sade *angekoken*.

Nu var det så, att flickan norr ifrån i flera dagar hvilat på bänken i lampans närhet, ätit föga och talat än mindre, men då Amoraq och Kadlu följande morgon packade och tillsnörde en kälke åt Kotuko och lastade den med hans jaktredskap och så mycket späck och fruset sälkött, som de kunde undvara, så tog hon kälkrepet och ställde sig helt modigt vid gossens sida.

»Ditt hus är mitt hus», sade hon, då den benskodda kälken gnisslade och hoppade bakom dem i den hemska arktiska natten.

»Mitt hus är ditt hus», sade Kotuko, »men jag tror, att vi två komma att följas åt till Sedna.»

Nu är Sedna underjordens härskarinna, och innuiterna tro, att hvar och en som dör måste tillbringa ett år i hennes skräckuppfyllda land, innan han förflyttas till Quadliparmiut, det lyckliga stället, där det aldrig fryser och där feta renar komma framtrafvande, då man ropar på dem.

Allt folket i byn ropade: »Stenandarna ha talat till Kotuko. De komma att visa honom öppen is. Han tillför oss åter sälar.» Men deras röster uppsväljdes inom kort af det tomma, kalla mörkret, och Kotuko och flickan höllo sig tätt intill hvarandra, under det att de drogo i repet eller lirkade fram kälken mellan isblocken,

i riktning mot polarhafvet. Kotuko påstod med mycken säkerhet, att stenens *tornaq* tillsagt honom att gå norr ut, och så gingo de norr ut under *Tuktuqdjung*, renen — de stjärnor vi kalla Stora Björn eller Karlavagnen.

För en europé hade det varit omöjligt att tillryggalägga fem mil om dagen på en väg, som var blockerad af isstycken och hvasskantiga drifvor; men dessa två visste precis, hvilken vridning på handleden, som kommer kälken att svänga om en hög uppstaplad is, hvilket ryck, som raskt för upp kälken ur en remna, och hvilken grad af styrka, som bör användas vid de stötar med spjutspetsen, som äro af nöden för att bana sig en stig, då allt ser förtvifladt ut.

Flickan sade ingenting, böjde blott på hufvudet, och de långa wolverenefransarna, som kantade hennes hermelinhufva, blåste öfver hennes breda, mörka ansikte. Himmeln öfver dem var djupt sammetssvart, öfvergående i rödbrunt mot horisonten, där stora stjärnor brunno som gatlyktor. Tid efter annan slog en grönaktig norrskensvåg fram öfver det tomma fästet, bredde ut sig som en flagga och försvann åter; eller en meteor gick sprakande från ett mörkt djup till ett annat, tecknande sin bana med en skur af gnistor. Då fingo de se isflakets kantiga och ristade yta färgad och smyckad i rödt, koppar och blått, men vid det vanliga stjärnljuset framträdde allt i frostigt grått. Isfältet hade, som du minns, blifvit illa medfaret och åtgånget af höststormarna och såg efter deras framfart ut, som marken gör efter en jordbäfning. Där funnos rännor och raviner, hål, som liknade i isen upptagna sandgropar, block och spridda stycken, nedkilade till jämnhöjd med den ursprungliga isytan; fläckar af gammal svart is, som af vinden någon gång drifvits in under isfältet men nu häft upp sig igen; afrundade rullstenar af is; sågtandade isytor, bildade af den snö, som

flyger för stormen, och försänkningar om trettio till fyrtio tunnlands vidd, som lågo fem till sex fot nedanför det öfriga isfältets nivå. På något afstånd hade man kunnat taga isklumparna för sälar, hvalrossar, öfverändakastade slädar eller män, ute på jaktfärd, ja, för den tiobenta Hvita spökbjörnen själf, men trots alla dessa fantastiska skepnader, som syntes i begrepp att komma till lif och rörelse, hördes intet ljud, nej, icke så mycket som ett svagt eko af ett ljud. Och genom denna tystnad och ödslighet, däri de plötsliga flammorna tändes och slocknade, gick kälken fram och de två, som drogo den, likt gestalter, framkallade af maran — en bild af världens ände vid världens ände.

Då de blefvo trötta, uppförde Kotuko alltid hvad som jägarne kalla ett »halfhus», en mycket liten snöhydda, och däri kröpo de in med sin reslampa och försökte upptina det frusna sälköttet. Då de sofvit, började åter marschen — trettio mil om dagen för att komma fem mil mot norr. Flickan var alltid mycket tyst, men Kotuko gick och mumlade, och, bäst det var, brast han ut och började sjunga sånger, som han lärt i sånghuset, sommarvisor och ren- och laxsånger — ingalunda lämpliga vare sig för platsen eller årstiden. Han påstod ofta, att han hörde *tornaqen* hviska honom i örat, och då for han med slängande armar i väg uppför ishögarna, utstötande högröstade hotelser. Sanningen att säga, var Kotuko nästan en smula vriden vid denna tid; men flickan, hon var viss om att han leddes af sin skyddsande och att det nog skulle gå bra till sist. Hon blef därför alls icke öfverraskad, då Kotuko, vid slutet af fjärde marschen, berättade henne, att hans *tornaq* följde efter dem öfver snön under skepnad af en tvåhufvad hund. (Då Kotuko sade detta, stodo ögonen som eldklot i hufvudet på honom.) Flickan tittade åt det håll Kotuko

pekade, och det var verkligen någonting, som slank in i hålvägen. Någon människa var det bestämdt icke, men hvar och en vet, att stenandarna föredraga att visa sig under formen af en björn, säl eller dylikt.

Det kunde ha varit den tiobenta Hvita spökbjörnen själf, eller det kunde ha varit hvad som helst, ty Kotuko och flickan voro så utsvultna, att deras ögon voro otillförlitliga. De hade ingenting fångat och icke sett spår af något villebråd, sedan de lämnade byn; deras föda kunde knappt räcka ännu en vecka, och storm var i antågande. En storm i polartrakten plägar räcka i tio dagar utan afbrott, och det är döden att vara ute då. Kotuko byggde ett snöhus, som var tillräckligt stort att äfven inrymma kälken — det är aldrig klokt att skilja sig från maten —, och då han höll på att tillyxa det sista oregelbundna isblocket, som bildar takets slutsten, fick han se någonting, som stod och tittade på honom från en liten klippa en half mil borta. Luften var dimmig, och föremålet tycktes vara fyrtio fot långt och tio fot högt, med en svans om tjugu fot och en kropp, hvars ytterlinier darrade och skälfde. Äfven flickan såg det, men i stället för att skrika af förskräckelse sade hon helt sakta: »Det är Quiquern. Hvad skall nu ske?»

»Han vill tala med mig», sade Kotuko, men snöknifven darrade i handen på honom, ty om också en människa tror sig vara vän af underliga, fula spöken, älskar hon sällan att bli tagen på orden. Quiquern är vålnaden af en ofantlig, tandlös hund, utan ett hår på kroppen, som tros bo högt upp i norden och vandra omkring i landet, strax innan betydelsefulla tilldragelser inträffa. Tilldragelserna kunna vara af angenäm natur lika väl som af ond, men icke ens trollkarlarne tala gärna om Quiquern. Han gör hundarna galna. I likhet med Spökbjörnen, har han åtskilliga öfverloppsben —

sex eller åtta par —, och sannerligen hade icke det där föremålet, som hoppade upp och ned i dimman, flera ben än någon verklig hund äger eller behöfver.

Kotuko och flickan fingo brådt att krypa in i hyddan. Det är klart, att om Quiquern velat taga dem, kunde han knuffat omkull hyddan som ett intet, men för dem kändes det särdeles lugnande att ha en fotstjock snömur mellan sig och honom. Stormen bröt ut med ett skri, som liknade hvisslingen från lokomotivpipan, och fortfor tre dagar och tre nätter utan att ändra riktning eller aftaga ett enda ögonblick. De togo lampan mellan sina knän och fyllde omsorgsfullt på den, knaprade på det halft upptinade sälköttet och gåfvo akt på huru det svarta sotet samlade sig i taket. Detta varade i sjuttiotvå långa timmar. Flickan inventerade matförrådet på kälken; det kunde icke räcka längre än två dagar, och Kotuko öfversåg järnuddarna och renhudsremmarna på sin harpun, sitt sälspjut och sin fågeldolk. Det var ingenting annat att göra.

»Vi skola gå till Sedna snart — mycket snart», hviskade flickan. »Om tre dagar lägga vi oss ned, och så gå vi. Kan icke din *tornaq* göra något för oss? Sjung en af *angekokens* sånger, så kommer hon kanske hit.»

Han började sjunga i den egendomligt tjutande ton, som utmärker trolldomssångerna, och långsamt aftog vindens styrka. Midt under sången for flickan upp och lade först sin vantklädda hand, sedan hufvudet mot kojans isgolf. Kotuko följde exemplet, och båda knäböjde, stirrade in i hvarandras ögon och lyssnade med hvarje nerv spänd. Han drog en smal strimla hvalfiskben från kanten af en fågelsnara, som låg på kälken, och stack ned den i ett litet hål i isen, som han sedan stoppade till med sin vante, så att spöet stod upprätt Det var nästan lika omsorgsfullt riktadt som nålen i en kompass, och i stället för att lyssna fäste de nu sin upp-

märksamhet på spöet. Detta darrade först nästan omärkligt, vibrerade sedan oafbrutet under några sekunder, stannade, vibrerade åter och vickade denna sista gång åt en annan punkt på kompassen.

»För tidigt!» sade Kotuko. »Det är något stort isflak, som lossat långt bort härifrån.»

Flickan pekade på spöet och skakade på hufvudet. »Det är den riktiga islossningen», sade hon. »Hör på bottenisen. Det knakar i den.»

Då de nu åter knäböjde, hörde de det allra underligaste dämpade, knarrande ljud och kände knuffar under fötterna. Ibland lät det som om en blind valp legat och gnällt ofvanför lampan, ibland som om man malt med en sten på den hårda isen, ibland som om man slagit på förstämda trummor, men allt detta utdraget och förminskadt, liksom upprepadt af en fonograf.

»Vi skola icke lägga oss ned och gå till Sedna», sade Kotuko. »Detta är islossningen. *Tornaqen* har lurat oss. Vi skola dö.»

Underligt kan väl detta låta, men de stodo verkligen inför en mycket stor fara. Den tre dagars långa stormen hade drifvit djupvattnet från Baffinsviken mot söder och pressat det mot kanten af den vidsträckta landis, som från Bylots ö går väster ut. Den starka ström, som från Lancasters sund går mot öster, medförde ofantliga massor af så kallad packis — grof is, som icke frusit samman och bildat isfält —, och denna packis ansatte isflaket, på samma gång som det upprörda hafvets svall och häfningar försvagade och underminerade detsamma. Kotuko och flickan hade lyssnat till genljudet af den strid, som utkämpades trettio till fyrtio mil därifrån, och det skvallrande lilla spöet hade darrat af stötarna.

Nu är det så, som innuiterna säga, att då isen väl vaknar från sin långa vintersömn, är det icke godt att

veta, hvad den kommer att företaga sig, ty den fasta isfältisen ändrar form nästan lika hastigt som molnet. Stormen var påtagligen en vårstorm, som blifvit för tidigt utsläppt, och allting var nu möjligt.

Dock kände sig de två lyckligare än förut. Om nu isfältet brast, så sluppe de att längre vänta och lida. Andar, spöken och troll drefvo omkring på den vaggande isen, och kanske skulle de båda, sida vid sida, inträda i Sednas land omgifna af underliga varelser af hvarjehanda slag och ännu varma af sinnesrörelse. Då de efter stormen lämnade hyddan, var det uppstigande oväsendet i tillväxt, och den sega isen klagade och suckade rundt omkring dem.

»Det står där och väntar ännu», sade Kotuko.

Högst upp på iskullen satt eller kuschade det åttabenta föremål, de för tre dagar sedan skådat — och nu tjöt det förskräckligt.

»Låt oss följa ropet», sade flickan. »Kanske känner det där någon väg, som icke leder till Sedna», men hon raglade af svaghet, då hon fattade kälkrepet. Föremålet satte sig långsamt och ovigt i gång öfver åsarna, i riktning mot väster och land, och de följde efter, under det den mullrande åskan vid isfältets utkant rullade allt närmare. Isfältet var splittradt och remnadt åt alla håll på en sträcka af tre till fyra mil inåt landsidan, och tio fot tjocka isblock, växlande i storlek mellan några alnar och tjugu tunnland i kvadrat, hoppade, stötte och rullade emot hvarandra och mot den ännu obrutna delen af isfältet, allt eftersom den väldiga hafsfloden häfde sig fram och sprutade upp mellan dem. Denna murbräcksis var, så att säga, den första här, som hafvet utskickade mot isfältet. Det oafbrutna krasandet och gnisslandet af dessa klumpar förtog nästan det skärande ljudet af de skifvor af packis, som indrefvos under

själfva isfältet, liksom kort instickas under bordduken af vid olofligt spel öfverraskade pojkar. Där vattnet var grundt, lagrade sig dessa packisskifvor på hvarandra, tills den nedersta nådde dybottnen, femtio fot på djupet, och det gulbruna hafvet dunkade emot den grumliga isen, tills det växande trycket åter dref alltsammans framåt. Som tillökning till isfältets och packisens massor förde stormen och strömdragen med sig riktiga klippor, flytande isberg, lossade från Grönlandshållet eller norra stranden af Melvilleviken. De kommo högtidligt framryckande, omgifna af skummande vågor, och närmade sig isfältet som en gammaldags flotta, seglande för förlig vind. Men ett berg, så stort att det såg ut att kunna drifva en hel värld framför sig, kunde helt plötsligt stöta på grund, kastas öfver ända och sjunka i ett skum af fradga, smuts och kringyrande issörja, då däremot ett, som var mycket mindre och lägre, kunde rista upp och kila in i det fasta isfältet, åt ömse sidor uppkastande väldiga massor af smörja, och icke stanna, förrän det borrat sig en milslång ränna i isen. Somliga föllo likt svärd och skuro en skroflig kanal i flaket, andra splittrades, och en skur af isklumpar, hvar för sig vägande tjogtals tonn, surrade under skärande ljud ned öfver iskullarna. Andra åter reste sig helt och hållet, då de stötte mot isfältet, vredo sig som i kval och föllo på sidan, för att sedan skoningslöst slukas af hafvet. Detta trampande och trängande, bändande, spännande och buktande af isen i alla möjliga former pågick, så långt ögat kunde nå, längs isfältets hela norra sida. Från den plats, där Kotuko och flickan befunno sig, tedde sig förvirringen endast som en orolig, skvalpande rörelse nära horisonten, men för hvarje ögonblick ryckte den närmare, och på långt håll hörde de från land genom dimman ett mullrande dån, som lät som artillerisalfvor. Detta utvisade,

att isfältet pressades in emot klipporna på Bylots ö — det land, som låg söder ut, bakom dem.

»Dylikt har aldrig händt förr», sade Kotuko och stirrade med slö blick. »Det är icke rätta tiden. Hur kan isfältet bryta upp nu?»

»Följ det där!» ropade flickan och pekade på det halft linkande, halft springande föremål, som liksom förryckt satte i väg framför dem. De följde, dragande med sig kälken, och närmare och närmare hördes larmet af den framryckande isen. Slutligen remnade och sprucko fälten omkring dem åt alla håll, och remnorna öppnade sig och smällde åter igen som vargkäkar. Men där »föremålet» lagt sig att hvila på en femtio fots upphöjning, bestående af gamla, sprängda isblock, var det alldeles stilla. Dragande flickan efter sig, gjorde Kotuko ett vildt hopp framåt och kröp sedan till foten af upphöjningen. Isens språk blef alltmera högljudt, men kullen stod där fast, och då flickan såg på Kotuko, stötte han sin högra armbåge uppåt och utåt. Detta är innuiternas sätt att beteckna land, i form af en ö. Och land var det, hvartill det åttabenta, linkande »föremålet» fört dem — någon klippbetäckt, sandstrandad liten ö invid kusten, skodd, bepansrad och maskerad med is, så att det för en människa varit omöjligt att urskilja den såsom icke hörande till isfältet, men jordbotten hade den ändock och ingen vacklande isgrund. Isflakens krossning och återstudsande, då de stötte mot fast mark, utvisade öns omfång, och ett vänligt skär löpte ut därifrån mot norr, afvändande anloppet af den gröfsta isen, liksom plogbillen vänder åkerns lera. En fara fanns naturligtvis, nämligen den, att något hårdt pressadt isfält skulle skjuta upp öfver stranden och rensopa klippans topp, men detta bekymrade icke Kotuko och flickan, då de byggde sitt snöhus och började äta och hörde isen hamra och bulta mot stranden. »Föremålet» hade för-

svunnit, och i mycket upplifvad stämning talade Kotuko om sin makt öfver andar, under det han nedhukad rörde sig kring lampan. Midt under hans något förryckta tal, började flickan skratta och vagga fram och tillbaka.

Strax bredvid henne, sakta och varligt inträngande i hyddan, syntes tvenne hufvud, ett gult, ett svart, tillhörande två af de mest ångerfulla och stukade hundar, som någonsin funnits. Hunden Kotuko var den ena och svarta basen den andra. Båda voro nu feta och välmående och i full besittning af sitt rätta vett. Men de voro sammankopplade på det allra underligaste sätt. Du minnes nog, att då svarta basen sprang sin väg, hade han sitt seltyg på sig. Troligtvis hade han mött hunden Kotuko och lekt eller slagits med honom, ty rännsnaran på hans bogrem hade hakat sig fast i den flätade mässingstråden i Kotukos halsband och blifvit tilldragen, så att ingen af hundarna kunde komma åt att gnaga af remmen, men båda voro oskiljaktigt förenade, hals vid hals. Detta tillika med friheten att jaga för egen räkning hade bidragit att bota galenskapen. De voro ytterst spaka.

Flickan sköt fram de båda tvekande hundarna till Kotuko och, snyftande af skratt, sade hon: »Det här är Quiquern, som fört oss till fast mark. Se på hans åtta ben och två hufvud!»

Kotuko frigjorde dem med ett snitt från hvarandra, och båda störtade i hans armar, den gula och den svarta på en gång, och sökte förklara, huru de återfått sitt förstånd. Kotuko kände på deras refben, som voro rundade och väl inklädda. »De ha funnit föda», sade han med ett bredt grin. »Jag tror inte, att vi behöfva gå till Sedna så snart. Min *tornaq* har skickat hit dessa. De äro nu kloka igen.»

Så snart de hälsat på Kotuko, dessa båda, som under de senaste veckorna varit tvungna att sofva, äta och jaga

tillsammans, flögo de hvarandra i strupen, och det blef full batalj inne i snöhuset. »Utsvultna hundar pläga icke slåss», sade Kotuko. »De ha funnit sälar. Låt oss nu sofva. Vi skola finna föda.»

Då de vaknade, var det öppet vatten vid öns norra strand, och all den lossade isen hade drifvit åt land till. Vågsvallets första ljud är det ljufligaste en innuits öra kan förnimma, ty det betyder, att våren är i annalkande. Kotuko och flickan fattade hvarandra i båda händerna och logo; det fulla, friska vågsvallet bland isstyckena förde dem till minnes lax- och rentiderna och doften af blommande pilbuskar. Under det de stodo där, började en lätt isskålla lägga sig mellan de flytande isklumparna, så kallt var det, men vid horisonten lyste det grant rödt, och det var glansen af solen. Det var mer, som om hon gäspat i sömnen, än som om hon stigit upp, och skenet varade endast några få minuter, men det betecknade likväl vändpunkten i året, det var en obestridlig sanning.

Kotuko fann hundarna utanför snöhyddan i slagsmål öfver en nyss dödad säl, som följt fisken, hvilken alltid drifves på villospår af stormen. Han var den första af de tjugu till trettio sälar, som under dagens lopp landade på ön, och ända tills hafvet ordentligt frös till igen, var det hundratals lifliga svarta hufvud, som fröjdade sig i de grunda, frigjorda böljorna och fördes omkring på de flytande isstyckena.

Det smakade något att åter äta sällefver, att med slösande hand fylla lamporna och se lågan flamma tre fot högt i luften; men så snart den nya hafsisen bar, lastade Kotuko och flickan kälken och tvingade de båda hundarna att draga, som de aldrig tillförne dragit, ty de voro oroliga för hur det kunde stå till hemma i byn. Vädret var lika obarmhärtigt som någonsin; men det går lättare att draga en kälke, lastad med god föda, än att

gå på jakt, då man svälter. De kvarlämnade, väl förvarade i isen på stranden och färdiga att anrättas, icke mindre än tjugufem sälar och skyndade så hem till de sina. Hundarna visade vägen, så snart de af Kotuko fått veta, hvad denne af dem begärde, och ehuru farleden på intet sätt var utprickad, hördes deras skall två dagar därefter utanför Kadlus by. Endast tre hundar besvarade det — de öfriga hade blifvit uppätna, och det var nästan mörkt i husen. Men då Kotuko högt ropade: »Ojo!» (kokt kött), besvarades ropet af svaga röster, och då han gick igenom byns namnlista, tydligt och med ljudlig stämma, saknades ingen.

En timme därefter brunno lamporna högt i Kadlus hus, snövatten värmdes, det började puttra i grytorna, och snö droppade från taket, under det Amoraq tillagade en måltid åt hela byn, lille bror tuggade på en skifva fett, läckert späck, och jägarne började långsamt och systematiskt proppa sig med sälkött. Kotuko och flickan berättade sina äfventyr. De båda hundarna sutto midt emellan dem, och så snart deras namn blefvo nämnda, spetsade de hvar sitt öra och sågo ut att grundligt skämmas. Innuiterna påstå, att om en hund varit galen och blifvit frisk igen, är han tryggad mot alla vidare anfall af sjukan.

»Min *tornaq* glömde oss alltså icke», sade Kotuko. »Stormen blåste och hven; isen bröts upp, och sälarna kommo insättande efter fisken, som blifvit skrämd af stormen. De nya sälhålen ligga icke två dagsresor härifrån. Låt i morgon de bästa jägarne gå att hämta de sälar jag dödat — de ligga nedpackade i isen. Då vi ätit upp dem, skola vi alla jaga säl på isflaket.»

»Och hvad ämnar ni göra?» sade byns trollkarl i samma ton, hvarmed han plägade tala till Kadlu, den rikaste mannen i Tununirmiut.

Kadlu såg på flickan från norden och svarade sakta: »*Vi* bygga ett hus.» Han pekade åt den nordvästra sidan af Kadlus hus, ty det är på den sidan den gifte sonen eller dottern alltid bor.

Flickan gjorde en misströstande rörelse med hufvudet och räckte ut sina tomma händer. Hon var en främling, anträffad i utsvultet tillstånd och ur stånd att föra något till boet.

Amoraq reste sig hastigt från bänken, där hon satt, och började kasta allt möjligt i flickans knä — stenlampor, hudskrapor, bleckpannor, med myskoxtänder broderade renskinn och riktiga stramaljnålar, sådana som sjömän begagna — den vackraste hemgift, som någonsin blifvit gifven på norra polarkretsens utkant, och flickan från norden bugade sig, så att hennes panna nästan vidrörde golfvet.

»Äfven dessa!» sade skrattande Kotuko och gaf ett tecken åt hundarna, som satte sina kalla nosar mot flickans ansikte.

»Jo jo», sade *angekoken* och hostade betänksamt, som om han nu kommit riktigt under fund med, hur det hängde ihop. »Så snart Kotuko lämnat byn, gick jag till sånghuset och sjöng trollsången. Jag sjöng hela de långa nätterna igenom och anropade rendjurets ande. *Min* sång kom den stormvind att blåsa, som sprängde isen och drog de båda hundarna till Kotuko, då annars isen skulle krossat honom. *Min* sång förde in sälarna efter den splittrade isen. Min kropp låg stilla i *quaggi*, men min ande ilade omkring på isen och ledde Kotuko och hundarna vid allt som de företogo sig. *Jag* gjorde det.»

Som enhvar kände sig mätt och sömnig, motsade honom ingen. *Angekoken* tog för sig ännu ett stycke kokt kött och lade sig så ned att sofva bland de andra i det varma, väl upplysta, oljeluktande hemmet.

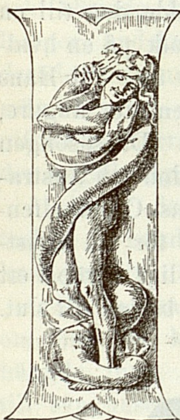
* *
*

Nu var det så, att Kotuko, som ritade mycket väl på innuitmaner, tecknade några utkast öfver sina äfventyr på en lång slät elfenbensskifva, med ett hål i ena hörnet. Då han och flickan det underbara år, då sjön gick öppen under vintern, begåfvo sig norr ut till Ellesmereland, lämnade han den i bild framställda berättelsen hos Kadlu, som tappade den ibland gruset, då hans hundsläde en sommar gick omkull på stranden af sjön Netilling vid Nikosiring. Där upphittades den följande vår af en innuit från trakten. Denne sålde den till en man från Imigen, som tjänstgjorde som tolk på en hvalfångare i Cumberlands sund, och denne åter till Hans Olsen, som sedan blef understyrman på en stor ångare, som förde turister till Nordkap i Norge. Då säsongen var förbi, gjorde ångaren turer mellan London och Australien och anlöpte Ceylon. Där sålde Hans Olsen elfenbensskifvan till en singalesisk juvelerare för två konstgjorda safirer. Jag fann den bland åtskilligt skräp i ett hus i Colombo och har öfversatt den från början till slut.

Röda hunden.

I och med det att Hathi släppt fram djungeln öfver byn, började den angenämaste delen af Mowglis lif. Han erfor den tillfredsställelse, som uppstår, då man afbördat sig en hedersskuld, och hela djungeln var hans vän, emedan hela djungeln fruktade honom. De ting han utförde, såg och hörde, då han, ensam eller åtföljd af sina fyra kamrater, vandrade från det ena folket till det andra, skulle räcka till för många berättelser lika långa som denna. Du får således aldrig höra, huru han en gång mötte och lyckades undkomma den galna elefanten från Mandla, som dödade tjugutvå oxar, spända för elfva lass myntadt silfver, på väg till regeringens skattkammare, och huru han kringkastade rupierna i stoftet; huru han stridde med Jacala, krokodilen, hela långa natten i de norra träsken och bröt af sin präktiga knif mot odjurets ryggsköldar; huru han fann en ny och längre knif, hängande om halsen på en man, som blifvit dödad af ett vildsvin, och hur han uppspårade detta vildsvin och dödade det, därmed erläggande lämplig betalning för knifven; huru han under den stora hungersnöden råkade komma in mellan de flyttande hjortarna och nästan blef klämd till döds mellan de fram-

drifvande, heta hjordarna; huru han räddade Hathi, den tysta från att fångas i en fallgrop med stake i bottnen, och huru han själf följande dag föll i en listigt ställd leopardfälla, hvarvid Hathi splittrade de tjocka trästänger, som omgåfvo Mowgli; huru han mjölkade de vilda buffelkorna i träsket och huru —.

Men vi måste nöja oss med en berättelse i sänder. Vargmor och vargfar dogo, och Mowgli rullade en stor sten framför ingången till hålan och sjöng dödssången öfver dem; Baloo blef gammal och styf, och till och med Bagheera, som hade nerver af stål och muskler af järn, sprang icke så raskt som förr på rofvet. Akela öfvergick, af ålderdom och ingenting annat, från grått till mjölkhvitt; man kunde räkna hans refben; då han gick, såg det ut, som om han varit gjord af trä, och Mowgli dödade åt honom. Men de unga vargarna, barnen till den upplösta Seeoneeflocken, frodades och förökades, och då de uppgingo till mer än fyrtio herrelösa, välväxta femåringar, tillsade dem Akela, att de borde hålla sig tillsamman och lyda lagen samt välja sig en anförare, såsom det anstod det fria folket.

Detta var en sak, med hvilken Mowgli alls icke befattade sig, ty han hade bitit i det sura äpplet och kände trädet, på hvilket det växt. Men då Fao, son af Faona (hans fader var den på Akelas tid kände Grå uppspåraren), i enlighet med djungelns lag slog sig fram till anförarskapet för flocken och de gamla ropen och de gamla sångerna åter började klinga i stjärnljuset, gick Mowgli till Rådsklippan för att upplifva gamla minnen. Om det behagade honom att tala, väntade flocken, tills han slutat, och han intog platsen vid Akelas sida, ofvanom Fao. I de dagarna var i sanning jakten god och sömnen äfvenså. Ingen främling vågade bana sig väg i de djungler, som tillhörde Mowglis folk, såsom de kallade

flocken, de unga vargarna fingo hull och blefvo starka, och många ungar fördes fram till Rådsklippan att beskådas och upptagas. Vid sådana tillfällen var alltid Mowgli närvarande, ty han mindes än den natt, då en svart panter var anledning till att en liten naken brun pojke blef upptagen i flocken, och det där ropet: »Sen eder för, o, vargar, sen eder väl för!» kom hans hjärta att klappa af underliga känslor. Annars vistades han nog mycket i djungelns aflägsnare delar, smakande, vidrörande, seende och kännande på nya ting.

Då han i skymningen en dag helt sakta trafvade fram genom skogen för att gifva Akela hälften af en bock, som han dödat, och de fyra vargarna knogade efter, käbblande en smula och tumlande om i ren lifsglädje, fick han höra ett skri, som han icke hört sedan Shere Khans onda dagar. Det var hvad man i djungeln kallar *pheeal*, ett slags hylande, som schakalen utstöter, då han jagar bakom tigern och då något stort dödande är på färde. Om du kan tänka dig en blandning af hat, segerglädje, fruktan och förtviflan, tillsatt med något af lömsk illparighet, så får du ett begrepp om det *pheeal*, som höjde sig och föll, darrade och skälfde, kommande långt bortifrån öfver Waingungafloden. De fyra började borsta upp sig och tjuta. Mowglis hand uppsökte kniffästet, och äfven han stannade som förstenad.

»Icke finnes det numera någon strimmig, som vågar döda här», sade han slutligen.

»Så ljuder icke förelöparens rop», sade Gråbroder. »Något stort dödande försiggår. Hör!»

Åter bröt det ut, halft snyftande, halft klunkande, liksom framstött af en schakal med mjuka människoläppar. Då drog Mowgli djupt efter andan och ilade till Rådsklippan, på vägen upphinnande snabbfotade vargar af flocken. Fao och Akela voro redan på klippan, och med

hvarje nerv spänd lägrade sig de öfriga nedanför dem. Mödrarna och ungarna galopperade åstad till hålorna, ty då pheeal-ropet ljuder, är det bäst att de, som äro svaga, hålla sig undan.

De hörde intet annat än Waingungas sorl i mörkret och aftonvindens sus i trädtopparna, förrän slutligen en varg ropade från andra sidan floden. Den vargen tillhörde icke flocken, som mangrant var samlad på klippan. Ropet öfvergick till ett långdraget, förtvifladt tjut och »Dolen!» sade det, »dolen, dolen, dolen!» Efter några minuter hördes trötta steg bland klipporna, och en mager, svettdrypande varg, på sidorna sölad af blod, med högra framtassen otjänstbar och käkarna hvita af fradga, kastade sig in i kretsen och låg flämtande vid Mowglis fötter.

»God jakt! Under hvilkens anförarskap?» frågade allvarsamt Fao.

»God jakt! Won-tolla är mitt namn», lydde svaret. Han menade, att han var en enslig varg, som skyddade sig själf, sin maka och sina ungar i en undangömd håla. Won-tolla betyder uteliggare — en som ligger utom flockarna. Han flämtade, och hjärtat slog, så att kroppen gungade fram och tillbaka.

»Hvad är på färde?» frågade Fao — den frågan går efter pheeal-ropet djungeln rundt.

»Dolen, dolen, Dekans dol — röda hunden, dödaren! De äro på väg mot norden söder ifrån och säga, att Dekan är tomt på rof, och så döda de under vägen. Då denna måne var nytänd, hade jag fyra i hålan, min maka och våra tre ungar. Hon lärde dem att döda på gräsmarkerna, att gömma sig för att drifva bocken, såsom vi, slättens söner, ha för sed. Vid midnattstid hörde jag dem gifva hals på spåret. Då morgonvinden susade, fann jag dem stela i gräset, fyra, betänk det, fria folk, fyra, då

denna måne var nytänd! Då sökte jag min blodsrätt och fann dolerna.»

»Huru många äro de?» frågade Mowgli. Hela flocken morrade bistert.

»Det vet jag icke. Tre af dem skola aldrig döda mer, men till sist drefvo de mig, som vi drefvo bocken — de drefvo mig på mina tre ben. Se, fria folk!»

Han stack ut sin sargade framfot, mörk af torkadt blod. Förskräckliga bett syntes långt ned på sidorna, och halsen var sönderrifven och illa sargad.

»Ät!» sade Akela och reste sig från köttet, som Mowgli skänkt honom; uteliggaren kastade sig svulten öfver det.

»På detta skall du icke göra någon förlust», sade han ödmjukt, sedan han stillat sin värsta hunger. »Låt mig blott hämta krafter, fria folk, och äfven jag skall döda! Min kula är tom, och den var uppfylld, då denna måne tändes. Min blodskuld är ännu icke fullt betald.»

Fao hörde, hur han knaprade på ett lårben, och morrade sitt bifall.

»De där käkarna ha vi bruk för», sade han. »Hade dolerna sina valpar med sig?»

»Nej, nej. Röda jägare voro de alla; fullvuxna hundar af samma flock, stora och starka.»

Detta tydde på att dolerna, Dekans brunröda jakthundar, voro stadda på stridsfärd, och vargarna visste väl, att till och med tigern uppger ett nydödadt rof åt dolen. De drifva rakt igenom djungeln, och hvad de påträffa nedgöra och sönderslita de. Ehuru icke så stora och icke hälften så listiga som vargen, äro de mycket starka och mycket talrika. Dolerna hålla tillsammans i stora flockar om minst hundra djur, då däremot fyrtio vargar tycka sig bilda en ganska ansenlig flock. Mowgli hade under sina vandringar nått gränsen af Dekans kullar, och han hade många gånger sett de oförskräckta dolerna sofva,

leka och rugga sig i pälsarna bland de små gropar och tufvor, som tjänade dem till läger. Han föraktade och hatade dem, emedan de hade en annan lukt än det fria folket, emedan de icke bodde i hålor och — detta framför allt — emedan de hade hår mellan tårna, då däremot hans vänner voro renfotade. Men han visste, emedan Hathi sagt honom det, huru förfärlig en drifvande dolflock är. Själfva Hathi viker af från deras stråt, och endast döden eller bristande tillgång på villebråd kan stäcka deras mordiska anlopp.

Äfven Akela kände till dolerna. Han sade helt lugnt till Mowgli: »Det är bättre att dö i den fulltaliga flocken än utan anförare och ensam. Det är god jakt och — min sista. Människolifvet mätes dock efter annat mått, och du har ännu många nätter och många dagar att lefva, lille broder. Gå du norr ut och lägg dig att hvila. Lefver någon varg, sedan dolerna strukit fram, så skall han bringa dig underrättelse om striden.»

»Å», sade Mowgli helt allvarsamt, »kanske jag skulle uppsöka kärren och fånga småfisk och sedan somna i ett träd? Eller skall jag bedja *bandar-log* hjälpa mig och roa mig med att knäcka nötter, under det flocken slåss här nere?»

»Det gäller lif eller död», sade Akela. »Du har aldrig sett dolen, den röda dödaren. Till och med den strimmiga» —

»Aowa! Aowa!» vojade sig Mowgli. »Jag har ju dödat *en* strimmig apa. Hör nu på! Det var en gång en varg, som var min fader, och så var det en gång en varg, som var min moder, och så var det en gång en gammal grå varg (han var inte så fasligt vis, och hvit är han nu för resten), som var så godt som både mor och far för mig. Därför säger jag» — här höjde han rösten —, »att när dolerna komma, och om dolerna komma, äro

Mowgli och det fria folket af samma skinn för den jakten; jag säger vid den oxe, som var min löspenning, vid den oxe, som Bagheera erlade för mig i de gamla tiderna, som I, som flocken tillhören, hafven förgätit, jag säger — och må träden och floden höra och minnas det, om jag förgäter det —, jag säger, att denna min knif skall tjäna flocken lika bra som någon tand — jag tror icke den är slö. Detta är mitt ord och må det gälla.»

»Du känner icke dolerna, du människa med vargtunga», skrek Won-tolla. »Mitt uppsåt är endast att klarera min blodskuld, innan de slita mig i stycken. De drifva långsamt fram och döda på färden, men om två dagar hoppas jag ha återvunnit litet krafter, och då är jag framme igen. Hvad eder beträffar, I vargar af det fria folket, råder jag eder att gå mot norden och föga äta, tills dolerna passerat. Någon sömn kommer under denna jakt icke i fråga.»

»Hör man på utliggaren!» sade Mowgli och skrattade. »Fria folk! Vi måste gå mot norden och äta ödlor och råttor från träsken, för den händelse vi skulle träffa på dolerna. De må fritt husera på våra jaktmarker, medan vi ligga gömda norr ut, tills det behagar dem att återskänka oss vårt eget. Dolerna äro hundar och hundars valpar — röda, gulbukiga, hemlösa och håriga mellan alla tårna. De räkna sina valpar till sex eller åtta i hvarje kull liksom Chikai, den lilla springråttan. Ja visst, fria folk, vi måste smyga oss härifrån och tigga nordens folk om tillåtelse att förtära afskrädet efter död boskap. Ordspråket kännen I: 'I norr mössen, i söder lössen.' Vi äro djungeln! Gören edert val! Det är god jakt. Härlig är flocken, den fulltaliga flocken — kula och kull, stort byte och smått byte, varginnan, som drifver hinden och den lilla, lilla ungen i hålan. Låtom oss samlas till strid!»

Flocken svarade med ett väldigt skall. Det ljöd i natten, som om ett träd fallit. »Låtom oss samlas till strid!» ropade de.

»Stanna här», sade Mowgli till de fyra. »Vi komma att behöfva hvarje tand. Fao och Akela måste förbereda striden. Jag går att räkna hundarna.»

»Då går du att dö», skrek Won-tolla och reste sig till hälften upp. »Hvad förmår väl en sådan där hårlös stackare emot röda hunden? Kom ihåg, att till och med den strimmiga — — —»

»Du är i sanning en uteliggare», ropade Mowgli, som redan begifvit sig af, »men vi skola talas vid, sedan dolerna äro döda. God jakt, I alla!»

I högsta grad upprymd skyndade han bort i mörkret, knappt märkande hvar han satte ned foten. Den naturliga följden häraf var, att han rak lång stupade öfver Kaas stora slingor, där pytonormen låg och vaktade vid en hjortstig nära floden.

»Kssha!» sade Kaa förargad. »Är det djungelfasoner att komma stampande och trampande och fördärfva hela nattens jakt, till på köpet då villebrådet lofvar godt.»

»Det var dumt gjordt», sade Mowgli och reste sig åter. »Det var verkligen just dig jag sökte, platthufvud, men för hvar gång vi träffas är du så mycket längre och bredare som min armslängd. I djungeln finner du ej din like, du visa, starka, sköna gamla Kaa!»

»Det vore roligt veta, hvart *det* spåret leder», sade Kaa med mildare stämma. »För icke fullt en måne sedan var det en liten människa med en knif, som kastade stenar i hufvudet på mig och gaf mig fula öknamn, för att jag låg och sof i det fria.»

»Ja visst, och dref alla hjortar på flykten. Mowgli var då på jakt, och just det här platthufvudet var för döft att höra, då han hvisslade, och hålla hjortstigarna

klara», svarade Mowgli tryggt, i det han slog sig ned bland de brokiga ringarna.

»Nu kommer just den där lilla människan med milda, inställsamma ord till just detta platthufvud och säger honom, att han är vis och stark och skön, och platthufvudet tror honom och reder en plats — så här — åt den där stenkastande lilla människan och —. Sitter du bra nu? Kunde Bagheera göra det så bekvämt för dig?»

Som vanligt hade Kaa lagt sig så, att Mowgli hvilade i hans ringar som i ett slags mjuk hängmatta. Gossen räckte ut handen i mörkret och drog åt sig Kaas smidiga, kabellika hals, tills ormens hufvud hvilade mot gossens axel, och så talade han om för honom hvad som händt i djungeln under natten.

»Möjligen är jag vis», sade slutligen Kaa, »säkerligen är jag döf, annars skulle jag hört *pheeal*-ropet. Ej under om gräsätarna äro oroliga. Huru många äro dolerna?»

»Jag har icke sett dem. Jag skyndade direkt till dig. Du är äldre än Hathi. Men o, Kaa», och nu kröp Mowgli ihop af förtjusning, »det blir god jakt! Få ibland oss skola skåda nästa måne.»

»Slår *du* på denna jakt? Kom ihåg, att du är människa och att du blifvit utstött af flocken. Låt vargarna sköta hundarna. Du är människa.»

»Förra årets nötter ha multnat till jord i år», sade Mowgli. »Det är sant, att jag är människa, men jag vet i min mage, att jag i natt sagt, att jag är varg. Jag kallade träden och floden till vittne. Jag tillhör det fria folket, Kaa, intill dess dolerna strukit förbi.»

»Fria folket», mumlade Kaa. »Fria tjufvarna, så gärna. Och du har bundit dig vid dödsknuten för minnet af döda vargar! Detta är icke god jakt.»

»Men mitt ord står jag för. Träden och floden ha hört det. Förrän dolerna strukit förbi, får jag icke mitt ord tillbaka.»

»Ngssh. Detta rubbar alla planer. Jag hade tänkt taga dig med till de nordliga träsken, men ett ord — till och med då det utgått från en liten naken, hårlös människa — är ett ord. Nu vill jag, Kaa, säga —»

»Tänk dig för, platthufvud, så att icke äfven du binder dig vid dödsknuten. Jag behöfver icke ditt ord, ty jag vet väl —»

»Vare det så», sade Kaa. »Jag skall icke gifva något löfte; men hvad är din afsikt att göra, då dolerna komma?»

»De måste simma öfver Waingunga. Jag tänkte med dragen knif och åtföljd af flocken möta dem invid stranden; med sting och bett kunde vi tvinga dem att vända nedåt strömmen eller åtminstone något afkyla deras strupar.»

»Dolerna vända icke, och deras strupar äro heta», sade Kaa. »Då jakten är öfver, finnes hvarken någon liten människa eller någon vargunge kvar, endast torra ben.»

»Alala! Då är det icke mer med det. Jakten har i alla fall varit god. Men min mage är ung, och jag har icke sett många regntider. Jag är hvarken vis eller stark. Har du något bättre förslag, Kaa?»

»Jag har sett hundra och åter hundra regntider. Innan Hathi fällde sina mjölkbetar, slingrade jag mig, redan stor, i dammet. Vid det första ägget, jag är äldre än månget träd, och jag har sett allt hvad djungeln gjort.»

»Men detta är ny jakt», sade Mowgli. »Aldrig förr har dolen korsat vår stig.»

»Hvad som sker har skett tillförne. Det kommande är bakslaget af ett förgätet år. Vänta litet, medan jag räknar efter, hur gammal jag är.»

En dryg timme låg Mowgli tillbakalutad i ormvindlarna och lekte med sin knif, under det Kaa, med hufvudet orörligt hvilande på marken, tänkte på allt det han sett och lärt, sedan han kom ur ägget. Ljuset i hans ögon tycktes så småningom slockna, tills ögonen liknade konstgjorda opaler, och allt emellanåt gjorde han små utfall med hufvudet åt höger och vänster, som om han jagat i sömnen. Mowgli slumrade sakta, ty han visste, att ingenting är så nyttigt som att sofva före jakten, och han var så tränad, att han kunde taga sömnen, när den bjöds, natt som dag.

Plötsligt kände han, där han låg, att Kaa blef allt större och bredare. Den stora pytonormen blåste upp sig och gaf ett hväsande ljud, som lät som då ett svärd drages ut ur en stålskida.

»Nu har jag skådat alla de förgångna åren», sade slutligen Kaa, »och de stora träden och de gamla elefanterna och klipporna, som voro nakna och skrofliga, innan mossan växte öfver dem. Lefver du ännu, lilla byting?»

»Månen har nyss stigit upp», sade Mowgli. »Jag förstår inte —»

»Hsssh! Nu är jag åter Kaa. Ja visst, blott en stund har förgått. Låtom oss nu gå ned till floden, så skall jag säga dig hvad som är att göra för att rätt bekriga dolerna.»

Rakt som en pil sköt han af mot Waingungas hufvudflöde och dök ned litet ofvanför den göl, som dolde Fredsklippan. Mowgli var vid hans sida.

»Nej, simma icke. Jag går fort. Håll dig till min rygg, lille broder.»

Mowgli lade vänstra armen om Kaas hals, höll den högra intill sin kropp och sträckte ut fötterna. Sedan gick Kaa rakt mot strömmen, så som han ensam kunde det; skvalpet af det hejdade vattnet stod som ett fräs

kring Mowglis hals, och fötterna slängdes fram och tillbaka i hvirfveln af ormens slingrande rörelser. Omkring en mil ofvanför Fredsklippan smalnar Waingungafloden ihop till ett trångt sund mellan marmorklippor, som resa sig till en höjd af åttio till hundra fot, och vattnet forsar som i en kvarnränna öfver alla möjliga farliga stenar. Men Mowgli bekymrade sig föga om vattnet — intet vatten i världen kunde ha ingifvit honom ett ögonblicks fruktan. Han tittade blott åt båda sidor på klipporna och fnyste oroligt, ty i luften kändes en sötsur lukt, icke olik lukten af en stor myrstack, då solen gassar. Instinktmässigt sänkte han sig under vattnet och lyfte endast hufvudet för att andas. Kaa ankrade med ett dubbelt slag af stjärten om en stor sten på bottnen, och Mowgli höll han fast i en slinga, under det vattnet brusade dem förbi.

»Detta är dödens boning», sade gossen. »Hvarför skulle vi komma hit?»

»De sofva», sade Kaa. »Hathi går icke ur vägen för den strimmiga. Så väl Hathi som den strimmiga gå ur vägen för dolen, och det sägs, att dolen icke går ur vägen för någon. Men säg mig, för hvem går klippornas småfolk ur vägen? Säg mig, du djungelns herre, hvem är djungelns herre?»

»Dessa», hviskade Mowgli. »Här bor döden. Låtom oss gå.»

»Nej, se dig riktigt om, ty de sofva. Här är det som det var, då jag icke var längre än din arm.»

De remnade och vittrade klipporna vid Waingungas pass hade alltsedan djungelns begynnelse blifvit använda af klippornas småfolk — Indiens flitiga, ilskna, svarta, vilda bin, och, såsom Mowgli väl visste, vände alla spår af på en halfmils afstånd därifrån. Under århundraden hade bina skockat sig och svärmat från klyfta till klyfta

och svärmat igen, fläckande den hvita marmorn med förtorkad honung, och byggt sina vaxkakor högt och djupt och svart i de inre grottorna, oberörda af människor och djur, eld och vatten. Hela passets utsträckning var å ömse sidor liksom behängd med svarta, skimrande sammetsgardiner, och vid åsynen af dessa dök Mowgli ned, ty gardinerna bestodo af hopskockade millioner sofvande bin. Det fanns äfven andra klumpar och festoner och saker, som liknade vittrade trädstammar på klippan — förgångna års gamla honungskakor, eller nya städer, byggda i skuggan af det vindlösa passet — samt stora massor porös, rutten smörja, som ramlat ned och fastnat bland de träd och slingerväxter, som klädde klippans framsida. Han lyssnade och hörde flera gånger rasslet och halkandet af någon honungsfylld vaxkaka, som tog öfverbalansen och föll ned någonstädes inne i de mörka gångarna; därpå följde ett surr af förbittrade vingar, och så det enformiga droppet af förspilld honung, som fortgick, tills det flödade öfver någon klippkant ut i det fria och trögt flöt ned på kvistarna. På flodens ena sida sträckte sig en liten smal sandremsa, knappt fem fot bred, och på densamma voro uppstaplade oräkneliga års afskräde och bråte. Där lågo döda bin, drönare, gamla honungskakor och vingar af kringströfvande skalbaggar och flygfän, som varit ute för att söka honung — alltsammans förtorkadt och samladt i högar af finaste svarta damm. Blotta lukten däraf var tillräcklig att skrämma enhvar, som saknade vingar och kände till detta s. k. småfolk.

Kaa simmade åter uppför floden, tills han kom till en sandbank, som höjde sig invid ingången till sundet.

»Här är årets rof», sade han. »Se hit!»

På sandbanken lågo skeletten af ett par hjortar och en buffel. Mowgli såg strax, att hvarken varg

eller schakal vidrört benen, som intogo sitt naturliga läge.

»De öfverstego gränsen, de visste ingenting af», mumlade sakta Mowgli, »och småfolket dödade dem. Låt oss begifva oss härifrån, innan de vakna.»

»De vakna icke, förrän det dagas», sade Kaa. »Nu skall jag tala om någonting för dig. En jagad bock från södern kom för många, många regntider sedan hit utan att känna till djungeln, och han eftersattes af en vargflock. Förblindad af fruktan kastade han sig utför banken, hack i häl följd af den hetsiga flocken. Solen stod högt, och småfolket var talrikt och uppretadt. Många voro de i flocken, som hoppade i Waingunga, men de voro döda, innan de kommo ned i vattnet. De, som icke vågade hoppet, dogo på klipporna. Men bocken blef räddad.»

»Hur var det möjligt?»

»Därför att han kom först, springande för lifvet, och han hoppade, innan småfolket märkt någonting och var redan i floden, innan bina samlats att döda. Flocken, som följde efter, gick förlorad under tyngden af småfolket, hvars uppmärksamhet blifvit väckt af bockens språng.»

»Fick bocken lefva?»

»Åtminstone dog han icke då, ehuru ingen låg och tog emot honom med en stark kropp för att skydda honom för det brusande vattnet, som ett visst gammalt tjockt, döft, gult platthufvud skulle göra, om det vore Mowgli, som vågade hoppet — ja, om än Dekans alla doler vore efter honom. Hvad har du i din mage?»

Kaas hufvud låg mot Mowglis våta axel, och hans tunga darrade invid hans öra. Det var länge tyst, innan Mowgli hviskade:

»Det är nästan som att draga döden i kindskägget, men — Kaa, du är i sanning den visaste i hela djungeln.»

»Det ha många sagt mig. Om nu dolerna sätta efter dig —»

»Det är inte *om* det — det är säkert. Hå, hå! Jag har många små taggar under tungan, som jag skall sticka i deras skinn.»

»Om de, hetsiga och förblindade, sätta efter dig, med ögonen höjda mot dina skuldror, så komma de, som icke dö på land, att hoppa i vattnet, antingen här eller längre ner, ty småfolket kastar sig naturligtvis öfver dem. Waingungas vatten är hungrigt, och dolerna ha ingen Kaa, som håller dem uppe. De som lefva skola af strömmen föras ned till grunden vid Seeoneehålorna, och där möter dem måhända din vargflock.»

»Ahaj! Eovava! Någonting bättre än detta låter icke tänka sig, om icke regn, som faller i den heta årstiden. Allt beror nu på de där småsakerna: löpningen och hoppet. Jag skall göra mig känd af dolerna, så att jag får dem tätt efter mig.»

»Har du sett på de där klipporna? Jag menar från landsidan?»

»Nej, det har jag verkligen icke. Det hade jag glömt.»

»Gå då och se på dem. Marken är usel — ojämn och full af hål. Om du, utan att se dig för, satte ned en af dina klumpiga fötter, så vore det slut på jakten. Se, nu lämnar jag dig här, och det är endast för din skull jag går att underrätta flocken om hvar de ha att invänta dolerna. Hvad mig själf angår räknar jag mig aldrig af samma skinn som någon varg.»

Då Kaa umgicks med någon bekant, som han icke tyckte om, var det ingen i djungeln, möjligen med undantag af Bagheera, som kunde göra sig så obehaglig. Han simmade utför floden, och då han kom midt för klippan, öfverraskade han Fao och Akela, lyssnande till de nattliga ljuden.

»Hsssh, hundar!» sade han muntert. »Dolerna skola komma utför strömmen. Om I icke ären rädda, kunnen I döda dem på grunden.»

»När komma de?» frågade Fao. »Och hvar är mitt människobarn?» frågade Akela.

»När de komma, så komma de», sade Kaa. »Vänten, så fån I se. Hvad angår ditt människobarn, hvars löfte du tagit och hvars lif du därmed blottställt, så är Mowgli med mig, och om han händelsevis icke redan är död, så är detta ingalunda ditt fel, du urblekta hund! Vänta du här på dolerna, och var tacksam för att ditt människobarn och jag stå på din sida.»

Som en blixt for Kaa åter af uppför strömmen och förtöjde sig midt i det smala sundet, där han blef liggande med blicken riktad mot klippans öfverkant. Rätt som det var, fick han se Mowglis hufvud afteckna sig mot firmamentet, så susade det i luften, och så hördes den skarpa, spänstiga stöten af en kropp, som kommer ned på fötterna. Ögonblicket därefter hade kroppen slagit sig till ro i Kaas ringar.

»Det är just icke ett hopp att göra om natten», sade Mowgli lugnt. »För ro skull har jag gjort dubbelt så höga hopp; men det är ruskigt där uppe — låga snår och gropar, som gå ganska djupt ned — alldeles proppfulla med småfolk. Jag har på tre ställen lagt högar af stora stenar bredvid groparna. Dessa ämnar jag, under språnget med fötterna stöta ned i hålen för att reta småfolket och få dem att flyga.»

»Se det är människolist», sade Kaa. »Du är vis, men småfolkets art är att vara ond alltid.»

»Nej, i skymningen hvila sig vingarna när och fjärran för en stund. Jag skall leka med dolerna i skymningen, ty de jaga bäst vid dager. Nu följa de Wontollas blodspår.»

»Kil lämnar icke en död oxe, ej heller dolen ett blodspår», sade Kaa.

»Då skall jag skaffa honom ett nytt blodspår — af hans eget blod, om jag kan, och grundligt förödmjuka honom. Du stannar ju här, Kaa, till dess jag kommer med dolerna?»

»Ja, men om de nu döda dig i djungeln, eller om småfolket dödar dig, innan du hinner hoppa ned i strömmen?»

»Då morgondagen kommer, skola vi döda morgondagen», sade Mowgli, anförande ett af djungelns ordstäf. Och han fortsatte: »Då jag är död, är det tid att sjunga dödssången. God jakt, Kaa.»

Han lösgjorde armen från pytonormens hals och flöt utför vattnet, likt en timmerstock utför ett fall, plaskande sig fram till andra stranden, där han träffade på stillvatten, och skrattande af idel fröjd. Det var ingenting, som Mowgli tyckte var roligare än att, som han sade, »draga döden i kindskägget» och få djungeln att känna, att han var dess öfverherre. Han hade ofta med tillhjälp af Baloo plundrat bibon i enstaka träd, och han visste, att småfolket mycket afskydde lukten af vild lök. Han samlade sig därför en liten lökknippa, som han band ihop med ett bastband, och så följde han Won-tollas blodspår, där det från hålorna löpte söder ut omkring fem mil, under tiden betraktande träden och småskrattande för sig själf.

»Mowgli, grodan, har jag varit», sade han sakta, »Mowgli, vargen, har jag kallat mig. Nu måste jag vara Mowgli, apan, innan jag blir Mowgli, bocken. Slutligen skall jag bli Mowgli, människan. Håhå!» och han lät tummen glida längs det aderton tum långa bladet på sin knif.

Won-tollas spår, ännu färskt och tecknadt af mörka blodfläckar, gick fram genom en tät skog af tjocka träd, i sträckning mot nordost. Skogen glesnade så småningom, tills den, på två mils afstånd från Biklipporna, upphörde. Från sista trädet till det låga snår, som täckte Biklipporna, låg marken öppen, och där fanns icke ens så stort gömställe, att det kunde dölja en varg. Mowgli trafvade fram mellan träden, med ögat mätande afståndet mellan grenarna. Ibland klättrade han uppför en stam och gjorde ett profskutt från ett träd till ett annat, tills han kom fram till det fria fältet, hvilket han under en hel timme mycket noggrant undersökte. Sedan vände han om och uppsökte åter Won-tollas spår, där han lämnat det, slog sig ned i ett träd, som ägde en åtta fot ofvan marken utlöpande större gren, upphängde sin lökknippa på en säker krok och satte sig att stilla hvässa sin knif mot fotsulan.

Kort före middagen, då solen brände hett, hörde han fottramp och kände den afskyvärda lukt, som uppsteg från dolflocken, då djuren stadigt och utan miskund följde Won-tollas spår. Sedd ofvanifrån förefaller den rödbruna dolen icke hälften så stor som vargen, men Mowgli visste, hur starka hans fötter och käkar äro. Han fäste sin uppmärksamhet vid anförarens spetsiga röda hufvud, som nosade utefter spåret, och ropade: »God jakt!»

Djuret såg upp, och hans följe stannade bakom honom — oändliga massor af röda hundar med hängande svansar, tunga bogar, svaga bakdelar och blodiga munnar. På det hela taget äro dolerna ett mycket tystlåtet folk, och något lefnadsvett lägga de aldrig i dagen, icke ens då de äro hemma i sitt Dekan. Minst två hundra doler var det säkert, som samlade sig nedanför Mowgli. Han såg dock, att ledarne lystet nosade på Won-tollas spår och sökte draga flocken med sig vidare. Detta fick

på inga villkor ske, ty då skulle de vid fullt dagsljus komma fram till hålorna, och Mowglis afsikt var att kvarhålla dem under trädet, tills skymningen föll på.

»Hvem har gifvit eder tillstånd att komma hit?» frågade Mowgli.

»Alla djungler äro våra djungler», ljöd svaret, och dolen, som afgaf det, visade sina hvita tänder. Mowgli såg ned med ett leende och lyckades fullkomligt härma det gnälligt snattrande läte, som utmärker Chikai, Dekans springråtta. Härmed ville han låta dolerna förstå, att han aktade dem jämngoda med Chikai. Flocken slöt sig tätt kring trädet, och anföraren skällde ursinnigt, kallande Mowgli en trädapa. Till svar sträckte Mowgli ut sitt bara ben och vickade på tårna, strax ofvan anförarens hufvud. Detta var nog och mer än nog för att hos flocken framkalla ett besinningslöst raseri. De, som ha hår mellan tårna, tycka icke det är trefligt att bli påminta därom. Mowgli ryckte upp foten, i samma ögonblick anföraren hoppade till, och sade mycket sött och vänligt: »Lilla röda vovvov, gå du tillbaka till Dekan och spisa ödlor! Gå du till Chikai, din syster, hör du det lilla hund, lilla hund, röda hund! Hår har du mellan alla dina tår!» — åter vickade Mowgli på tårna.

»Kom du ned, innan vi svälta ut dig, du hårlösa apa», gnällde flocken, och detta var just hvad Mowgli afsett. Han lade sig ned på en gren, med kinden stödd mot barken och högra armen fri. Under fem minuters tid meddelade han så flocken sin uppfattning af densamma, sina tankar om dess lefnadsvett och bruk, honor och valpar. Det finns icke i världen ett tal så bitande och stingande, som det djungelns folk begagna, då de vilja ådagalägga hån och förakt. Tänker man efter, så finner man, att det ej kan annorlunda vara. Som Mowgli sagt Kaa, hade han många små taggar under tungan, och

sakta och betänksamt dref han dolerna från morrande till tjut, från tjut till doft ursinne. De sökte besvara hans smädelser, men lika gärna kunde en valp sökt svara Kaa i hans vrede. Hela tiden låg Mowgli med högra handen böjd vid sidan, färdig till handling, och med fötterna omslutande en gren. Den stora, brunröda anföraren hade många gånger gjort sina luftsprång, men Mowgli vågade icke risken af ett förfeladt utfall. Med af raseri fördubblad styrka gjorde slutligen hunden ett hopp, som höjde honom sju eller åtta fot ofvan marken. Då sköt Mowglis hand fram, likt hufvudet på en trädorm, och grep honom i nackskinnet. Grenen skakades af stöten, då tyngden föll tillbaka, och det var nära att Mowgli dragits till marken. Men han släppte icke sitt grepp; tum för tum halade han upp hunden, som nu hängde i hans hand som en dränkt schakal. Slutligen hade han honom på grenen. Med vänstra handen uppsökte han sin knif och afskar den röda, borstiga svansen, hvarpå han lät dolen falla tillbaka till jorden. Detta var allt som behöfdes. Nu skulle icke dolerna följa Won-tollas spår, förrän de dödat Mowgli eller Mowgli dem. Han såg, huru de slogo sig ned i ringar med en darrning på bakbenen, som tydde på att de ämnade utkräfva hämnd intill döds, och så klättrade han upp till en annan klyka i trädet, satte sig med bekvämt ryggstöd och somnade in.

Efter tre eller fyra timmar vaknade han och räknade flocken. Alla djuren voro tillstädes. De sutto tysta, mörka i hågen, torra i halsen och med stålglans i ögat. Solen började sjunka. Om en halftimme skulle klippornas småfolk ha slutat sitt arbete, och, som man vet, slåss icke dolen bra i skymningen.

»Jag behöfde verkligen icke så trogna vaktare», sade han och reste sig upp på grenen, »men jag skall icke

glömma detta. I ären äkta doler, dock enligt min tanke väl många af samma slag. Därför ger jag icke heller den stora ödleätaren sin svans tillbaka. Känner du dig icke belåten, röda hund?»

»Jag skall själf slita från dig din mage», gläfste anföraren och bet i trädet.

»Tänk bara, du Dekans visa råtta! Tänk om det blir många kullar svanslösa röda hundar, och tänk hvad det skall svida, då sanden blir het. Gå du hem, röda hund, och skrik ut, att detta har en apa gjort. Jaså, du vill inte gå? Kom då med mig, så skall du få se på annat!»

På apsätt förflyttade han sig till nästa träd och nästa och nästa, under det flocken följde efter med lyfta hufvud och roflystna blickar. Då och då låtsade han falla, och flocken rusade ihop i en klunga för att få del i bytet. Det var en underlig syn — gossen med knifven, som lyste i den nedgående solens strålar, som silade sig genom de öfre grenarna, och den tysta flocken, med alla de röda pälsarna, som stodo som i låga, under knuffningar följande efter. Då han kom till sista trädet, tog han löken och gned sig med densamma öfver hela kroppen. Dolerna tjöto föraktligt. »Apa med vargtunga, tror du, att du kan förtaga din lukt?» sade de. »Vi följa dig till döden.»

»Här har du svansen», sade Mowgli och kastade den tillbaka ett stycke på den redan tillryggalagda vägen. Som naturligt var, rusade flocken tillbaka, då den vädrade blod. »Och nu — följ — till döden!»

Han hade halat sig ned för trädstammen och satte på bara fötter i väg mot Biklipporna, innan dolerna sågo, hvad han ämnade göra.

De uppgåfvo ett enda doft tjut och föllo så in i ett egendomligt, klumpigt galopp, som förr eller senare

ovillkorligen upphinner rofvet. Mowgli visste likväl, att de i flock springa mycket långsammare än vargarna, eljest hade han icke vågat en två mil lång språngmarsch på fältet. De voro vissa om att gossen dock slutligen skulle bli deras, och han var viss om att han kunde roa sig med dem, hur det behagade honom. Hans enda bekymmer var att hålla dem tillräckligt hetsiga, så att de skulle följa tätt efter honom och icke vika af för snart. Han sprang skickligt, jämnt och lätt; den svanslösa anföraren kom omkring tio fot efter honom, och flocken, som täckte marken på en sträcka af en fjärdedels mil, följde, ursinnig och förblindad af roflystnad. Mowglis öra hjälpte honom att bibehålla det rätta afståndet mellan honom och anföraren, och sina sista krafter sparde han för rusningen öfver Biklipporna.

Småfolket hade somnat, så fort det börjat skymma, ty det var icke årstiden för sent blommande växter; men så snart Mowglis fötter ljödo mot den ihåliga marken, förnam han ett surrande, som tycktes utgå från hela jorden. Och då sprang han, som han aldrig i sitt lif sprungit, nedsparkade en, två, tre af stenhögarna i de mörka, sött doftande groparna, hörde ett dån, som liknade hafvets, skymtade att luften bakom honom svartnade, såg Waingunga strömma fram i djupet och ett platt, snedrutadt hufvud i vattnet; hoppade utåt med all sin styrka, kände, då han var midt i luften, att den svanslösa dolen nafsade efter hans rygg, och kom så på fötterna ned i floden, andlös och segerglad. Det fanns icke ett sting på hans kropp, ty löklukten hade hejdat småfolket under de få sekunder, som det tog för honom att ila öfver klipporna. Då han reste sig, kände han sig omsluten af Kaas ringlar, och han och ormen sågo föremål komma nedstörtande öfver klippkanten; de tedde sig som stora klumpar af sammanskockade bin och föllo

ned som sänklod; då hvar och en af klumparna vidrörde vattnet, flögo bina upp, och en dolkropp hvirflade utför floden. Uppifrån hördes rasande, korta skall, som kväfdes i ett åsklikt dån — dånet uppkom af att klippornas småfolk rörde på vingarna. Några doler hade också fallit i groparna, som stodo i förbindelse med de underjordiska hålorna, och kväfdes där, efter att ha slagits och nafsat i de kringkastade honungskakorna, tills de slutligen, döda, uppkastade af de böljande bivågorna, fördes ut genom något hål ofvan flodstranden och rullade ned på de svarta skräphögarna. Det fanns doler, som icke tagit nog kraftig sats utan fastnat på klippornas träd. Bina gjorde deras gestalter oigenkännliga. Men flertalet hade, ursinniga af stingen, störtat sig i floden, och som Kaa sade, Waingungas vatten var hungrigt.

Kaa höll fast Mowgli, tills gossen hämtat andan.

»Här går det icke an, att vi dröja», sade han. »Småfolket är nu vaket, och det riktigt. Kom!»

Mowgli färdades utför floden. Han simmade med kroppen under vattnet och dök, så ofta han kunde. Knifven höll han i handen.

»Sakta, sakta!» sade Kaa. »En tand dödar icke hundra, så vida tanden icke tillhör en cobra, och många doler störtade i vattnet, så snart de sågo småfolket vakna. *De* äro oskadda.»

»Så mycket mer får min knif att göra. Fy då! Det var fasligt, hvad de där små äro efterhängsna.» Mowgli dök ned igen. Hela vattenytan var betäckt med vilda bin, som surrade doft och stungo i allt hvad de kommo öfver.

»Skadar aldrig att tiga», sade Kaa — hans fjäll voro ogenomträngliga för alla sting — »och du har hela natten framför dig att jaga. Hör, huru de tjuta.»

Nästan halfva flocken hade märkt fällan, i hvilken deras kamrater störtade, tvärt vikit af och kastat sig i vattnet, där passet stupade lodrätt ned. Deras rasande skri och hotelser mot »trädapan», som kommit dem på skam, blandade sig med deras tjut, som blifvit ansatta af småfolket. Att stanna på stranden var detsamma som döden, och det visste hvar enda dol. Flocken fördes allt längre utför floden, men bina följde med ända till bergen vid gölen ofvanför Fredsklippan, tvingande dolerna att hoppa ned i vattnet igen. Mowgli hörde, huru den svanslösa anföraren tillsade sitt folk att hålla stånd och döda hvar enda varg i Seeonee. Men han förlorade icke sin tid med lyssnande.

»Det är någon, som dödar i vattnet bakom oss!» gläfste en dol. »Vattnet är färgadt af blod.»

Mowgli hade, likt en utter, dykt framåt, ryckt ned en motsträfvig dol under vattnet, och innan denna fick tid att öppna munnen, färgades Fredsgölens yta af mörka, oljaktiga ringar, och kroppen flöt upp, vänd på sidan. Dolerna försökte vända om, men strömmen tvingade dem framåt, och småfolket surrade kring deras hufvud och öron; de hörde också Seeoneeflockens utmaningsrop, som växte i styrka, i samma mån det omgifvande mörkret tilltog. Åter dök Mowgli, åter drogs en dol ned och flöt död upp, och åter brast larmet löst i eftertruppen. Några tjöto, att det var bäst att gå i land, andra ropade till anföraren att vända tillbaka till Dekan, och åter andra uppmanade Mowgli att visa sig, så att de fingo döda honom.

»De gå till striden med delade viljor», sade Kaa. »Utgången öfverlämnar jag åt dina bröder, där nere. Småfolket vänder om för att sofva, och det gör jag med. Jag hjälper icke vargar.»

En varg kom på tre ben springande utefter flodstranden, hoppade upp och ned, lade ena sidan åt marken och fäktade med framfötterna i luften, som om han lekt med sina ungar. Det var Won-tolla, uteliggaren. Han sade icke ett ord men fortsatte sin grymma lek vid sidan af dolerna. Dessa hade nu länge varit i vattnet och simmade mödosamt. Pälsarna voro genomblöta och tunga, de borstiga svansarna släpade som fyllda svampar, och djuren voro så trötta och uppskakade, att äfven de voro tysta, under det de aktgåfvo på de flammande ögon, som följde dem från stranden.

»Detta är icke god jakt», sade till sist en.

»God jakt!» sade Mowgli, i det han djärft reste sig bredvid djuret och stötte in knifven bakom bogbladet — kraftigt och fast för att undgå den döende dolens bett.

»Är du där, människobarn?» frågade Won-tolla från strandbanken.

»Fråga de döda, uteliggare», svarade Mowgli. »Ha inga kommit flytande utför strömmen? Jag har förödmjukat dessa hundar; jag har narrat dem på ljusan dag, deras anförare har mist svansen, och här har du några stycken kvar, som du får sköta. Hvart skall jag drifva dem?»

»Jag väntar», sade Won-tolla. »Jag har hela natten för mig, och jag ser mycket bra.»

Alltmer närmade sig Seeoneevargarnas skall. »Till strids, hela flocken, den fulltaliga flocken, till strids!» En krökning af floden förde dolerna fram till sandstranden och klippgrunden, midt för Seeonee-hålorna.

Då blefvo de varse sitt misstag. De borde ha landstigit en half mil högre upp och angripit vargarna på torr mark. Nu var det för sent. Hela stranden var kantad med brinnande ögon, och, med undantag af det hemska pheeal-ropet, som fortgått alltsedan solnedgången,

hördes intet ljud i djungeln. Det såg ut, som om Wontolla vänligt inbjudit dem att komma i land, och ett: »Vänd och hugg fast!» hördes från dolernas anförare. Hela flocken störtade mot stranden, trampande och plaskande i det grunda vattnet, tills hela Waingunga skummade och skvalpade och de stora upprörda vågorna gingo från strand till strand, som då vattnet fräser om stäfven. Mowgli följde efter och stötte och skar med knifven, då dolerna, samlade i en skock, som en enda våg brusade upp på land.

Och så började den långa striden. Massan höjde och töjde sig, splittrades och spriddes, trängde ihop sig och bredde åter ut sig längs den röda, våta sandbanken och öfver och emellan de sammanslingrade trädrötterna, genom snår och öfver tufvor, ty, trots förlusterna, voro dolerna ännu två mot en varg. Men de vargar, som här mötte dem, stredo för allt hvad flocken hade kärt, och det var icke endast de korta, bredbröstade, hvittandade jägarna i flocken utan de vildögda *lahinis* — varginnorna eller honorna i lägret, som det heter —, som stredo för sina kullar, och vid deras sida syntes en och annan årsgammal varg, i sin första kortulliga päls, pröfva sina unga krafter. Som man vet, flyger en varg sin motståndare i strupen eller ock hugger han honom i sidan, under det dolen föredrar att bita lågt ned, så att när dolerna stretade sig upp ur vattnet och måste höja sina hufvud, voro utsikterna till vargarnas fördel; väl på det torra, var förhållandet det motsatta, men Mowglis knif gjorde samma nytta till lands och vatten. De fyra hade banat sig väg till hans undsättning. Gråbroder hade krupit samman mellan gossens knän och skyddade hans mage, under det att de andra garderade hans rygg och sidor eller sträckte sig skyddande öfver honom, då tyngden af en hoppande, tjutande dol, som kastat sig på det väl

riktade knifbladet, tryckte honom till marken. För öfrigt var alltsammans en enda stor villervalla — en sammankopplad, rörlig hop, som flyttade sig från höger till vänster, från vänster till höger längs stranden eller också svängde om som ett kvarnhjul på sin egen medelpunkt. Här häfde sig någonting i massan som en bubbla i en vattenhvirfvel, brast ock som en bubbla, och fyra eller fem sargade hundar uppkastades, alla ifriga att rusa tillbaka till medelpunkten. Där sågs en ensam varg, angripen af två eller tre doler, som han släpade med sig, under det hans krafter uttömdes af ansträngningen. Här syntes, buren af det omgifvande trycket, en årsgammal unge, som blifvit dödad redan vid stridens början, under det modern, från sina sinnen af stumt raseri, högg efter fienden men tumlade öfver ända och fördes vidare; och midt i den hetaste striden kunde en varg och en dol, glömska af allt annat, manövrera för att från början få ett godt öfvertag, tills de bortsopades af andra framstörtande slagskämpar. En gång, då Mowgli gick förbi Akela, hade denna en dol på hvardera sidan, och hans nästan tandlösa käkar slöto sig öfver en tredjes kropp; en gång såg han Fao hugga sina tänder i halsen på en dol och släpa det motsträfviga djuret med sig för att låta de årsgamla vargarna döda det. Men i det stora hela härskade blind förvirring och planlöst förgörande: slag, tramp, fall, tjut, stönande och sargande på alla håll.

Allt eftersom natten fortskred, tilltog den slängpolskartade rörelsen. Dolerna voro trötta och rädda för att anfalla de större vargarna, ehuru de icke ännu vågade springa sin väg, men Mowgli kände, att slutet var för handen, och nöjde sig med att endast lemlästa. Årsvargarnas mod började växa; det var nu tid att hämta andan, och blotta glansen af knifven var ibland tillräcklig att få en dol att vika.

»Det är icke mycket kött kvar på benet», flämtade Gråbroder. Han blödde ur väl tjugu köttsår.

»Men benet är ännu icke knäckt», sade Mowgli. »Aowawa! Så går det till i djungeln!» Det röda knifbladet löpte med blixtens hastighet utefter sidan på en dol, hvars kropp delvis doldes af en varg, som huggit sig fast i honom.

»Mitt är rofvet!» stönade vargen med rynkade näsborrar. »Lämna det åt mig!»

»Är din mage ännu tom, uteliggare?» frågade Mowgli. Won-tolla var förskräckligt illa åtgången, men hans grepp hade förlamat dolen, så att denne icke kunde vända sig och nå honom.

»Vid den oxe, som var min löspenning», utbrast Mowgli och skrattade bittert, »det är minsann den svanslösa!» Och det var verkligen den stora, fuxfärgade anföraren.

»Det är icke klokt att döda ungar och lahinis», fortfor Mowgli filosofiskt, i det han torkade blodet ur sina ögon, »om man icke också dödar kullens fader, och min mage säger mig, att denna fader kommer att döda dig.»

En dol kom springande till anförarens undsättning, men innan hans tand funnit Won-tollas sida, var Mowglis knif i dolens bröst, och Gråbroder drog försorg om det öfriga.

»Och så går det till i djungeln», sade Mowgli.

Won-tolla sade icke ett ord, men allt fastare och fastare slöto sig hans käkar om ryggraden på dolen, under det dennas lif småningom slocknade. Dolen ryckte till, hufvudet sänktes, och han låg stilla. Won-tolla föll öfver honom.

»Hå! Nu är blodskulden gäldad», sade Mowgli. »Sjung dödssången, Won-tolla.»

»Han jagar icke mera», sade Gråbroder, »och äfven Akela har tystnat för alltid.»

»Nu är benet knäckt!» dundrade Fao, son af Faon. »De begifva sig af. Döda intill sista hund, ni jägare af det fria folket!»

Dol efter dol smög bort från den mörka, blodiga sandbanken till floden, till den täta djungeln, med eller mot strömmen, hvarhelst han såg vägen fri.

»Skulden, skulden!» skrek Mowgli. »Betala skulden! De ha dödat den ogifta vargen. Släpp icke en hund härifrån!»

Med dragen knif rusade han åt floden för att mota hvarje hund, som vågade sig till vattnet, då, ur en hög af nio döda, höjde sig Akelas hufvud och framdel. Mowgli föll på knä bredvid den ogifta vargen.

»Sade jag icke, att detta skulle bli min sista strid?» flämtade Akela. »Det är god jakt. Och hur är det med dig, lille broder?»

»Jag lefver efter att ha dödat många.»

»Godt. Jag dör, och jag ville — jag ville gärna dö i din närhet, lille broder.»

Mowgli lyfte upp det hemskt sårade hufvudet, lade det på sina knän och slog armarna om den sargade halsen.

»Det är länge sedan Shere Khans tid, länge sedan ett litet naket människobarn rullade sig på marken», sade Akela och hostade.

»Nej, nej. Jag är en varg. Jag är af samma skinn som det fria folket!» skrek Mowgli. »Jag vill verkligen icke vara människa.»

»Du är människa, lille broder, du djungelns eget fosterbarn. Du är en riktig människa, annars hade nog flocken flytt för dolerna. Mitt lif har du räddat, och du har i dag räddat flocken, såsom jag en gång räddade

dig. Har du glömt det? Alla skulder äro nu betalta. Gå till ditt folk! Jag säger dig ännu en gång, du min ögonsten, denna jakt är till ända. Gå till ditt eget folk!»

»Det gör jag aldrig. Jag vill jaga ensam i skogen. Det är nu sagdt.»

»Efter sommaren komma regnen, efter regnen våren. Gå tillbaka till ditt folk, innan du drifves bort härifrån!»

»Hvem skulle drifva mig?»

»Mowgli drifver bort Mowgli. Gå tillbaka till ditt folk! Gå till människorna!»

»Då Mowgli drifver Mowgli, skall jag gå», svarade Mowgli.

»Det är allt hvad jag har att säga dig», sade Akela. »Nu skulle jag vilja tala till mitt släkte. Lille broder, kan du hjälpa mig att stiga upp? Jag är ock en af det fria folkets ledare.»

Mycket sakta och varligt fattade Mowgli med båda armarna om Akela och hjälpte honom att resa sig. Den ogifta vargen drog djupt efter andan och började dödssången, som af hvarje flockens ledare bör sjungas, då han dör. Rösten tilltog småningom i styrka, sången höjde sig och klingade långt ut öfver floden, tills han slutligen kom till det sista »God jakt!» Akela skakade sig då lös ur Mowglis armar ett ögonblick, gjorde ett språng i luften och föll baklänges död på högen af sitt sista och mest fruktansvärda rof.

Obekymrad om allt annat, satt Mowgli med hufvudet lutadt mot knäna, under det att de sista af de döende dolerna upphunnos och nedgjordes af de miskundslösa lahinis. Så småningom tystnade skriken, och vargarna återvände haltande för att taga reda på de döda. Femton af flocken jämte sex lahinis hade dött vid floden, och af de återstående fanns icke en, som icke var sårad. Mowgli var med ända till den kalla dagbräckningen; då lade

Fao sin röda nos i hans hand, och Mowgli gick för att visa Akelas utmärglade kropp.

»God jakt!» sade Fao, som om Akela lefvat ännu, och i det han vände hufvudet öfver sin sargade skuldra, sade han till de andra: »Tjuten, hundar! En varg har dött i natt.»

Men af dolernas kämpande flock, dessa Dekans röda hundar, som skryta med att intet lefvande i djungeln kan hålla stånd mot dem, af den tvåhundrataliga flocken blef icke en enda kvar, som kunde föra underrättelsen om stridens utgång till Dekan.

Djungelns vår.

Människa är han! Det ljude i djungeln!
  Han var vår broder, men nu går han hän.
Hören och dömen, I folk uti djungeln,
  sägen, hvem hejdar, hvem hindrar vår vän?

Människa är han! Han gråter i djungeln,
  han var vår broder; nu faller hans tår.
Människa är han! Hur älskad i djungeln!
  Nu till sitt släkte ifrån oss han går.

Troligen var Mowgli omkring sjutton år gammal året efter den stora striden med röda hundarna och Akelas död. Han såg dock äldre ut, ty stränga kroppsöfningar, förträfflig föda och bad, så fort han känt sig det minsta het eller dammig, hade gifvit honom en styrka och en fysisk utveckling, som vida öfverstego hans ålder. Då han af någon anledning ville öfverskåda trädvägarna, kunde han väl en halftimme svänga sig på ena armen i toppen af ett träd. Han kunde hejda en ung bock midt i galoppet genom att

fatta honom i hornen och kasta honom åt sidan. Han kunde till och med puffa omkull de stora blågrå vildsvinen, som höllo till i maderna norr ut. Djungelns folk, som fordom fruktat honom för hans förstånd, fruktade honom nu för hans blotta styrka, och då han helt stilla färdades fram i egna angelägenheter, klarades skogsstigarna vid suset af hans annalkande. Och dock var blicken i hans ögon alltid mild. Icke ens då han slogs, flammade de likt Bagheeras. De fingo blott mera lif och uttryck, och detta var en sak, bland åtskilliga, som Bagheera själf icke kunde begripa.

Han frågade Mowgli, huru detta kom sig, och gossen skrattade och svarade: »Då jag går miste om rofvet, blir jag ond. Går jag utan föda i två dagar, så är jag mycket ond. Tala icke mina ögon då?»

»Din mun ser hungrig ut, men dina ögon säga intet. Jagande, ätande eller simmande är du alltid densamma — lik stenen, som hvarken tar intryck af regn eller torka.» Mowgli gaf honom en lång blick under de fransade ögonlocken, och som vanligt sänkte pantern hufvudet. Bagheera kände sin herre.

De båda hade sträckt ut sig på sluttningen af en aflägsen kulle med utsikt öfver Waingungafloden. Morgondimman låg nedanför dem i hvita och grönskiftande bälten. Vid soluppgången förvandlade sig dessa till böljande haf af rödt och guld, hvirflade bort och läto de nedifrån framträngande solstrålarna randa det torra gräs, hvarpå Mowgli och Bagheera hvilade. Den kalla årstiden hade nått sitt slut, löfven och träden sågo matta och vissnade ut, och det prasslade, då vinden strök fram. Ett litet löf, som ensamt satt fast på en kvist, smällde ifrigt för att komma loss. Det väckte Bagheera ur hans drömmar; han insöp morgonluften, hostade hest till, kastade sig på

rygg och slog med framtassarna mot löfvet, som nickade öfver hans hufvud.

»Året vänder sig», sade han. »Djungeln slår snart ut. Det nya språkets tid är för handen. Det vet det där löfvet. Ack, hvad det är skönt!»

»Gräset är torrt», svarade Mowgli och ryckte upp en tufva. »Till och med vårens öga» (så kallas en liten trumpetformig, vaxartad röd blomma, som sticker fram öfverallt i gräset), »till och med vårens öga är slutet och.... Men, Bagheera, är det lämpligt, att svarta pantern ligger på rygg och slår med tassarna i luften, som om han vore en trädkatt?»

»Aoåh!» sade Bagheera. Han tycktes ha annat i tankarna.

»Hör du, icke anstår det väl svarta pantern att mumsa och hosta och tjuta och vältra sig så där. Kom ihåg, att vi äro djungelns herrar, du och jag.»

»Ja visst, jag hör nog hvad du säger, människobarn.» Bagheera reste sig hastigt, och dammet yrde om hans raggiga päls. (Han höll just på att lägga af vinterdräkten.) »Visst äro vi djungelns herrar! Hvem är så stark som Mowgli, hvem så vis som han?» Bagheera släpade fram orden på ett så underligt sätt, att Mowgli vände sig om för att se efter, om möjligen svarta pantern gjorde narr af honom. I djungeln är det nämligen mycket vanligt, att orden lyda på ett sätt och böra tydas på ett annat. »Jag sade, att vi utan all fråga äro djungelns herrar», upprepade Bagheera. »Har jag gjort någonting orätt? Inte visste jag, att människobarnet icke längre låg på marken. Kanske vill du flyga?»

Mowgli satt med armbågarna stödda mot knäna och såg ut öfver dalen i morgonbelysningen. Någonstädes där borta i skogen öfvade sig en fågel med hes och pipig röst på de första tonerna af sin vårsång. Det var

blott en svag antydan om det jublande, lockande kvitter, han längre fram skulle uppsända, men Bagheera hörde det likväl.

»Jag sade, att det nya språkets tid är för handen», morrade Bagheera och svängde på svansen.

»Jag hör», svarade Mowgli. »Bagheera, hvarför darrar du så där? Det är ju varmt.»

»Det där är Ferao, röda hackspetten», sade Bagheera. »*Han* har icke glömt det. Nu måste äfven jag draga mig till minnes min sång», och han började att sjunga och gnola för sig själf, åter och åter, missnöjd med de ljud han åstadkommit, började på nytt.

»Det är icke något villebråd i rörelse», sade Mowgli lojt.

»Lille broder, har du proppar i båda öronen? Det där var intet jaktrop, det var min sång, som jag öfvar mig på för att få den riktigt vacker.»

»Det hade jag glömt. Jag blir nog varse, när det nya språkets tid är inne, ty då springa du och de andra ifrån mig och lämna mig på enkelspår.»

»Nej men — så du säger, lille broder», började Bagheera. »Inte pläga vi — —»

»Jo, visst gören I det», sade Mowgli och sköt häftigt ut pekfingret mot honom. »I springen eder väg, och jag, som är djungelns herre, får gå här i min ensamhet. Hur var det icke i fjor, då jag ville ha några sockerrör hämtade från människoflockens fält? Jag skickade en löpare — jag tror det var dig — till Hathi och tillsade honom att den och den natten komma och med sin snabel åt mig afplocka det söta gräset.»

»Han kom två nätter därefter», sade Bagheera och skyggade till. »Af det höga, söta gräs, som fallit dig så i smaken, insamlade han mer än något människobarn under regntidens alla nätter kunde förtära. Jag rår icke för hvad Hathi gjorde.»

»Han infann sig icke den natt, då jag kallade honom. Nej, han sprang trumpetande och rytande fram genom dalarna i månskenet. Hans spår liknade spåret af tre elefanter, ty han gaf sig ingen ro bland träden. Han hoppade i månljuset framför människoflockens boningar. Jag såg honom, och ändå ville han icke komma till mig. Jag är dock djungelns herre!»

»Det var vid det nya språkets tid», sade pantern, alltjämt mycket undfallande. »Det kan ju hända, lille broder, att du icke åberopade mästarordet? Hör bara på Ferao!»

Mowglis dåliga lynne tycktes ha uttömt sig. Han låg tillbakalutad med hufvudet hvilande på armarna och ögonen slutna. »Det minnes jag icke, och detsamma kan det vara», sade han sömnigt. »Låt oss sofva, Bagheera. Min mage är bekymrad i mig. Gif mig plats för hufvudet!»

Pantern lade sig åter ned och suckade, ty han hörde, hur Ferao gång på gång öfvade sig på sången och beredde sig på det nya språkets vårtid, som det heter.

I en indisk djungel glida årstiderna nästan omärkligt öfver i hvarandra. Det är, som om det endast funnes två — den våta och den torra, men om man ser noga efter under regnskurarna och de glödande dammolnen, så finner man, att de, alla fyra, i regelbunden ordning följa på hvarandra. Våren är den underbaraste af dem alla, ty hans uppgift är icke att kläda nakna fält med nya blad och blommor utan att drifva bort och förskingra det fastsnärjda, ännu lefvande skräp af mattgröna växter, som den milda vintern skonat, och att få den halfklädda gamla jorden att åter känna sig frisk och ung. Och den uppgiften fyller han så väl, att ingen vår i världen är lik djungelns vår.

En dag lider allting af trötthet, och den tyngda luftens dunster lukta gammalt och unket. Hvarpå det beror, vet man icke, det är blott så. Så kommer en annan dag — för ögat är allt oförändradt —, då det doftar friskt och härligt; morrhåren på djungelfolken darra af förnöjelse, och vinterhåret rasar ur deras pälsar i stora, tofviga tussar. Då händer det, att det faller litet regn, och alla träd och buskar, bamburör och mossor jämte de saftiga plantorna vakna och växa, så att det nästan hörs, och bakom detta ljud förnimmes natt och dag ett doft mummel. Det är vårens sorl — ett dallrande surr, som hvarken kommer från bin eller porlande vatten eller vindens sus i trädtopparna utan helt enkelt från den varma, lyckliga världen, som spinner af belåtenhet.

Ända intill detta år hade Mowgli fröjdats öfver årstidernas växlingar. Vanligen var han den, som upptäckte det första »vårögat», doldt bland gräsen, och den första molnbädd, som tydde på vår och som hälsas med jubel af djungeln. Hans röst hördes än här, än där, på underliga ställen: än föll han in i de stora grodornas kväkande sång i de stjärnbelysta, blommande kärren, än härmade han de små besynnerliga ugglornas läte under de sömnlösa nätterna. I likhet med hela sitt släkte valde han våren för sina utflykter. För sitt blotta nöjes skull rusade han fram i den ljumma luften trettio, fyrtio, ja, femtio mil från skymningens inbrott till morgonstjärnans uppgång och kom tillbaka flämtande och skrattande, kransad med underliga blommor. De fyra voro honom icke följaktiga under dessa hans vilda språngmarscher genom djungeln. De gingo till andra vargar och instämde i deras sånger. Djungelfolken ha mycket brådt om våren, och Mowgli hörde, huru de grymtade, skreko och hvisslade, hvarje folk efter sin

art. Deras röster äro då olika mot andra tider på året, och detta är ett af skälen, hvarför våren kallas för det nya språkets tid.

Men, som han sade åt Bagheera, denna vår erfor han nya känslor. Ända sedan bambuskotten började blifva brunfläckiga, hade han med längtan motsett den morgon, då det skulle dofta på ett annat sätt i luften. Men när så den morgonen kom, och Mor, påfågeln, prunkande i brons och blått och guld, skrek ut det genom de dimmiga skogarna, och Mowgli öppnade sin mun att föra nyheten vidare, fick han icke fram ett ljud. En känsla kom öfver honom, som började i tårna och slutade i håret — en känsla af grämelse, och han undersökte noga sina fötter för att försäkra sig om att han icke trampat på någon tagg. Mor utropade vårluktens ankomst, de öfriga fåglarna instämde; från Waingungas klippor hördes Bagheeras hesa skrik — någonting midt emellan en örns rop och en hästs gnäggning. *Bandar-log* tjöto och skuttade i de öfverhängande grenarna, och där stod Mowgli, med lungorna fyllda för att svara Mor, nu i stället snyftande af beklämning.

Han såg sig om men upptäckte ingenting annat än de smädande *bandar-log*, som hoppade fram genom träden, och Mor, som, ståtande i all sin prakt, dansade där nere på sluttningen.

»Vårlukten har kommit!» skrek Mor. »God jakt, lille broder! Hvarför svarar du icke?»

»Lille broder, god jakt!» hvisslade Kil, gladan, som med sin make sänkte sig mot djungeln. Båda snuddade så tätt förbi Mowglis näsa, att ett litet hvitt fjun, som lossnade från en af vingarna, fastnade på den.

Ett lätt regn — elefantregn kallas det — gick öfver djungeln på en halfmils sträcka, vätte bladen och kom dem att vicka, dog sedan bort i en dubbel regnbåge och

en lätt åskknall. Vårsurret brast ut för några ögonblick och tystnade åter, men det var, som om djungelns alla folk samtidigt börjat tala — alla, utom Mowgli.

»Jag har förtärt god föda», sade han för sig själf, »jag har druckit godt vatten. Min strupe sammansnöres icke, som den gjorde, då jag bet i den blåfläckiga rot, om hvilken Oo, sköldpaddan, sade, att den dugde att äta. Men min mage är bekymrad, och utan skäl har jag talat ovänligt till Bagheera och andra, djungelns folk och mitt eget. Än är jag varm, än kall, och så är jag hvarken varm eller kall men förargad öfver jag vet icke hvad. Hå hå! Det kan vara på tiden, att jag springer ett stycke. I natt skall jag gå öfver gränsen. Ja, jag skall företaga en vårfärd till de nordliga träsken, jag skall springa dit och tillbaka igen. Jag har nu en tid jagat alltför säfligt. De fyra skall jag ha med mig — de börja bli tjocka som kålmaskar.»

Han ropade, men icke en af de fyra svarade. De voro långt utom hörhåll och sjöngo öfver vårsångerna — mån- och sambhursångerna — tillsammans med vargarna af flocken, ty om våren göra djungelns folk föga åtskillnad på dag och natt. Han gaf till det vanliga gälla skallet, men det enda svar han fick var ett gäckande »miau», som kom från den lilla fläckiga trädkatten, som jagade efter tidiga fågelbon på grenarna. Då blef han så vred, att han skakade och drog till hälften ut sin knif. Därpå kände han sig helt stolt i hågen, och fastän ingen såg honom, gick han majestätiskt utför berget med höjd haka och sänkta ögonbryn. Ingen enda af hans folk gjorde honom någon fråga, ty alla voro de tillräckligt upptagna af sina egna angelägenheter.

»Så är det», sade Mowgli, ehuru han innerst visste, att han var orättvis, »om den röda dolen kommer hit från Dekan eller röda blomman börjar dansa bland

bamburören, så kommer hela djungeln under tjut skyndande till Mowgli och ger honom granna namn. Men nu är det annorlunda. Vårens öga behöfver endast sticka fram och Mor, kantänka, visa sina bara ben i en vårdans, så blir hela djungeln lika galen som Tabaqui.... Vid den oxe, som var min löspenning, är jag djungelns herre eller är jag det icke? Hvad är det nu för bråk? Hvad gören I här?»

Ett par unga vargar af flocken kommo i galopp utför en stig, seende sig om efter öppen mark, där de kunde slåss. Nackborstet stod styft som ståltråd på dem, och de skällde ursinnigt, under det de kuschade för att få första öfvertaget. Mowgli var med ett hopp framme, fattade i en utsträckt varghals med hvardera handen och tänkte kasta djuren öfver ända, som han så ofta gjort förr under lek eller på jakt. Men han hade aldrig förr lagt sig i ett vårslagsmål. De båda vargarna störtade mot hvarandra, slungade Mowgli åt sidan, och utan vidare resonerande var slagsmålet i full gång.

Mowgli var på fötter igen, nästan innan han föll, men hans knif och hans hvita tänder glänste, och i den stunden skulle han varit färdig att döda båda vargarna utan annat skäl, än att de slogos, då han ville att de skulle förhålla sig stilla, ehuru alla vargar, under iakttagande af lagens föreskrifter i öfrigt, ha full rättighet att slåss. Med böjd rygg och darrande hand hoppade han omkring dem, afvaktande att stridens första hetta skulle lägga sig för att sedan utdela en dubbel stöt. Men under det han väntade på detta, tycktes hans kraft vika ifrån honom, knifspetsen sänkte sig, han stack knifven i slidan och stod och såg på.

»Jag har ätit gift», sade han slutligen. »Sedan jag med röda blommans tillhjälp afbröt underhandlingen på Rådsklippan — sedan jag dödade Shere Khan, har

ingen i flocken kunnat kasta undan mig. Och dessa båda höra till eftertruppen i flocken, äro obetydliga jägare. Min kraft har vikit ifrån mig, och jag dör snart. O, Mowgli, hvarför dödar du icke dessa två?»

Striden pågick, tills den ena vargen sprang sin väg, och Mowgli blef sittande ensam på den upprifna, blodiga marken. Än såg han på sin knif, än på sina armar och ben, under det en känsla af olycka, som han aldrig tillförne erfarit, slog öfver honom som vattnet öfver en timmerstock.

Den aftonen dödade han tidigt och åt helt obetydligt för att vara i god kondition för sin vårlöpning. Ensam var han under måltiden, ty alla djungelns folk voro borta på sångöfningar eller upptagna af slagsmål. Det var en fullkomligt hvit natt, * som det heter. Allt det gröna tycktes på en dag ha utvecklat en månads växtkraft. Den gren, som föregående dag burit gulnade löf, fällde safdroppar, då Mowgli bröt den. Mossan slöt sig, fyllig och varm, öfver hans fötter, de unga grässtråen hade inga hvassa kanter, och alla djungelns röster klungo som en enda djup harpoton framlockad af månen, det nya språkets fullmåne, som stänkte sitt ljus öfver klippa och damm, smög in det mellan klängväxten och stammen och silade det mellan de milliontals bladen. Trots sin bedröfvelse kunde Mowgli icke låta bli att sjunga af hänryckning, då han begaf sig på färde. Det var snarare som om han flugit än sprungit, ty han hade valt den långsträckta sluttning, som genom djungelns midt förer till de nordliga träsken, och den elastiska marken förtog ljudet af hans steg. En människolärd yngling skulle med svårighet banat sig väg i det förvillande månskenet och snafvat mer än en gång, men Mowglis muskler voro härdade af mångårig öfning, och

* Med *hvit* natt menar man i djungeln en sömnlös natt.

de buro honom lätt som en fjäder. Om en rutten trädstam eller dold sten vände sig under hans fot, hoppade han vidare utan att minska farten, utan bemödande och utan tanke. Då han tröttnade på att följa marken, kastade han, på apornas sätt, upp händerna, grep tag i närmaste klängväxt och snarare sväfvade än klättrade upp i de lätta grenarna, hvarifrån han sedan färdades på någon af trädens vägar, tills han icke längre fann behag i detta utan på ett svängande löfrep åter sänkte sig till jorden. Ibland gick hans väg genom af klippor omgifna tysta, varma sänkningar, där han knappt kunde andas, så tung var luften af nattblommornas vällukt och af doften från klängväxternas knoppar, ibland genom mörka alléer, där månljuset låg i streck så regelbundna som de rutade marmorplattorna på en kyrkgång. Ibland skyndade han fram genom täta dungar, där de unga växterna stodo honom till bröstet och slogo sina armar om honom, ibland öfver klipptoppar, krönta med kringkastade stenar, mellan hvilka han hoppade, skrämmande de små räfvarna i deras kulor. Svagt och kommande långt ifrån förnam han stundom det striglande ljud, som uppstod, då ett vildsvin hvässte sina betar på en trädstam, och bäst som det var, kunde han träffa på det stora vilddjuret självt, där det i sin ensamhet raspade och slet i den röda barken, med munnen skummande af fradga och ögonen flammande som eld. Eller ock vek han af, lockad af smällande horn och hväsande grymtningar, och rusade förbi ett par ursinniga sambhurhjortar, som med mot hvarandra sänkta hufvud vacklade af och an, randade af blod, som såg svart ut i månljuset, eller ock hörde han, huru Jacala, krokodilen, bölade som en tjur invid någon brusande ström, eller råkade han att störa en sammansnärjd klunga af det giftiga folket. Innan de hunno anfalla honom, hade han ilat tillbaka

öfver det våta glänsande gruset och var långt inne i djungeln igen.

Och så sprang han, stundtals jublande, stundtals sjungande för sig själf, den natten den lyckligaste af alla i djungeln, tills blomlukten underrättade honom om att han kommit till närheten af träsken, som lågo långt utom hans mest fjärrbelägna jaktmarker.

Här skulle åter en bland människor fostrad man vid första stegen sjunkit ned till halsen, men Mowglis fötter hade ögon och flyttade sig från tufva till tufva, från torfklump till torfklump utan att behöfva begära hjälp af ögonen i hans hufvud. Han styrde kurs mot myrens midt, under språnget oroande änderna, och slog sig ned på en mossbelupen trädstam, som låg och sög i sig det svarta vattnet. Träsket var vaket rundt omkring honom, ty om våren sofva fåglarna helt obetydligt, och natten igenom färdades de i stora sällskap fram och tillbaka. Men ingen bekymrade sig om Mowgli, där han satt i den höga vassen och gnolade på sånger utan ord och noga undersökte sina hårda, bruna fötter, för den händelse några törntaggar oförmärkt i desamma kunnat inttränga. Sin bedröfvelse tycktes han ha lämnat kvar i sin egen djungel, och han höll just på att börja en ny sång, då den kom tillbaka igen — denna gång tio gånger värre än förut. Till råga på olyckan gick månen just nu ned.

Nu blef Mowgli rädd. »Den är ju här med!» sade han halfhögt. »Den har följt mig», och han såg sig om för att upptäcka, om den stod bakom honom. »Nej, det finns ingen där.» De nattliga ljuden i träsket fortgingo, men hvarken fyrfotadjur eller fågel hade ett ord att säga till honom, och den nya känslan af olycka tilltog.

»Jag har förtärt gift», sade han med bäfvande röst. »Det måste så vara; utan att märka det har jag fått gift

i mig, och min styrka går ifrån mig. Jag var rädd — och ändå var det icke *jag*, som var rädd — Mowgli var rädd, då de båda vargarna slogos. Akela, ja, till och med Fao, kunde förmått dem att lyda; men Mowgli var rädd. Det är ett säkert tecken till att jag förtärt gift.... Men hvad fråga de efter det i djungeln? Där sjunga och tjuta och slåss de och springa i sällskap omkring i månljuset, och jag — *hai mai!* —, jag håller på att förgås i träsken af det gift jag förtärt.» Han fann det så ömkligt, att han nästan grät. »Och sedan», så fortsatte han sin betraktelse, »skola de anträffa mig liggande i det svarta vattnet. Nej, jag vill vända åter till min egen djungel att dö på Rådsklippan, och Bagheera, som jag älskar, skall måhända, för så vidt han icke går och hojtar i dalen, Bagheera skall hålla vakt vid mina kvarlefvor, på det Kil icke må göra med mig, såsom hon gjorde med Akela.»

En stor varm tår föll ned på hans knä, och, huru olycklig Mowgli än var, kände han sig dock lycklig öfver att vara så olycklig, om du kan förstå, hur detta var möjligt. »Som Kil, gladan, gjorde med Akela», återtog han, »den natt, då jag räddade flocken från röda hundarna.» Han satt stilla en liten stund och tänkte på den ogifta vargens sista ord, som du naturligtvis icke heller har glömt. »Det var många tokiga saker Akela sade till mig, innan han dog, ty då vi hålla på att dö, förändras våra magar. Han sade.... Men icke dessmindre tillhör jag djungeln.»

Upprymd som han blifvit vid tanken på striden vid Waingungaflodens strand, utropade han högt de sista orden, och en vild buffelko i vassen reste sig häftigt på knäna och fnös: »Människa!»

»Pytt!» sade Mysa, vildbuffeln (Mowgli hörde, huru han vände sig om i gölen). »Den där är icke någon människa. Det är den hårlösa vargen af Seeonee-

flocken. Sådana här nätter springer han alltid fram och åter.»

»Ingen annan!» sade kon och sänkte åter hufvudet för att beta. »Jag trodde, det var en människa.»

»Visst inte. Hör du, Mowgli, är det någonting farligt?» bölade Mysa.

»Hör du, Mowgli, är det någonting farligt?» härmade honom Mowgli försmädligt. »Det är Mysas enda bekymmer: 'är det någonting farligt?' Men icke bekymren I eder om Mowgli, som vaksam drager fram genom djungeln under natten!»

»Det var fasligt hvad han skriker», sade kon.

»Så där skrika alltid de, som ryckt upp gräset men sedan icke förstå att äta det», svarade Mysa med förakt.

»För mindre än det där», mumlade Mowgli, »skulle jag ännu vid sista regntiden stuckit Mysa, så att han fått brådt att komma upp ur gölen, och så skulle jag ridit honom öfver träsket med en vass-grimma.» Han räckte ut handen för att bryta ett af de yfviga stråen men drog den tillbaka med en suck. Mysa idisslade af alla krafter, och då han betade, prasslade det i det höga gräset. »*Här* vill jag icke dö», sade Mowgli förtörnad. »Mysa, som är af samma blod som Jacala och svinet, skulle göra narr af mig. Nej, jag vill begifva mig af till andra sidan träsket och se efter, hur det kan vara där. En sådan vårlöpning har jag aldrig förr varit med om — jag är både kall och varm. Upp, Mowgli!»

Han kunde icke motstå frestelsen att smyga sig mellan vassen fram till Mysa och sticka honom med knifspetsen. Den stora, drypande oxen klampade upp ur sin göl, och det lät som om en bomb exploderat. Mowgli skrattade så att han måste sätta sig ned.

»Nu kan du säga, att den hårlösa vargen af Seeoneeflocken en gång drifvit dig, Mysa», ropade han.

»Varg *du?*» fräste buffeln och stampade i dyn. »Hela djungeln vet, att du vaktat tam boskap — som en sådan där människounge, som plägar hojta i dammolnen där borta vid åkrarna. *Du* af djungeln! Hvilken jägare hade väl, som en orm bland iglar, smugit sig fram och spelat mig ett uselt sprat — ett schakalspratt —, som nedsatte mig i min kos ögon? Kom upp på fast mark, så skall jag minsann....» — Fradgan stod Mysa om mulen, ty maken till argsinthet får man söka i djungeln.

Med oförändradt lugn satt Mowgli och såg på, huru han stampade och bölade. Då det var möjligt att få fram ett ord genom den yrande dyskuren, sade Mowgli: »Hvad är det för en människoflock, som lägrat sig på andra sidan träsken? Jag känner icke till den här djungeln.»

»Gå du norr ut», röt den arga buffeln, ty Mowgli hade verkligen stuckit honom något för djupt. »Det sprattet var värdigt en naken koherde. Gå och skryt med det för dem, som bo i byn invid träsken.»

»Människoflocken älskar icke djungelhistorier, icke heller anser jag, att en skråma mer eller mindre på din hud är så riksviktig. Emellertid skall jag gå och se på byn. Ja, det skall jag göra. Sakta, sakta! Det är icke hvarje natt djungelns herre kommer att drifva dig.»

Han steg upp på den osäkra marken vid träskets gräns, väl vetande, att där skulle Mysa aldrig våga störta fram för att nå honom, och då han åter började springa, skrattade han vid tanken på buffelns vrede.

»Min styrka har icke alldeles vikit ifrån mig», sade han. »Måhända har icke giftet så helt genomträngt mig. Se, där nere lyser en stjärna!» Han satte händerna för ögonen såsom en kikare och fäste blicken stadigt vid det glänsande föremålet. »Vid den oxe, som var min

löspenning, är det icke röda blomman — röda blomman, vid hvilken jag värmde mig innan — till och med innan jag upptogs i den första Seeoneeflocken! Nu har jag kikat nog. Det kan vara tid på att afsluta löpningen.»

Träsket öfvergick i en vid slätt. Ett ljus blinkade i fjärran. På länge hade Mowgli icke bekymrat sig om människornas angelägenheter, men denna natt lockade honom den röda blommans sken, som om det varit ett villebråd.

»Jag skall gå dit», sade han, »och se efter, om människoflocken blifvit sig mycket olik.»

Glömmande, att han icke längre var i sin egen djungel, där han kunde fara fram, som det honom behagade, banade han sig obekymradt väg genom det daggtyngda gräset, tills han kom till hyddan, där ljuset brann. Några gläfsande hundar gåfvo hals, ty han befann sig vid utkanten af en by.

»Håhå!» sade Mowgli och satte sig ljudlöst ned, efter att med en vargs grofva morrning ha tystat hundarna. »Det som skall ske, det sker. Mowgli, hvad har väl du att skaffa med människors boningar?» Han gned sig på munnen vid tanken på att en sten hade träffat honom där för många år sedan, då den där andra människoflocken drifvit ut honom ur sin by.

Hyddans dörr gick upp, och en kvinna stirrade ut i mörkret. Ett barn började gråta, och kvinnan vände sig om och sade: »Sof du! Det var endast en schakal, som väckte hundarna. Om en liten stund är det morgon.»

Mowgli där nere i gräset började skälfva som af feber. Han kände den rösten väl, men för att bli riktigt säker ropade han sakta, förvånad att finna, huru lätt det var honom att tala mänskligt tungomål: »Messua! O, Messua!»

»Hvem ropar?» frågade kvinnan med en darrning på rösten.

»Har du glömt mig?» sade Mowgli. Det kändes så torrt i halsen på honom, då han talade.

»Om det är du, så säg, hvad jag kallade dig? Säg det strax!» Hon hade till hälften stängt dörren och slog sig för bröstet.

»Nathoo! Ohé Nathoo!» sade Mowgli, ty som vi minnas, var detta det namn Messua gaf honom, då han först kom till människoflocken.

»Kom, min son!» ropade hon, och Mowgli steg fram i ljuset och såg på Messua, denna kvinna, som varit så god mot honom och hvars lif han skyddat för människoflockens mordlust för länge, länge sedan. Hon hade åldrats, och hennes hår hade grånat, men ögon och röst voro oförändrade. På äkta kvinnligt sätt väntade hon att återfinna Mowgli sådan han var, då hon sist såg honom, och med ett uttryck af öfverraskning höjde hon blicken från hans bröst till hufvudet som vidrörde dörrinfattningen.

»Min son!» stammade hon, sjönk strax därefter på knä och utbrast: »Men nej, icke mer min son. En skogens gudomlighet är du. Ahai!»

Som han stod där, belyst af oljelampans rödaktiga sken, stark, högväxt och skön, med det svarta håret böljande öfver axlarna, knifven hängande vid en snodd om halsen och hufvudet prydt af en hvit jasminkrans, liknade han på ett förvillande sätt en af djungelsagans vilda gudar. Barnet, som till hälften somnat i sin bädd, rusade upp och skrek af förfäran. Messua gick att lugna gossen, under det Mowgli blef stående stilla och såg sig om bland vattenkrukorna och pannorna, mjölbingen och allt det öfriga husgerådet, som han så förvånande väl kom ihåg.

»Hvad vill du ha att äta och dricka?» frågade sakta Messua. »Allt detta är ditt. Vi ha dig att tacka för vår räddning. Men säg mig, är du verkligen den jag kallade Nathoo eller är du en gud?»

»Jag är Nathoo», sade Mowgli, »och jag har kommit långt bort från min egen ort. Jag såg detta ljus och kom hit. Jag visste icke, att du var här.»

»Då vi kommo till Kanhiwara», sade Messua blygt, »voro engelsmännen beredvilliga att hjälpa oss till vår rätt mot de där människorna i byn, som tänkt bränna oss. Kommer du ihåg, hur det var?»

»Ja, det har jag icke glömt.»

»Men då engelska lagen fått saken i ordning och vi gingo tillbaka till de onda människornas by, fanns den icke mer.»

»Det kommer jag också ihåg», sade Mowgli. Hans näsborrar skälfde.

»Min man tog sig därför till att arbeta på fälten, och till sist, ty han var verkligen mycket duktig, blefvo vi ägare till ett stycke land här. Det är icke så bördigt som vid den gamla byn, men vi behöfva icke mycket, vi två.»

»Hvar är då han — mannen, som krafsade i jorden den där natten, då han blef skrämd?»

»Han dog för ett år sedan.»

»Och den där?» Mowgli pekade på barnet.

»Det är min son, som föddes för två regntider sedan. Om du är en gud, så bevilja honom djungelns ynnest, på det han må kunna gå säker bland ditt — ditt folk, på samma sätt som vi gjorde den där natten.»

Hon lyfte upp gossen, som, glömsk af sin rädsla, räckte ut händerna för att leka med knifven, som hängde på Mowglis bröst. Mowgli lossade mycket varligt den lilles fingrar från handtaget.

»Och om du är Nathoo, som blef bortförd af tigern», fortsatte Messua under stark rörelse sitt tal, »så är detta din lille broder. Gif honom en äldre broders välsignelse!»

»*Hai mai!* Jag vet icke hvad en välsignelse är. Jag är hvarken gud eller broder och — o, moder, moder, det känns så tungt i bröstet.» Han darrade, då han satte barnet ifrån sig.

»Det undrar jag icke på», sade Messua och började syssla med kokkärlen. »Det kommer sig af att du springer omkring i träsket vid nattetid. Det är säkert, att du ådragit dig feber.» Mowgli log åt tanken, att någonting i djungeln kunde skada honom. »Nu skall jag göra upp eld, och du skall få varm mjölk att dricka. Tag af dig jasminkransen, ty lukten blir för stark här inne.»

Mowgli mumlade något, satte sig ned och dolde ansiktet i händerna. De underligaste känslor strömmade in på honom, alldeles som om han varit förgiftad, och han kände sig yr och litet illamående. Han drack den varma mjölken i djupa drag, och Messua klappade honom allt emellanåt på axeln, icke fullt säker, huruvida han var hennes son Nathoo från forna tider eller en underbar djungelvarelse, dock lycklig att känna, att han åtminstone var af kött och blod.

»Son», sade hon slutligen med ögonen glänsande af stolthet, »har någon sagt dig, att du är skönare än alla andra män?»

»Hvad för något?» sade Mowgli, ty naturligtvis hade han aldrig hört någonting ditåt. Messua skrattade sakta. Hon var lycklig. Uttrycket i hans ansikte var henne nog.

»Alltså är jag den första, som säger dig det? Det bör icke ske ofta, men det är dock tillbörligt, att en moder någon gång säger sin son sådana ljufva sanningar. Du är mycket vacker. Aldrig har jag skådat en sådan man.»

Mowgli vred på hufvudet och försökte att öfverskåda sig själf. Messua skrattade så godt, att Mowgli måste instämma i skrattet, ehuru han icke förstod hvarför, och den lille gossen sprang, också han skrattande, från den ena till den andra.

»Nej, du får icke göra narr af din bror», sade Messua och drog barnet till sitt bröst. »Då du blir hälften så vacker som han, skall du få gifta dig med en konungadotter och rida på stora elefanter.»

Mowgli begrep icke hvart tredje ord af det, som Messua nu sagt. Den varma mjölken visade sig, efter den långa löpningen, verksam. Han lade sig ned, och efter en minut var han djupt insomnad. Messua strök håret ur hans panna, kastade ett kläde öfver honom och kände sig mycket lycklig. I öfverensstämmelse med djungelns bruk sof han den natten ut och hela följande dag, ty instinkten, som aldrig sof riktigt, sade honom, att han ingenting hade att frukta. Till sist for han upp med ett språng, som kom hela hyddan att darra, ty klädet, som äfven skylde hans ansikte, framkallade drömmar om fällor. Och där stod han, med handen på kniffästet och sömnen i de tunga ögonlocken, redo till strid.

Messua skrattade och satte fram kvällsvarden. Den bestod endast af några grofva kakor, gräddade öfver den rökiga elden, litet ris och en klimp sura inlagda tamarinder — tillräckligt att hålla krafterna uppe före aftonjakten. Lukten af daggen, som föll i träsken, gjorde honom hungrig och orolig. Han ville afsluta sin vårlöpning, men gossen ville nödvändigt, att han skulle bära honom, och Messua gaf sig icke, förrän hon fick kamma ut hans långa, blåsvarta hår. Under det hon kammade honom, sjöng hon små lustiga barnvisor. Ibland kallade hon Mowgli sin son, ibland bad hon honom meddela barnet något af det välde, han ägde öfver djungeln.

Dörren till hyddan var stängd, men Mowgli hörde ett välbekant ljud och såg Messua rygga till af fasa, då en stor grå tass stack fram under dörren och den utanför stående Gråbroder uppgaf ett doft, ångerfullt tjut, som vittnade om oro och fruktan.

»Tillbaka och vänta! I villen icke komma, då jag kallade eder», sade Mowgli på djungelspråk utan att vända på hufvudet. Den stora, grå tassen försvann.

»Jag ber dig», sade Messua, »tag icke hit ditt folk. Jag — vi ha alltid lefvat i frid med djungeln.»

»Här är icke fråga om annat», sade Mowgli och reste sig upp. »Tänk på den där natten, då I gingen till Kanhiwara. Före och efter dig drogo skaror af det där folket. Men jag ser, att icke ens om våren glömma djungelns folk på allvar. Moder, jag går.»

Ödmjukt drog sig Messua åt sidan — han var i sanning en skogsgud, trodde hon —, men då hans hand hvilade på klinkan, gjorde sig modern inom henne gällande, och gång på gång slog hon armarna om Mowglis hals.

»Kom tillbaka!» hviskade hon. »Son eller icke, kom tillbaka, ty jag älskar dig, och se, äfven han sörjer.»

Den lille gossen grät för att mannen med den glänsande knifven ville gå sin väg.

»Kom tillbaka!» upprepade Messua. »Natt som dag står denna dörr olåst för dig.»

Det ryckte i Mowglis strupe, som om den varit utsatt för yttre våld, och det var med möda han fick fram orden: »Visst kommer jag tillbaka.»

»Och nu», sade han, i det han sköt undan vargen, som väntat strax utanför hyddan och smeksamt närmade sig, »nu har jag litet otaldt med dig, Gråbroder. Hvarför fick jag ropa förgäfves, då jag kallade eder fyra för länge sedan?»

»För länge sedan? Det var ju i går kväll. Jag — vi voro ute och sjöngo i djungeln, de nya sångerna, ty det är ju det nya språkets tid. Minnes du icke det?»

»Jo visst, jo.»

»Och så fort vi slutat sjunga», fortfor Gråbroder allvarligt, »följde jag ditt spår. Jag sprang ifrån alla de andra och skyndade i ilande fart. O, lille broder, hvad har du gjort? Har du ej ätit och sofvit bland människor?»

»Om jag icke behöft ropa förgäfves, hade detta aldrig skett», sade Mowgli och ökade farten.

»Och hur skall det nu bli?» frågade Gråbroder.

Mowgli skulle just svara, då en flicka i hvit dräkt kom gående på en stig från någon af byns utkanter. Gråbroder försvann genast ur sikte, och Mowgli drog sig ljudlöst in i ett högt spirande sädesfält. Han var henne så nära, att han kunnat vidröra henne med handen, då de varma gröna stånden slogo tillsamman framför hans ansikte, och han försvann som en vålnad. Flickan skrek till, ty hon trodde sig ha skådat en ande, och så suckade hon djupt. Mowgli böjde undan säden och stod och såg efter henne länge.

»Och nu vet jag det icke», sade han och suckade i sin ordning. »Hvarför kunden I icke komma, då jag ropade?»

»Vi följa dig, vi följa dig», mumlade Gråbroder och slickade Mowgli på hälen. »Vi följa dig alltid, utom i det nya språkets tid.»

»Viljen I följa mig till människoflocken?» sade Mowgli.

»Följde jag dig icke den natt, då vår gamla flock utkastade dig. Hvem var det, som väckte dig, då du låg och sof i gräset?»

»Ja, men vill du göra det åter?»

»Har jag icke följt dig i afton?»

»Ja, men åter och åter och åter igen, Gråbroder?»

Gråbroder var tyst. Då han talade, var det för att mumla för sig själf: »Den svarte sade sant.»

»Och hvad sade han?»

»Människa söker människa. Raksha, vår moder, sade —»

»Så sade ock Akela, den natt, då de röda hundarna bekrigades», hviskade Mowgli.

»Så ock Kaa, som är visare än vi alla.»

»Hvad säger då du, Gråbroder?»

»De drefvo en gång ut dig under smädelser. De sårade din mun med stenar. De utsände Buldeo att döda dig. De skulle gärna ha kastat dig i röda blomman. Du, icke jag, har sagt, att de äro onda och oförståndiga. Du, icke jag, släppte djungeln på dem. Du, icke jag, uppstämde en sång, som var mera hätsk mot dem, än vår sång är mot röda hunden.»

»Jag frågar dig: Hvad säger *du?*»

De samtalade, under det de sprungo. Gråbroder galopperade en liten stund utan att svara, men så sade han med af skutten afbruten och markerad röst: »Människobarn — djungelns herre — son af Raksha — fosterbroder till mig — om jag ock glömmer mig en liten tid på våren, är dock ditt spår mitt spår, din håla min håla, ditt rof mitt rof och din dödsstrid min dödsstrid. Jag talar äfven för de tre. Men hvad skall du väl säga djungeln?»

»Det är väl tänkt. Mellan siktet och slaget bör intet dröjsmål äga rum. Gå du förut och kalla dem alla till Rådsklippan. Jag skall sedan säga dem, hvad jag bär på. Men måhända komma de icke — i det nya språkets tid förgäta de måhända mig.»

»Har du då aldrig förgätit?» fräste Gråbroder, i det han satte af i sträckt galopp. Mowgli följde tankfull efter.

Under hvilken annan tid på året som helst skulle Gråbroders budskap samlat djungelns alla folk med upprättstående nackhår till Rådsklippan, men nu voro de ifrigt sysselsatta med jakt och slagsmål, dödande och sång. Från den ena till den andra sprang Gråbroder och skrek: »Djungelns herre vänder tillbaka till människorna. Kom till Rådsklippan!» Och de lyckliga, ifriga djuren svarade blott: »Han kommer nog åter under sommarhettan. Regntiden drifver honom snart till hålan. Kom du och sjung med oss, Gråbroder.»

»Men djungelns herre vänder tillbaka till människorna», upprepade då Gråbroder.

»Iii — jaua? Är väl det nya språkets tid sämre för det?» ljöd svaret. Då ändtligen Mowgli med tungt hjärta gick fram mellan de välbekanta klipporna och nådde den plats, där han blifvit upptagen i flocken, fann han, före sig, endast de fyra vargarna, Baloo, nu nästan blind af ålderdom, och den väldiga, kallblodiga Kaa, som ringlat sig om Akelas tomma sten.

»Ditt spår slutar ju här, lille bror?» sade Kaa, då Mowgli kastade sig ned med ansiktet doldt i händerna. »Gråt ut nu! Vi äro af samma blod, du och jag — människa och orm.»

»Hvarför blef jag icke sliten i stycken af de röda hundarna?» klagade gossen. »Min styrka har vikit ifrån mig, och jag har dock icke förtärt något gift. Natt och dag är det, som om någon följde i mitt spår. När jag vänder mig om för att se efter, är det som om någon dolde sig för mig. Jag går att leta bakom träden, men han är icke där. Jag ropar, och ingen besvarar mitt rop, och dock är det, som om någon lyssnade och undanhöll mig svaret. Jag lägger mig ned, men jag hvilar icke. Jag företar min vårlöpning, men jag är lika orolig efter densamma som förut. Jag badar men svalkas

icke. Dödandet plågar mig, men jag har icke lust att slåss annat än för att döda. Den röda blomman är i min kropp, mina ben äro som vatten, och — jag vet icke hvad jag vill.»

»Hvad båtar allt detta tal?» sade Baloo långsamt och vände sitt hufvud åt Mowgli, där han låg. »Akela sade, då han låg vid floden, att Mowgli skulle drifva Mowgli tillbaka till människoflocken. Jag sade det. Men hvem lyssnar nu till Baloos ord? Bagheera — hvar är Bagheera i natt? — han vet det ock. Det är lagen.»

»Då vi träffades vid Kalla hålorna, lille bror, visste jag det», sade Kaa och jämkade litet på sina stora slingor. »Människa söker människa, om än icke förskjuten af djungeln.»

De fyra sågo först på hvarandra och så på Mowgli, undrande men underdåniga.

»Djungeln förskjuter mig alltså icke?» stammade Mowgli.

Gråbroder och de tre morrade ursinnigt och utbrusto: »Så länge vi lefva, skall ingen våga —», men Baloo hejdade dem.

»Jag lärde dig lagen. Mig tillkommer det att tala» sade han, »och fastän jag icke kan se klipporna här framför mig, ser jag dock långt. Lilla groda, slå in på din egen väg; red ditt bo bland dem, som äro af ditt eget blod, din flock, ditt folk; men då du står i behof af fot eller tand, öga eller ilande bud om natten, så kom ihåg, du djungelns herre, att djungeln står under din lydnad.»

»Äfven mellandjungeln är din», sade Kaa. »Det folk, i hvars namn jag talar, är icke ringa.»

»*Hai mai*, mina bröder», ropade Mowgli och räckte med en snyftning upp armarna. »Jag vet icke hvad

jag vill — jag vill verkligen icke gå härifrån, men det är något, som drar mig i båda fötterna. Huru skall jag kunna undvara dessa nätter?»

»Nej, hör på, lille broder!» sade Baloo. »Icke är det något att skämmas för i det här. När honungen är uppäten, lämna vi det tomma boet.»

»Sedan man väl krupit ur skinnet», sade Kaa, »kryper man icke in i det igen. Det är lagen.»

»Lyssna till mig, du käraste af alla i djungeln!» sade Baloo. »Ingen lag och ingen vilja kvarhåller dig här. Lyft ditt hufvud! Jag såg dig, då du lekte med de hvita kiselstenarna där framme, då du var en liten groda; och Bagheera, som löste dig för priset af en ung, nyss dödad oxe, såg dig ock. Från den tiden äro vi de enda två, som lefva kvar, ty Raksha, din fostermoder, är död, så ock din fosterfader, och den gamla vargflocken är för länge sedan död; du vet, huru det gick med Shere Khan, och Akela föll bland dolerna. I den striden skulle äfven den andra Seeoneeflocken dukat under, om icke din visdom och din styrka räddat den. Af de gamla återstå endast benen. Det är icke längre människobarnet, som begär tillstånd af flocken, det är djungelns herre, som slår in på ett annat spår. Hvem går väl till rätta med människan?»

»Men Bagheera och den oxe, som var min löspenning», sade Mowgli. »Jag skulle icke vilja —»

Han afbröts här af ett rytande och ett prassel i snåret nedanför klippan. Bagheera sprang fram, så lätt, stark och förfärlig som någonsin.

»Se här är skälet, hvarför jag icke kom», sade Bagheera och sträckte fram sin drypande högra tass. »Jakten drog ut på tiden, men nu ligger han död i buskarna — en oxe i sitt andra år — den oxe, som *nu* friköper dig, lille broder. Alla skulder äro nu gäldade. För öfrigt

instämmer jag med Baloo.» Han slickade Mowgli på foten. »Kom ihåg, att Bagheera älskade dig», ropade han och hoppade bort. Vid kullens fot uppsände han ännu ett rop, långdraget och högljudt: »God jakt på det nya spåret, du djungelns herre! Kom ihåg, att Bagheera älskade dig!»

»Nu har du hört det», sade Baloo. »Intet återstår att säga. Gå nu, men kom först till mig. O, du kloka lilla groda, kom hit till mig.»

»Det kostar på att krypa ur skinnet», sade Kaa, då Mowgli snyftande slog armarna om den blinda björnens hals och lade sitt hufvud mot hans sida, under det Baloo gjorde några svaga försök att slicka gossens fötter.

»Stjärnorna blekna», sade Gråbroder och nosade på vindstråket, som föregår gryningen. »Hvar skola vi sofva i dag? Hädanefter slå vi in på nya spår.»

* *
*

Och detta är den sista af berättelserna om Mowgli.

INNEHÅLL.